ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Δὲν τσιμπάει

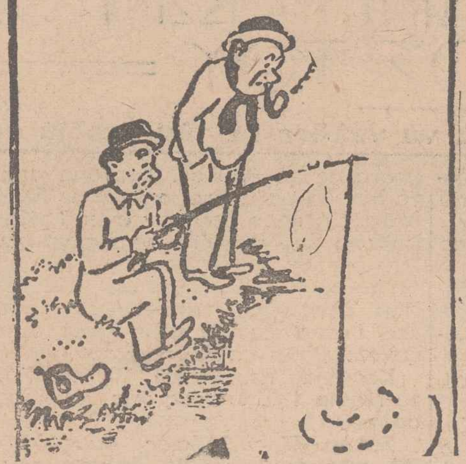

—Ἐψάρεψα ἕνα ἀριστερὸ παπούτσι, ἀλλὰ τὸ δεξὶ δὲν θέλει νὰ τσιμπήση!

Ὁ ὀδοντίατρος

—Γιατρέ μου, ἡ ὀδοντοστοιχία ποὺ μοῦ βάλατε μοῦ πονεῖ πολύ.
—Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσο τὰ ψεύτικα δόντια μου μοιάζουν μὲ τὰ ἀληθινά!

Στὰ σχολεῖο

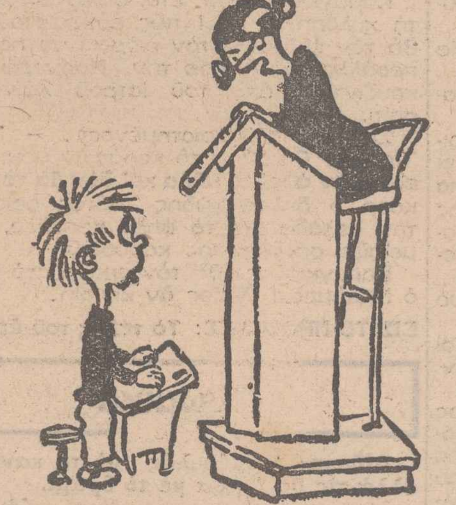

—Εἶσαι τελείως ξεμαλιασμένος!
—Δὲν ἔχω κτένα.
—Θὰ μποροῦσες νὰ χρησιμοποιήσης τὴν κτένα τοῦ πατέρα σου;
—Εἶνε φαλακρός.

Διάγνωσις!

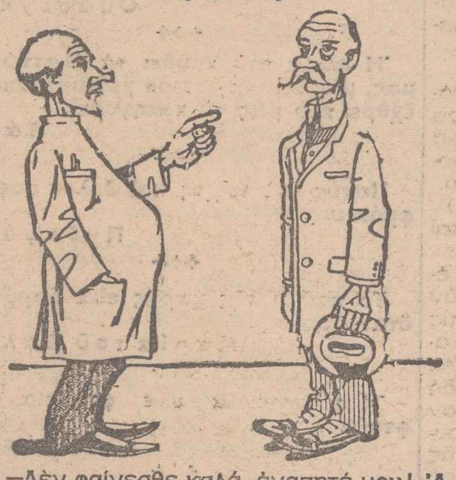

—Δὲν φαίνεσθε καλά, ἀγαπητέ μου! Ἀκολουθεῖτε τὶς συμβουλές μου: ὄχι περισσότερα ἀπὸ ἕξ τσιγάρα τὴν ἡμέρα;
—Δυστυχῶς, γιατρέ, αὐτὴ ἡ κούρα δὲν κάνει γιὰ μένα. Δὲν κάπνισα ποτὲ στὴ ζωή μου, ὥς τώρα...

Ἡ γυναῖκα μὲ τὴν μάσκα

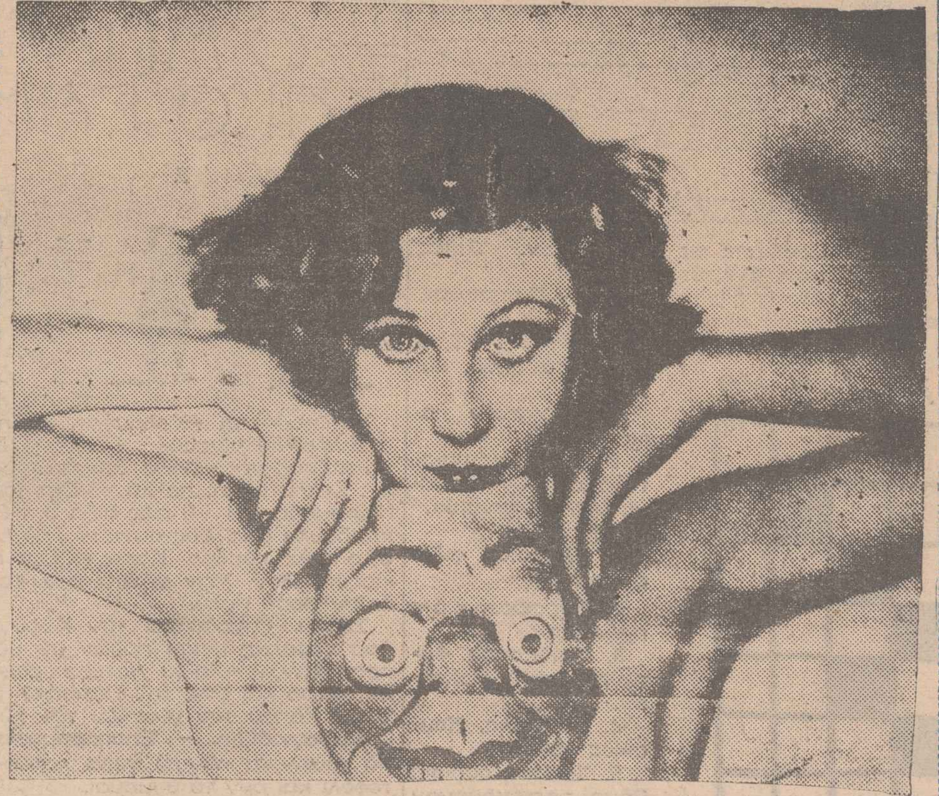

Ἐξετάσεις

—Πόσο κάνουν 6 καὶ 7;
—15.
—Καὶ 12 καὶ 14;
—30.
—Ποιὸς σοῦ ἔμαθε νὰ λογαριάζης ἔτσι;
—Ὁ πατέρας μου.
—Τί δουλειὰ κάνει;
—Γκαρσόνι ἑστιατορίου.

Προνοητικός

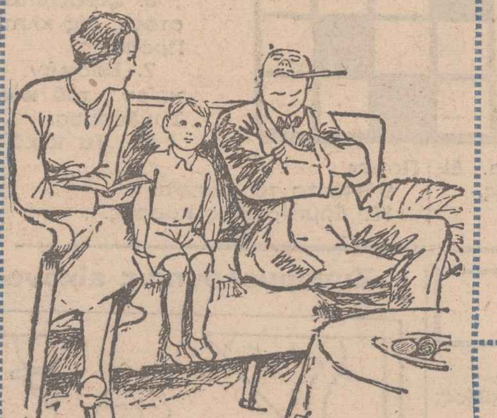

—Μαμά, ποῦ γνώρισες τὸ μπαμπά;
—Στὰ λουτρά. Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή.
—Καὶ γι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς δὲν θέλει νὰ μάθω κολύμπι;

Στὸ μοδιστράδικο

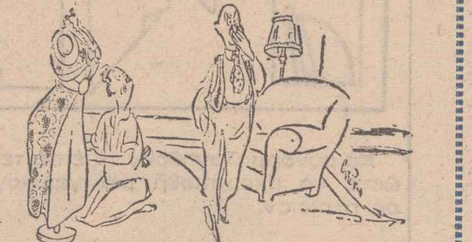

—Φταίω ἐγὼ ἂν ἦλθες νὰ μὲ φιλήσης ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχω τὸ στόμα μου γεμάτο καρφίτσες;

Ἀπροσδόκητος σωτήρ!

—Πρὶν πυροβολήσετε, θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας ἔχει ἀσφαλίσει τὴ ζωή του στὴν ἑταιρία σας ἀντὶ πέντε ἑκατομμυρίων.

Λάθος

Ἡ μητέρα: Δὲν εἶνε λογικὸ νὰ θὲς νὰ παντρευθῇς ἕνα ἄνθρωπο ποὺ τὸν γνωρίζεις μόλις λίγες ἡμέρες.
Ἡ κόρη: Μὰ τὸν ξαίρω πολὺν καιρό, μαμά. Ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν ἐξαδέλφη Ἑλένη.

Ἀμερικανικόν

Ὁ δημοσιογράφος: Καὶ παντρευθήκατε ἕξ φορές, ὑποθέτω, μὶς Τρομπέτα; Ἢ ἑπτά;
Ὁ κινηματογραφικὸς ἀστήρ: Δὲν θυμοῦμαι. Ρωτῆστε τὴ γραμματέα μου ποὺ κρατᾷ τὸν κατάλογο.

Ὁ σύζυγος

—Τρεῖς νύκτες συνεχῶς μπῆκες στὸ ἴδιο κατάστημα μόδας. Τί ἔκλεψες;
—Μόνο ἕνα φόρεμα γιὰ τὴ γυναῖκα μου, ἀλλὰ ἀναγκάσθηκα νὰ τὸ ἀλλάξω δύο φορές.

Ἀδύνατον

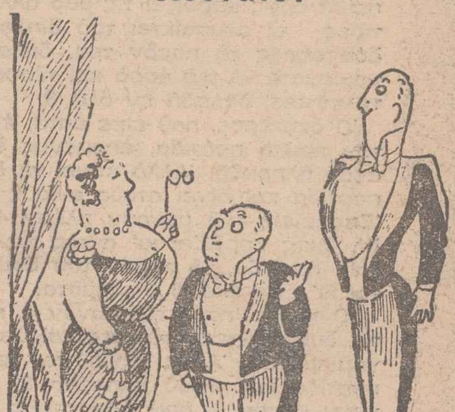

—Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συστήσω τὸν παλιὸ φίλο μου, κ. Μάγιερ. Μεγαλώσαμε μαζύ.

Π
E66

Ἕσπερος

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
2
ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἡ ζωὴ ποὺ περνᾷ

Σκόρπια φύλλα

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Τοῦ κ. Σ. Σκίπη

Τὸ βιολάκι ἑνὸς μικροσκοπικοῦ αὐτοσχεδίου βιολιστῆ ποὺ γρατσουνίζει τὶς χορδές του μὲ τὸ δοξαράκι του κάθε φορὰ ποὺ σταματᾷ στὰ διάφορα καφενεῖα, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴ δεκαρολογία του, μοῦ ἔφερε στὴ μνήμη μιὰ παρισινὴ ἀνάμνησι.

Εἴμασταν νέοι, γεμᾶτοι ἐνθουσιασμοὺς καὶ ὄνειρα. Εἴχαμε τὴν ἐντύπωσι πῶς ταξειδεύουμε γιὰ τὸ Νησὶ τῆς Χιμαίρας, ὅπως στὸ γνωστὸ ποίημα τοῦ Λάμπρου Πορφύρα. Μεταξύ μας βρισκότανε κι' ἕνας μουσικὸς ὀνόματι Μποσκὼβ. Ὄχι ὁ διάσημος Ρουμάνος βιολονίστας, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός του. Βιολονίστας κι' αὐτὸς μὲ δυνατὸ ταλέντο καὶ μὲ βραβεῖο τοῦ Ὠδείου τῆς Βιέννης στὴν τσέπη του. Ἀλλὰ ὁ σύντροφός μας δὲν εἶχε μόνο αὐτὸ τὸ χάρισμα. Εἶχε καὶ κάποιο ἄλλο πιὸ σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἦταν ὡραῖος σὰν Ἄδωνις κι' ἡ ἐμφάνισίς του ἀνεστάτωνε ὅλα τὰ θηλυκὰ τοῦ Μονπαρνὰς καὶ τοῦ Καρτιὲ-Λατέν. Κι' ὅμως μὲ τέτοια ὅπλα τῆς ζωῆς στὰ χέρια του, ὄχι μόνο δὲν τὰ κατάφερνε νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ ἔβλεπε κανεὶς πῶς ἑτοιμαζότουν γιὰ τὴν καταστροφή. Ἡ μανία τῶν ναρκωτικῶν εἶχε μπῆ στὸ βάθος τοῦ εἶνε του. Πόσες φορὲς δὲν τοῦ μαζέψαμε τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζότουν γιὰ νὰ τοῦ ἐλευθερώσουμε τὸ βιολί του ἀπὸ τὸ ἐνεχυροδανειστήριο, ὅταν παραπονιότουν πῶς δὲ μπορεῖ νὰ μελετήσῃ γιατὶ δὲν ἔχει βιολί. Ὁ Μποσκὼβ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ ξανάβαζε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο καὶ τὸ βράδυ ἐρχότουν νὰ μᾶς βρῇ, χαρούμενος, φρεσκοξουρισμένος, μὲ καινούργιο καπέλλο βελουδένιο πλατύγυρο, μὲ καινούργια γραβάτα, μὲ καινούργιες γκέτες!

Ὅλοι τρώγαμε τότε στὴν Κρεμερὶ τῆς Μαντὰμ Συλβί. Τὴ θυμοῦνται ἀσφαλῶς οἱ σύντροφοι τῆς νεότητος, ὁ Παντελῆς Χόρν, ὁ Κώστας Οὐράνης, ὁ Μάριος Βάρβογλης, ὁ Μίμης Μπόγρης, ὁ Ἀλέκος Μαυρουδῆς. Στὴν ἴδια Κρεμερὶ ἔτρωγε κι' ὁ Μποσκὼβ ποὺ ὁ λογαριασμός του εἶχ' ἀνεβῆ κάποτε σὲ θεώρατα, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὕψη. Ἡ Μαντὰμ Συλβί, Βελγίδα φιλότεχνη καὶ πανύψηλη, τὸν λυπότουν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴν τροφή του. Ἔλα ὅμως πάλι πῶς ὁ λογαριασμὸς ἀνέβαινε κι' ἴσως ν' ἀνέβαινε καὶ ἄλλων πελατῶν κι' ἔπρεπε νὰ κάνῃ πέτρα τὴν καρδιά της ἂν ἤθελε νὰ μὴν κλείσῃ τὸ μαγαζάκι της. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μᾶς πετάῃ πόντους γιὰ τὸ Μοσκὼβ, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς κάποιος ἀπὸ μᾶς θὰ τὸν προειδοποιοῦσε γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἔρθῃ ἀπότομη ἡ ἄρνησις. Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Μποσκὼβ ἦταν ἤδη προειδοποιημένος καὶ τὸ μοιραῖο βράδυ, μόλις ἀντελήφθηκε τὴ Μαντὰμ Συλβὶ νἄρχεται πρὸς τὸ τραπεζάκι μας μ' ἀλλαγμένα μοῦτρα, γιὰ νὰ κρατήσῃ ἄθιχτη τὴν περηφάνειά του, πρόλαβε καὶ φώναξε:

— Ἐγὼ ἔχω φάει ἤδη!

— Τόσο τὸ καλύτερο, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαντὰμ Συλβί, γιατὶ ἀπὸ σήμερα κόβεται ἡ πίστωσί σου.

Θὰ μπορούσαμε βέβαια νὰ πληρώσουμε τὸ δεῖπνο του ἀπὸ τὸ φτωχικό μας βαλάντιο, ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶχε γίνει ἤδη ἀμέτρητες φορὲς κι' ἔπρεπε ἐπὶ τέλους νὰ τοῦ δοθῇ νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν καιρὸς ν' ἀφήσῃ τὴν τεμπελιὰ καὶ ν' ἀρχίσῃ κάτι νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ζήσῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας μικρὸς Καλαβρέζος μπαίνει στὴν Κρεμερὶ κι' ἄρχισε νὰ γρατσουνίζῃ κάτι στὸ βιολάκι του.

— Φέρ' το δῶ! Τοῦ εἶπε ὁ Μποσκὼβ.

Τὸ πῆρε, τὸ κούρδισε, τράβηξε δυὸ-τρεῖς δοξαριὲς μὲ σίγουρο χέρι ἐπάνω του, σὰν δοκιμαστικὲς νὰ ποῦμε, κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ παίζῃ κάποια μελῳδία τόσο παθητική, τόσο νοσταλγική, τόσο ἁρμονικὴ ποὺ μᾶς ἔκανε ὅλους μας ἄνω-κάτω.

Ἡ Μαντὰμ Συλβί, ἀπὸ τὸ μπάγκο της παρακολουθοῦσε τὴ μελῳδία κι' ἔμοιαζε μόλις νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυά της. Κι' ὅλοι οἱ πελάτες τῆς Κρεμερὶ σὰν τελείωσε ἡ μελῳδία ἄρχισαν τὰ χειροκροτήματα, ἐνῷ ὁ Μποσκὼβ ἐπέστρεφε τὸ βιολάκι στὸ μικρὸ βιοπαλαιστὴ ποὺ φυσικὰ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ μαζέψῃ στὸ πιατάκι του ὅσα φράγκα δὲ θὰ τὰ κέρδιζε οὔτε μέσα σ' ὁλόκληρο μῆνα. Κι' ἡ Μαντὰμ Συλβὶ κατασυγκινημένη καὶ μετανοιωμένη, μὲ τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν στὸ χέρι, σούζα μπροστὰ στὸν ἄτυχο φίλο τῆς νεότητός μας τοῦ ψιθύρισε σχεδὸν ἐρωτικά:

— Λοιπὸν τί θὰ φᾶτε ἀπόψε, κ. Μποσκὼβ. Σᾶς συνιστῶ τὶς χοιρινὲς μπριζόλες. Ἔχουμε καὶ σοὺ ντὲ Μπρουσὲλ ποὺ σᾶς ἀρέσουν ἰδιαιτέρως. Κι' ὕστερα νὰ πάρετε μιὰ κρὲμ ντεζινύ.

— Μὰ εἶπα πῶς ἔφαγα, μαντάμ!

— Μπορεῖ. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ἔχετε χωνέψει πιά!

Καὶ πρόσταξε τὴ σερβιτόρισσα νὰ φέρῃ καθαρὴ πετσέτα καὶ μαχαιροπήρουνα.

Πρὸ κάμποσων ἐτῶν, περαστικὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι, συνάντησα μιὰ φτωχικὴ κηδεία ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε κάποιος γνωστός μου Γάλλος καλλιτέχνης. Τὸν ρώτησα ποιὸς εἶναι ὁ νεκρὸς καὶ μοῦ εἶπε πῶς ἦταν ὁ Μποσκὼβ. Πέθανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο ἐγκαταλελειμμένος ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἄχ, ἂν εἶχα τὴν παληὰ ἀπόδειξι τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, θὰ πήγαινα νὰ πληρώσω τὸ χρέος του καὶ θἄπαιρνα τὸ βιολί του γιὰ νὰ τοῦ τὄδινα γιὰ συντροφιά του στὸν τάφο του. Θὰ ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ξαναπάῃ στὸ ἐνεχυροδανειστήριο.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

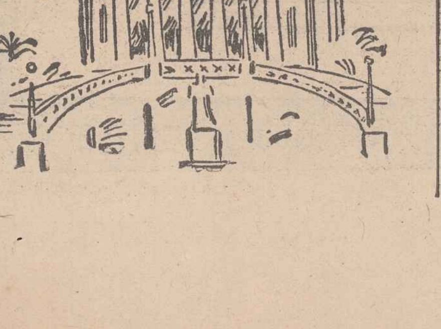

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Ο «ΕΣΠΕΡΟΣ»

Τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου» ἐκυκλοφόρησε σὲ πολλὲς δεκάδες χιλιάδων ἀντιτύπων. Ἡ Πρωτεύουσα, ὁ Πειραιεύς, αἱ Ἐπαρχίαι ὑπεδέχθησαν μὲ ἀληθινὸ ἐνθουσιασμὸ τὸν «Ἕσπερο», καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ πρώτου του φύλλου θὰ μείνῃ εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ χρονικὰ— ἢ μᾶλλον στὰ... κυκλοφοριακὰ— ἱστορική. Εὐχαριστοῦντες τὰς δεκάδας χιλιάδας τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὑποσχόμεθα νὰ καταβάλλωμεν κάθε προσπάθειαν διὰ νὰ παρουσιάζω τὸν «Ἕσπερον» καλλίτερο σὲ κάθε καινούργιο φύλλο του.

⁂

ΤΟ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Ἡ νέα σειρὰ τῶν παραστάσεων τοῦ Μελοδράματος εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἔχουν καθαρῶς χαρακτῆρα ἑλληνικόν. Καὶ ἔχουν καὶ ἐπιτυχίαν πρώτης τάξεως. Ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ «Δακτυλίδι τῆς Μάννας» τοῦ Καλομοίρη, ποὺ ἐδόθη τὴν περασμένην Παρασκευὴν— ἐναρκτήριον τῶν μελοδραματικῶν παραστάσεων — κατεβλήθη κάθε δυνατὴ προσπάθεια διὰ νὰ παρουσιασθῇ κάτι, ποὺ ἀρέσει καὶ ποὺ ἀληθινὰ συγκινεῖ τοὺς φίλους τοῦ μελοδράματος. Σολίσται πρώτης τάξεως, ὀρχήστρα καλή, χορῳδία ποὺ τὴν προσέχει ὁ θεατής, βεστιάριον ποὺ δὲν ἐνθυμίζει τὰ περασμένα, ἀκόμη δὲ ἐπιμελημένη διδασκαλία. Ὅσον διὰ τὸ μελόδραμα τοῦ κ. Καλομοίρη, δὲν χρειάζεται νὰ γράψωμεν ἐδῶ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι γνωστόν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουν γραφῆ πολλά, πρὸ παντὸς ἀρέσει, γιατὶ εἶναι ἑλληνικόν, γιατὶ θυμίζει καὶ ξυπνᾷ κάτι στὴν ψυχή μας, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μας. Ἂς εὐχηθῶμεν μόνον νὰ συνεχισθοῦν αἱ παραστάσεις αὐταί.

⁂

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Τὰ μάθατε; Ὅλο τἄχε ἡ Ζαφειροῦλα μόνο ὁ φερετζὲς τῆς ἔλειπε... Ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ σχολὲς ὑπῆρχαν στὴν Ἑλλάδα μόνον ἡ Λογοτεχνικὴν δὲν ὑπῆρχε. Ἀλλὰ τὸ... κακὸν ἔπρεπε νὰ συμπληρωθῇ. Καὶ ἕνα πρωῒ οἱ γηραιοὶ πατέρες τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνίας διέγνωσαν ὅτι ἀφορμὴ τῆς ἐλλείψεως νέων λογοτεχνῶν, δὲν ἦτο ἄλλο, παρὰ ἡ ἔλλειψις φυτωρίου. Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Προκειμένου νὰ πάῃ χαμένη ἡ κινδυνεύουσα ἑλληνικὴ λογοτεχνία ἀπεφασίσθη νὰ νὰ συσταθῇ καὶ λογοτεχνικὴ σχολή. Ἔτσι παρορῶντες τὸ θεμελιῶδες ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν γίνεται, ἀλλὰ γεννᾶται, θὰ ἀποκτήσωμεν ἐπισήμως τὸ φυτώριον, ποὺ θὰ δικαιώσῃ τὴν λογοτεχνίαν μας.

⁂

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Τὸ Χωρέμειο βραβεῖο — 176 λίρες — διὰ τὴν βράβευσι ἑνὸς θεατρικοῦ ἔργου δραματικοῦ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν, δὲν δόθηκε ἀκόμη. Τέσσαρα χρόνια τώρα προκηρύσσεται, μὰ δὲ βρίσκεται ὁ «ἐκλεκτός». Οἱ Ἀκαδημαϊκοί μας δὲν συμφωνοῦν, σὲ ποιὸν νὰ τὸ δώσουν—ὡς λέγεται. Κ' ἔτσι συνεχίζεται αὐτὸ τὸ... δρᾶμα τοῦ δραματικοῦ θεατρικοῦ ἔργου!... Μάλιστα διὰ νὰ μὴ «προκύψουν νέαι διαφωνίαι τῶν «ἀθανάτων» μας, ἀπεφάσισαν ν' ἀναβάλλουν τὸν διαγωνισμὸ διὰ τὸ 1937. Πάλιν καλά!

⁂

ΤΑ ΚΑΤΣΑΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Οἱ κομμωταὶ βρέθηκαν σὲ δύσκολη θέσι μέχρι πρὸ ὀλίγου. Τί μόδα νὰ συνιστοῦσαν στὶς ὡραῖες καὶ... ἄσχημες πελάτισσές των; Τὰ «κατσαρὰ» τοῦ Ἀπόλλωνος» τὶς «κοτσίδες τῶν Ἀμαζόνων» Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ Φιγκαρὼ ὅλου τοῦ κόσμου, ἄρχισαν μιὰ μάχη, ποὺ μόλις τελείωσε, μὲ νίκη... ἑλληνική. Ἄλλοι ἦσαν τῆς γνώμης, ὅτι τὰ «κατσαρὰ» τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἐφηβικὴ δηλαδὴ κόμμωσις καὶ ὄχι οἱ μακρυὲς μποῦκλες, ποὺ ἔκαναν τὶς γυναῖκες... ἱεροδιακόνους, εἶναι ἡ προτιμότερη, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἕνα ὡραῖο σύνολο κεφαλιοῦ. Καὶ ἄλλοι ἤθελαν τὶς «κοτσίδες». Καυγᾶς λοιπὸν τρικούβερτος στὰ παγκόσμια περιοδικὰ τῆς Μόδας. Ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων. Ἀντεγκλήσεις καὶ φασαρία. Ὁ «Ἀπόλλων» ὅμως, δηλαδὴ ἡ κόμμωσις ποὺ εἶχε ὁ «μουσηγέτης» θεός ἐνίκησε. Κι' ἔτσι πάλι θὰ ἰδοῦμε ἀγορίστικα κεφάλια σὲ σῶμα γυναικεῖο.

ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΚΟΜΠΟΔΕΜΑΤΟΣ

Ὁ κουμπαρᾶς εἶχε τὴν προχθές. Ὁ παπποῦς τοῦ ... Ὁ παντοπαράδοτος κουμπαρᾶς, ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔκαμε ἐπισημότερα τὴν ἐμφάνισί του, εὐεργετική του μὲ τὰ Ταχυδρομικὰ Ταμιευτήρια, ἔδωσε τὴ «μάχη» του. Μὲ μιὰ ἑορτὴ παγκόσμιο, ὑμνήθη, ἐθεοποιήθη. Τὸ σύνθημα: «Ὁ κουμπαρᾶς σῴζοι! ἐρρίφθη ἀπὸ φίλα καὶ ἐχθρὰ κράτη. Καὶ τώρα ὅσοι δὲν ἔχουν κουμπαράδες καὶ θέλουν νὰ προμηθευθοῦν, ἴσως τοὺς βροῦν ἀνατιμημένους. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχουν τὰ Τ. Ταμιευτήρια, ποὺ τοὺς χορηγοῦν δωρεάν. Κάτι ὅμως ἤξεραν οἱ παπποῦδες μας καὶ οἱ γιαγιάδες μας, περισσότερα ἀπὸ μᾶς. Γιατὶ αὐτοί, χωρὶς διαλέξεις καὶ προπαγάνδα, εἶχαν τὸ περίφημο «κομπόδεμά» των.

⁂

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ Ἢ ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ:

Ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις — μᾶς ἐπληροφόρησεν ἕνα προχθεσινὸ τηλεγράφημα — ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία κατὰ τῶν... ρευματισμῶν. Κάτω οἱ ρευματισμοί, φωνάζουν οἱ Ἄγγλοι. Καὶ τὸ σύνθημα γίνεται δεκτὸν ἀπὸ παντοῦ μὲ ἀνακούφισι. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο τὸ κρεββάτωμα καὶ οἱ πόνοι τῶν ρευματικῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑλικὴ ζημία καὶ αὐτῶν καὶ τοῦ Κράτους ἀπὸ τὴν ἐπικατάρατον ἀσθένεια. Εἴκοσι δύο ἑκατομμύρια λίρες — προσθέτει τὸ τηλεγράφημα — χάνει μόνο τὸ ἀγγλικὸ Κράτος ἀπὸ τοὺς ρευματικούς του. Δώδεκα δηλαδὴ δισεκατομμύρια ἰδικῶν μας δραχμῶν! Θάνατος λοιπὸν εἰς τοὺς ...ρευματισμοὺς — ὄχι εἰς τοὺς ρευματικούς! Καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχίζει. Ἂν ἐπιτύχῃ ὅμως ἡ προσπάθεια, ἂν καταργηθοῦν οἱ ρευματισμοί, τότε ἕνα ἄλλο ζήτημα, ἐπίσης «οἰκονομικοῦ περιεχομένου» θὰ προκύψῃ: Τί θὰ γίνουν αἱ λουτροπόλεις, μὲ τὰς κρατικὰς πηγάς των καὶ οἱ ἐπιχειρηματίαι καὶ ὑπάλληλοι, ποὺ ἐργάζονται ἐκεῖ; Νὰ τὸ σκέφθηκαν ἆρά γε, οἱ διοργανωταὶ τῆς παραδόξου ἐκστρατείας; Ἀλλ' ἴσως τότοιος φόβος νὰ εἶναι χειμαιρικός. Γιατὶ οἱ ρευματισμοὶ εἶναι δύσκολο νὰ καταργηθοῦν.

⁂

ΟΙ ΘΙΑΣΟΙ ΤΟΥ Σ. ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Τὸ Σωματεῖον τῶν Ἠθοποιῶν, φροντίζει διὰ τοὺς ἠθοποιοὺς πραγματικά. Ἀντὶ τὰ βοηθῇ ἄτομα, διὰ νὰ κάνουν θιάσους ποὺ θὰ ναυαγοῦσαν μὲ τὴν κακὴ διαχείρισιν, διοργανώνει τὸ ἴδιο θιάσους διὰ λογαριασμό του, φροντισμένους καὶ ἀξίους νὰ παρουσιασθοῦν ὁπουδήποτε. Ἔτσι καὶ τὸ Σωματεῖον δὲν θὰ χάνῃ τὰ χρήματά του καὶ κάτι μπορεῖ νὰ κερδίσῃ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι βρίσκει δουλειὰ στοὺς ἀνέργους καλλιτέχνας [illegible]πράσο του!

Ἡ στήλη μου

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ

Εὐθυμογράφημα

Πρέπει νὰ τὸ πάρωμεν ἀπόφασιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπιπολαιότερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Νεοέλληνα. Καιροὺς καὶ χρόνια τώρα πασχίζομεν νὰ εἰσπράξωμεν τὸ γνωστὸν ἐξ Ἀμερικῆς ἑκατομμύριον καὶ ἐνῷ μᾶς ἔρχεται ἐπισήμως βεβαιωμένον ἀπὸ τὴν Ναύπακτον τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, ὅτι ἕνα ἀρσενικὸ γκαρσόνι καφενείου ἔτεκε θῆλυ καὶ ὅτι ὁ λεχὼς καὶ τὸ νεογνὸν χαίρουν ἄκρας ὑγείας, προσπαθοῦμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ Τάκης ἦτο τάχα γυναῖκα καὶ ὁ τοκετὸς φυσιολογικός. Ἀλλ' αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐσχάτην μωρίαν. Διότι ὁ λεχὼς τῆς Ναυπάκτου θὰ ἔλυε μιὰ καὶ καλὴ ὁλόκληρον τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τοῦ τόπου μας. Ἐν ἑκατομμύριον πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τοκιζόμενον καὶ ἀνατοκιζόμενον θὰ ἔχῃ φθάσει σήμερα τοὺς ἀστρονομικοὺς ἀριθμοὺς δολλαρίων. Θὰ ἔπρεπεν ἑπομένως νὰ διατάξωμεν ἀμέσως τὴν κυρὰ μαμμὴ ποὺ ἀξεγένησε τὸν Τάκην νὰ παραλάβῃ τὸν λεχὼν καὶ τὸ νεογνὸν καὶ νὰ ἀπέλθουν ἐπειγόντως εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων. Ἀντ' αὐτῶν ἐβαλθήκαμε μὲ πεῖσμα ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια οἱ Ναυπάκτιοι ἐγνώριζαν ὅτι ἦτο ὁ Παναγιωτάκης, ἦτο τάχα Παναγιωτάκαινα. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ Ἀμερική, ἐὰν διεκδικήσωμεν τώρα τὸ χρῆμα μας, θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν μωρίαν μας αὐτὴν ὡς ἐπιχείρημα καὶ θ' ἀρνηθῇ νὰ μᾶς πληρώσῃ τὰ χρεωστούμενα.

Ὑπάρχει [illegible] κάποια ἐλπὶς νὰ περισώσωμεν τὸ χρῆμα μας. Ὁ Τάκης, ποὺ ἀσφαλῶς εἶναι ὁ ἁρμοδιώτερος νὰ ἔχῃ ἔγκυρον γνώμην ἐὰν εἶναι ἄντρας ἢ γυναῖκα, δὲν [illegible] ἀκόμη. Θηλάζει, πρὸς τὸ παρὸν τὴν μπεμπέκαν του, ἡ ὁποία, ὡς γνήσιον τέκνον τοῦ πατρός της, θὰ εἶναι ὁ μπεμπέκος τοῦ μέλλοντος.

Ἂς περιμένωμεν, λοιπόν, ν' ἀκούσωμεν καὶ τὸν λεχών. Ποῦ τὸ ξέρει κανένας. Ἠμπορεῖ ὁ Τάκης νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἡ Ναύπακτος εἶναι τόσον εὐτυχισμένος τόπος, ποὺ γεννοῦν καὶ τά... κοκκόρια τους...

ΩΡΙΩΝ

Παρακολουθήσατε ὅλα τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα τοῦ «ΕΣΠΕΡΟΥ».

Δημοσιεύονται:

«Τὸ Ἔγκλημα τοῦ Ψυχικοῦ» τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα εἰς τὰς σελίδας 7–8.

«Ἡ Μαύρη Ἔρημος» (Ἡ ὁμὰς τῶν ἀτρομήτων Ἑλλήνων) εἰς τὰς σελίδας [illegible]14.

«Ἡ Κέρ[illegible] Κούκλα» τοῦ ἀειμνήστου Κ. [illegible]τομάνου, εἰς τὰς σελίδας 19[illegible]

«Ὁ Β[illegible]ος», τὸ κοσμοξακουστὸ ρωμάντσο τοῦ Γκαίτε, εἰς τὰς σελίδας [illegible]6.

Ὅλα [illegible] περίληψιν τοῦ δημοσιευθέντος πρώτου μέρους των εἰς τὸ 1ο φύλλον τοῦ «Ἑσπέρου».

[illegible]αφορὰ

—Ν[illegible]ε τὸν ἴδιο γιατρό.
—[illegible]. Πρὸ ὀλίγων ἐ-
τῶν [illegible]δια ἀρρώστεια.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Γραφεῖα: Σταδίου 23

ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.
Ἀριθμὸς φύλλου 2

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
4
Νοεμβρίου 1936

Τιμὴ φύλλου δραχ. 2

Ἐκδίδεται κατὰ Τετάρτην

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΩΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Τὸ κοτσανάτο γεροντοπαλλήκαρο τῆς παρέας, ποὺ τοῦ φταῖνε ὅλα ὅσα βλέπει γύρω του, ποὺ ἀποδοκιμάζει κάθε σημερινὸ καὶ βρίσκει ὅτι ὅλα ἦσαν καλλίτερα στὸν καιρό του, ἔπαιρνε τὸν ἀπογευματινό του μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ Ζαχαράτου καὶ παρακολουθοῦσε τὴν κίνησι τοῦ πεζοδρομίου τοῦ τελευταίου κομματιοῦ τῆς ὁδοῦ Σταδίου πρὸς τὴν πλατεία. Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ διέψευδε τὸν ἑαυτό του.

— Μοῦ λέτε, ἔλεγε πρὸς τοὺς νεωτέρους, πῶς δὲ βρίσκω στὴν ἐποχή σας τίποτε καλλίτερο ἀπὸ τὴν παλαιότερη, ὅτι γκρινιάζω διαρκῶς καὶ ὅτι ἀρνοῦμαι τὰ πάντα στὴ γενεά σας. Ἀλλὰ δὲν το κάνω ἀπὸ συστήματος, οὔτε γιατὶ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ ἀναγνωρίζω ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει σήμερα. Ὁρίστε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὁμολογήσω ὅτι κατέχετε ἕναν ἀμέτρητο θησαυρό, ποὺ οὔτε νὰ τὸν ὀνειρευθοῦμε ἐτολμούσαμε ἐμεῖς, ἡ νεολαία τοῦ 1905: Τὰ θηλυκά. Τόσο πλῆθος ὡραίων γυναικῶν ἦτανε γραμμένο νὰ βγάλουμε οἱ παλαιότεροι ἄσπρα μαλλιὰ γιὰ νὰ τὸ ἰδοῦμε. Στὸν καιρό μας ἐκεῖνες ποὺ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὶς ἀναφέρῃ κανεὶς γιὰ ὥμορφες, αὐτὲς ποὺ δὲν ἄρεσαν ἁπλῶς σὲ μερικούς, ἀλλὰ ἦσαν ἡ καθεμιὰ ἕνας τύπος ἀναμφισβητήτου ὡραιότητος, ἦσαν μετρημένες. Ἦσαν γνωστὲς ὅπως οἱ ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες, οἱ διακεκριμένοι πολιτικοι, οἱ συγγραφεῖς μὲ τὸ πανελλήνιο ὄνομα, οἱ ξεχωριστοὶ τύποι τῆς ζωῆς. Ἡ δεσποινὶς δεῖνα τοῦ καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς, ἡ κυρία τάδε τοῦ γιατροῦ, ἡ γυναῖκα τοῦ δεῖνα τμηματάρχου καὶ καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλες ἀκόμη τὸ πολύ. Μιλῶ, ὅπως εἴπαμε, γιὰ τὶς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀχιλλεὺς Νέης, ποὺ τὸ εἶχε κάμει δουλειὰ ν' ἀνακαλύπτῃ τὶς ὡραῖες, εἶχε βρεθῆ σὲ δύσκολη θέσι. Ἔχετε ἰδέα γιὰ τὸ Νέη. Ἕνας ὡραῖος μποεμικὸς τύπος ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἕνας φτωδιάβολος μὲ μερικὲς πῆχες μποΐ, ἕνα κεφάλι μὲ γένι μεφιστοφελῆ, ἀλλὰ μὲ τὴν ψυχὴ ἀκάκου σπουργίτη, μὲ μεγάλα στρογγυλὰ γυαλιά, μὲ χονδρὴ ταρταρούγα ὁλόγυρα, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ μάτια του ἀναζητοῦσαν διαρκῶς καλλονές. Ἦσαν ὁ θαυμασμός του, ἡ ἔμπνευσις τῆς ποιήσεώς του, ποὺ προσπάθησε ὁ καημένος νὰ τὴ ρευστοποιήσῃ. Ἔγραφε σονάττες στὶς ὡραῖες, εἶδος πορτραῖτα σὲ στίχους καὶ τὰ τύπωνε σὲ λευκώματα, ποὺ τὰ πουλοῦσε στὶς ἴδιες σὲ τιμὴ φυσικὰ ἀντιστρόφως ἀνάλογη πρὸς τὸν μικρὸ ἀριθμὸ τῆς κυκλοφορίας. Ἔκανε αὐτὸς τὴν ἀθῷα ἐκμετάλλευσι τῆς γυναικείας φιλαρεσκείας. Ἀλλὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐσυνείδητος ἄνθρωπος καὶ τὸ πρωτότυπό του μεταλλεῖο σταμάτησε γρήγορα δι' ἔλλειψιν μεταλλεύματος. Κάποτε ποὺ βρισκόταν σὲ στενοχώριες τὸν συνεβούλευσα:

—Δὲν κάνεις κανένα νέο λεύκωμα ὡραίων Ἀτθίδων;

—Ποῦ νὰ τὶς βρῶ, φίλτατε, ἄλλες ὡραῖες Ἀτθίδες. Μετὰ βίας τὰ κατάφερα νὰ βγάλω ὥς τώρα καμμιὰ εἰκοσαριὰ ὅλες-ὅλες. Ἄλλες δὲν ὑπάρχουν. Φτώχεια...

Δὲν εἶχε βρῆ περισσότερες τότε οὔτε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε συνδυάσει το ψωμί του μὲ τοὺς ὕμνους πρὸς τὶς ὡραῖες τῶν Ἀθηνῶν. Βέβαια ὑπῆρχαν πολλὲς νόστιμες, ποὺ εἶχαν ἡ καθεμιὰ τὸ θαυμαστή τους, ἢ καὶ περισσοτέρους, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς δὲν ἦσαν πάρα πολλὲς μέσα στὸ σύνολο. Καὶ μιὰ τέτοια ἀκόμη ἔπρεπε νὰ ψάξῃ κανεὶς γιὰ νὰ τὴ βρῇ. Καὶ τί ὁμηρικοὶ ἀγῶνες ἐκεῖνον τὸν καιρὸ γύρω ἀπὸ μιὰ νοστιμούλα, τί ἀναστατώσεις γιὰ δυὸ μαῦρα μάτια, τί δράματα, τί κακό. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μετοικήσει σὲ ἄλλη γειτονιά, γιατὶ κοντὰ στὸ σπίτι τους βρέθηκε κάποια ποὺ ἔκανε νὰ στενάζουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της τὶς νύχτες ὅλες ἡ κιθάρες καὶ οἱ κανταδόροι τῆς συνοικίας. Τώρα κάθεται κανεὶς νὰ πιῇ ἕναν καφὲ ἐδῶ ἀπὸ μέσα καὶ δὲν προφθαίνει νὰ μετράῃ θαύματα. Ξανθές, μελαχροινές, καστανές, αὐτὲς ἡ φίνες καστανὲς ἰδίως, στὶς ὁποῖες ἔχει κατασταλάξει ὁ Ἀθηναϊκὸς γυναικεῖος τύπος, μινιόν, μεγάλες, τύποι αἰθέριοι, ὄντα καμωμένα ἀπὸ ἐξαισία ἀνθρώπινη πάστα, μὲ ἐκφράσεις ἔξυπνες, ἀφελεῖς, μὲ κίνησι καὶ σβελτάδα ποὺ δίνει στὴν καθεμιὰ καὶ ἕνα ἰδιαίτερο θέλγητρο, χωρὶς τὸ κουκλίστικο ποὺ εἶχαν ἡ ὡραῖες τοῦ παρελθόντος, που ἦσαν διαρκῶς σὰν νὰ ἔπαιρναν πόζα μπροστὰ στὸ φωτογραφικὸ φακό, ἢ νὰ ἐρρέμβαζαν μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνῷ περνοῦσε «ἐκεῖνος». Κανεὶς δὲ ρωτάει σήμερα ποιὰ εἶνε ἡ ὡραία ποὺ ἐμπῆκε πρὸ ὀλίγου στὸ κοσμικὸ κέντρο. Γιατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸ πλῆθος. Εἶνε πολλές. Ἄλλοτε μιὰ ὥμορφη εἶχε κατὰ τὸ πλεῖστον τὴ σφραγίδα τῆς εὐγενείας τῆς καταγωγῆς. Σήμερα τὴ φινέτσα τὴ βλέπει κανεὶς στὸ λαό. Ἡ ράτσα ἔφτιασε. Ἡ ὠμορφιὰ ἐβλάστησε παντοῦ ὑπάρχεισ τὰ θήλεα ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε φτωχὰ κορίτσια ἐμαράζωναν περιμένοντας ματαίως ἕνα γαμπρὸ καὶ στενάζοντας σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Κι' ἂν ρωτᾶτε γιὰ τὶς νόστιμες αὐτές: εἶνε τὸ σύνολο, ὅλος ὁ γυναικεῖος κόσμος. Ἡ ἀσχήμιες στὶς μέχρι τῶν τριάντα χρόνων, εἶνε ἐξαίρεσις. Πρέπει νὰ ψάξῃ κανεὶς γιὰ νὰ τὶς βρῇ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ὑπάρχει σήμερα τὸ ὁμολογῶ. Καὶ ἂν γκρινιάζω καμμιὰ φορὰ δὲν εἶνε γιατὶ ἐγέρασα καὶ μοῦ φταῖνε ὅλα.

Κάποιος τὸν ἐπείραξε.

— Δὲν σᾶς εἴπαμε γέρο, ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι κανεὶς νέος δὲν κάθεται νὰ μετράῃ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὶς ὥμορφες ποὺ περνᾶνε στὸ δρόμο.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο ἐστέναξε.

— Πῶς νὰ μὴν τὶς μετράω καὶ νὰ μὴν τὶς θαυμάζω, βρὲ παιδί μου. Ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶχα ἐκεῖνον τὸν καιρό, ποὺ γιὰ τὴν ἴδια μπιρμπιλοματοῦσαν ἐκάναμε κάμποσοι νέοι τὸ θόρυβο ποὺ κάνουν πέντε κυνηγοὶ ποὺ πᾶνε νὰ χτυπήσουν τὴν ἴδια μπεκάτσα. Ἡ μπεκάτσες καὶ ἡ πέρδικες πέφτουν σήμερα μπροστὰ στοὺς ἄνδρες σωρός. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαλέξετε.

Ἕνας ἄλλος τὸν ἐπείραξε περισσότερο.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, διαλέξετε καὶ σεῖς.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο ἐστέναξε πάλι, ἀλλὰ ἔκαμε πὼς δὲν ἄκουσε. Δὲν διαλέγει κανεὶς στὸ 1936, ὅταν ἦταν νεολαία τοῦ 1905. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀντὶ να ἀπαντήσῃ στὸν ἀναιδῆ κύριο ποὺ τοῦ συνέστησε νὰ διαλέξῃ, ἐρώτησε ἂν ὑπάρχουν νεώτερα ἀπὸ τὴ Μαδρίτη.

Δ. Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Χόλλυγουντ πλουτίζεται συνεχῶς μὲ νέα πρόσωπα.. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ἡ χαριτωμένη Ντόροθυ Οὐΐλσον, ἀπὸ τὰ νεώτερα [illegible]τερα ἀστέρια τῆς Φὸξ Φίλμ.

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΣΩΡΤΣ

Δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ ξεύρουν ὅλοι οἱ σημερινοὶ Ἀθηναῖοι ὅτι αἱ Ἀθῆναι, ἂν καὶ ἀπεφασίσθη ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς στὰ 1830 νὰ περιληφθοῦν στὸ νέο Ἑλληνικὸ Κράτος, μόλις στὰ 1833 ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ φρουρὰ ποὺ ἔμενε στὴν Ἀκρόπολι. Στὶς 2 Μαρτίου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Χαλκίδα οἱ ἔνοπλοι ἀκόλουθοι τοῦ ἐκτάκτου Τούρκου διοικητοῦ καὶ στὶς 31 Μαρτίου οἱ φρουροὶ ποὺ ἔμεναν στὴν Ἀκρόπολι. Ἦταν Μεγάλη Παρασκευή, καὶ στὶς 2 Ἀπριλίου 1833 οἱ Ἀθηναῖοι ἑώρταζαν τὸ πρῶτον ἐλεύθερον Πάσχα ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Μιχαὴλ Χωνιάτου τοῦ Ἀκομινάτου, ἀπὸ τὰ 1203 δηλαδή.

Ὁ Βαυαρὸς Χριστόφορος Νέζερ ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολι μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ μὲ δύο λόχους στρατοῦ παρέλαβε τὸ Κάστρο. Οἱ Τοῦρκοι οὔτε πρωτόκολλα παραδόσεως ὑπέγραψαν, οὔτε τίποτε. Ἐμαζεύθηκαν κουρελῆδες ὅπως ἦσαν καὶ μόνο μὲ τὰ ὅπλα προσεκτικὰ καθαρισμένα ἔφυγαν κι' αὐτοὶ κατὰ τὴν Χαλκίδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἔπαιρναν τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὰ Τουρκικὰ ἐδάφη.

Ὁ Νέζερ στὰ ἀπομνημονεύματά του μᾶς ἱστορεῖ πῶς πέρασε τὴν πρώτη νύκτα στὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνος, χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ ψυχή του ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ συναίσθημα ποὺ γεννοῦσε ἡ σκέψις ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες ἡ ἐνδοξότερη πόλις τοῦ κόσμου ξανάβρισκε τὴν ἐλευθερία της καὶ ὅτι ἐδόθη σ' αὐτὸν τὸν ξένον νὰ παίξῃ ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴν ἱστορία τῆς νέας Ἑλλάδος. Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ βλέπῃ τὰ ἄστρα νὰ τρεμοσβύνουν. Σιγὰ-σιγὰ ὁ οὐρανὸς ξεκαθάρισε καὶ ἡ μέρα ἄρχισε νὰ κυριαρχῇ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἕνας Βαυαρὸς στρατιώτης ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι δυὸ νησιῶτες ἐπέμεναν νὰ τὸν δοῦν, δὲν ἤθελον ὅμως νὰ ποῦν τί τὸν ἤθελαν.—

Ὁ Νέζερ διέταξε νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν τὴν εἴσοδο στὴν Ἀκρόπολι. Ἦσαν πατέρας καὶ γυιὸς καὶ εἶχαν τὸ καΐκι τους ἀραγμένο στὸν Πειραιᾶ. Ὁ δεύτερος κρατοῦσε κι' ἕνα κοντάρι σημαίας.

— Μίλα ἐσύ, εἶπε ὁ πατέρας στὸ γυιό. Θὰ τὰ πῇς καλύτερα.

Κι' ὁ γυιὸς ἄρχισε νὰ μιλᾷ. Ἦσαν Χιῶτες κι' ὁ πατέρας εἶχε τάμα νὰ δώσῃ τὴ σημαία ποὺ θὰ ὑψωνόταν στὴν Ἀκρόπολι ὅταν θὰ ἐλευθερωνόταν. Ἔφερναν τὴ σημαία καὶ τὸ κοντάρι. Ὁ Νέζερ εἶχε βαθυὰ συγκινηθῆ. Ἐκάλεσε ἕνα Βαυαρὸν νὰ στερεώσῃ τὸ κοντάρι στὸν Παρθενῶνα καὶ ἕνα ἀπόσπασμα ν' ἀποδώσῃ τὶς τιμές. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ γυιὸς ὕψωνε τὴν σημαία καὶ οἱ στρατιῶτες παρουσίαζαν ὅπλα, ὁ γέρο-ναυτικὸς ἔβγαλε, τὴν φέσα του κι' ἐστάθηκε ἀκίνητος καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἔβλεπε τὸ ἅγιο σύμβολο ποὺ ὠνειρεύθηκαν γενεὲς Ἑλλήνων ν' ἀνεμίζεται στὸν πρωϊνὸ ἀέρα πάνω στὸ ἄλλο Ἑλληνικὸ σύμβολο, τὸν Παρθενῶνα.

* * *

Τί ἦσαν ὅμως αἱ Ἀθῆναι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη; Ὅσοι ἔχουν ὑπ' ὄψι των τὴν σημερινὴ πρωτεύουσα ποὺ μὲ τὸν Πειραιᾶ σὲ συνεχῆ σχεδὸν ἅλυσι ἀριθμεῖ πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο κατοίκων, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν νὰ ἦσαν αἱ Ἀθῆναι στὰ 1833 καὶ πῶς ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν μακρὸν Ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἐλευθερία.

Στὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως ἔγινε μιὰ πρόχειρη ἀπαρίθμησι τῶν σπιτιῶν τῆς Ἀθήνας καὶ βρέθηκαν χίλια τὰ κτίρια ποὺ σκαρφάλωναν στὶς πλαγιὲς τῆς Ἀκροπόλεως. Στὰ 1833 ἔμεναν μόνον τριακόσια κι' αὐτὰ ἐρειπωμένα. Ἐλάχιστα, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἀριθμημένα στὰ δάκτυλα, ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ ἔμεναν ἀκέραια. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶχαν καταπέσει, ἔκλεισαν τοὺς δρόμους καὶ πάνω στὰ χαλασμένα ἐχαράχθησαν μονοπάτια. Τὴν τραγικὴν αὐτὴν εἰκόνα συνεπλήρωναν τὰ φυτὰ ποὺ ἐφύτρωσαν στὰ χαλάσματα καὶ ἐκλυδωνίζοντο κάτω ἀπὸ τὶς ριπὲς τοῦ ἀνέμου. Τρεῖς μόνον δρόμοι εἶχαν σωθῆ, ὁ δρόμος τῆς Χρυσαλιώτισας, ὅπως ἔλεγαν τότε τὴν ὁδὸν Ἀδριανοῦ, τὸν Κάτω Παγαρίου καὶ ἡ πλατέα Ρούγα τοῦ Ἀλίκοκκου, ἡ σημερινὴ Κυδαθηναίων. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν χαθῆ κάτω ἀπὸ τὰ χαλάσματα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ὅμως στιγμὴ ἡ ἀντιβασιλεία ἀντιμετώπισε τὴν ἀνοικοδόμησι τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίου ποὺ συνέταξαν οἱ ἀρχιτέκτονες Κλεάνθης καὶ Σκοῦμπερτ καὶ ἐτροποποίησεν ὁ μέγας Κλέντζε καὶ οὐδέποτε ὁλόκληρο ἐφηρμόσθη.

Αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Ἐδῶ, πρόκειται νὰ σημειωθῇ μόνον ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Τούρκων ἄρχισεν ἕνας ἀφάνταστος οἰκοδομικὸς ὀργασμός. Τὰ σπίτια ἐφύτρωναν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, δίπλα στοὺς δρόμους ποὺ ἐχάραζε τὸ Κράτος νέα ἐχαράχθηκαν καὶ στοὺς κατοίκους ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ νησιά, ὅπου εἶχαν καταφύγει κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, νέοι προσετίθεντο κάτοικοι. Στὰ τέλη μάλιστα τοῦ 1834 ὁ ὀργασμὸς ἔγινε πυρετώδης γιατὶ εἶχεν ἀποφασισθῆ ἡ μεταφορὰ τῆς πρωτευούσης στὴν πόλι ποὺ ἀνεδύετο ἀπὸ τὰ ἐρείπια. Τότε ἄρχισαν νὰ συνιστῶνται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι. Νυκτοφύλακες ἐφρουροῦσαν τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἡ πρώτη στοιχειώδης τακτικὴ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της. Ὁ ταχυδρόμος ἔπιανε τὰ τρίστρατα καὶ ἐδιαλαλοῦσε τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἐπιστολάς. Ἂν δὲν ἐνεφανίζοντο νὰ πάρουν τὰ γράμματα δὲν ἐπολυσκοτιζόταν. Τοὺς ἔβαζαν φωτιὰ καὶ τὰ ἔκαιε.

Τότε ἄρχισε νὰ διαμορφώνεται καὶ ἡ κοινωνικὴ ζωή.

Τὶς νύχτες δὲν ἔλειπαν οἱ συγκεντρώσεις στὰ σπίτια τῶν Φαναριωτῶν καὶ στὶς Πρεσβεῖες. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνον ὅτι αἱ συγκεντρώσεις ἐγένοντο κατὰ τὸν περιεργότερο τρόπο. Οἱ πρεσβευταὶ ἐπὶ παραδείγματι ἐπήγαιναν ὅπου ἦσαν προσκεκλημένοι μὲ συνοδεία ὡπλισμένων κλητήρων—κατὰ συνήθεια ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας—καὶ μὲ ὡρισμένο ἀριθμὸ φανοκρατῶν, ποὺ ὑπῆρχαν καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ πρεσβευτὴς δὲν ἐπήγαινε σὲ δεξίωσι. Ἦταν τότε συνήθεια νὰ προηγοῦνται τῶν πρεσβευτῶν τέσσαρες εἶχαν προφυλακὴν τριῶν φαναριῶν, οἱ ὑπηρέται μὲ φανάρια. Οἱ Ἕλληνες ἐπίσημοι πλῶς πλούσιοι συνοδεῖαν δύο φαναριῶν καὶ ἄλλοι ὅλοι ἐκρατοῦσαν ἢ μόνον ἕνα φανάρι, ἢ τὸ ἐφόρτωναν στὸν μοναδικόν των ὑπηρέτην. Ἔτσι, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν φαναριῶν ποὺ ἐκινοῦντο σὰν φάροι μέσα στὸ σκοτάδι τῶν Ἀθηναϊκῶν δρόμων ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ ποιὰ ἦταν ἡ ἰδιότης τοῦ περαστικοῦ. Ὁπωσδήποτε τὰ μεταφορικὰ μέσα ἐσπάνιζαν τότε καὶ δὲν ἦταν παράξενο νὰ ἰδῇ κανεὶς τὴν πρέσβειρα τῆς τάδε Δυνάμεως βουτημένη στὸ μετάξι νὰ τιμᾷ τὰ νῶτα κάποιου ὑπομονητικοῦ κὺρ-Μεντίου ποὺ τὴν μετέφερε σὲ κάποια ἄλλη πρεσβεία, ἢ σὲ κανένα Φαναριώτικο ἀρχοντικό. Σὲ μιὰ τέτοια δεξίωσι ἐπήγαινε καὶ ὁ στρατηγὸς Τσώρτς, ὁ γνωστὸς ἀπὸ τὸν ρόλο του στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι, ὅταν ἐχάθη ἀπὸ προσώπου γῆς. Οἱ συνοδοὶ καὶ ἄλλοι φανοφόροι ἐσταμάτησαν τότε διὰ νὰ τὸν εὕρουν βουτημένον ὡς τὸν λαιμὸν σ' ἕνα ἀσβεστόλακκο, στὸν ὁποῖον εἶχε πέσει. Καὶ τὸν ἀνέσυραν μέσα ἀπὸ τὸν ἀσβεστόλακκον μαζὺ μὲ τὸ ἄλογό του, ἔμεινε ὅμως ἱστορικὸ τὸ πάθημα τοῦ στρατηγοῦ Τσώρτς γιὰ νὰ θυμίζῃ τὰ πρῶτα βήματα τῆς Ἑλληνικῆς πρωτευούσης.

ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ. 38407

ΤΑ ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΤΕΡΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς τὴν Τύχη; Οἱ ἄνθρωποι τὴν κυνηγοῦν παντοῦ, ἀλλὰ λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κάποτε τὴν συναντοῦν. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι τυχερός. Ἀπεναντίας εἶμαι πολὺ ἀτυχής. Ἀλλὰ ἔχω διαταγὴ νὰ τὴν... συναντήσω καὶ νὰ τῆς πάρω μιὰ συνέντευξι. Σκέφθηκα νὰ πάω νὰ τὴν ζητήσω στὸ... ὀφθαλμιατρεῖο, μήπως πῆγε νὰ θεραπεύσῃ τὴν... στραβομάρα της. Ἀλλὰ δὲν βαρυέσαι: Ἡ θεὰ αὐτὴ ἐννοεῖ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα τυφλή. Ποῦ νὰ τὴν βρῶ λοιπόν;... Ποῦ;... Ἀλλὰ ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ στὸ Λαχεῖο τοῦ Στόλου. Ἐκεῖ ἔχει συνήθως κατάλυμα καὶ ἐκεῖ τὴν ηὗραν πολλοὶ εὐνοούμενοί της.

⁂

Στὴν εἴσοδο τῶν γραφείων τοῦ Λαχείου μὲ ἐσταμάτησαν οἱ δορυφόροι τῆς Τύχης: Οἱ λαχειοπῶλαι. Μοῦ ἀπέκλεισαν τὴν εἴσοδο μὲ τὰ κοντάρια τους:

— Πάρτε λαχεῖα τυχερά...

— Δὲν θέλω. Ἀφῆστε με νὰ περάσω.

— Δὲν μπορεῖς νὰ ἰδῇς τὴν Τύχη, ἂν δὲν πάρῃς λαχεῖο.

— Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τῆς ζητήσω, ὄχι χρήματα, ἀλλὰ πληροφορίες. Χρήματα βαρέθηκα πιὰ νὰ τῆς ζητάω καὶ νὰ μὴ μοῦ δίδῃ.

Συγκατετέθησαν νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ περάσω. Ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα, ποὺ ὁδηγεῖ στὰ γραφεῖα, ἐσκεπτόμουν ὅτι τὸ λαχεῖο εἶναι μιὰ πολὺ ἐκπολιτισμένη ἐφεύρεσι. Στεροῦνται οἱ πολλοὶ ἑνὸς μικροῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, γιὰ νὰ γίνουν μερικοὶ πλούσιοι. Ὡραία ἰδέα, ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ποὺ ἔχει δημιουργήσει ἡ κοινωνικότης τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων.

— Ἤθελα νὰ μάθω, λέγω στὸν ὑπάλληλο τοῦ Λαχείου, ποιοὺς νόμους ἀκολουθεῖ ἡ Τύχη. Θέλω νὰ μοῦ πῆτε τὰ καπρίτσια της ἐσεῖς, ποὺ ἔρχεσθε εἰς διαρκῆ μὲ δαύτην ἐπικοινωνίαν. Δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς ὑπολογισμοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων καὶ τῶν πιθανοτήτων, ὥστε νὰ κερδίσῃ τὸ λαχεῖο;

— Ἂν τὰ ἤξερα αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾶτε, μοῦ ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος, δὲν θὰ μὲ βρίσκατε ἐδῶ, διότι θὰ εἶχα γίνει πλούσιος.

— Κι' ἐν τούτοις, πρέπει κάτι τὸ δεδομένον νὰ ὑπάρχῃ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ μποροῦν νὰ βγοῦν ἔστω ἀσαφεῖς οἱ νόμοι, τοὺς ὁποίους ἀκολουθεῖ ἡ Τύχη;

— Θὰ σᾶς δώσω μία στατιστικὴ τῶν κληρώσεων τοῦ ἔτους αὐτοῦ καὶ ἐπάνω σὲ δαύτη κάνετε τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ τὶς παρατηρήσεις σας.

— Ἔστω.

⁂

Ἐλᾶτε τώρα, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται καὶ συνάδελφοι ἐν ἀτυχίᾳ, νὰ μελετήσουμε τὴν στατιστικήν, νὰ ἰδοῦμε θὰ μπορέσουμε νὰ μποῦμε καθόλου στὸ μυστήριο, ποὺ καλύπτει τὶς πράξεις τῆς Τύχης; Πρώτη παρατήρησις: Ἀπὸ τοὺς εἴκοσι λαχνούς, ποὺ κέρδισαν τὰ μεγάλα ποσὰ στὶς κληρώσεις ἑνὸς ἔτους, οἱ 6 ἔχουν ἀριθμὸ μεταξὺ τῶν δέκα καὶ εἴκοσι χιλιάδων. Αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ περισσότεροι. Ἐνῷ μονάχα δύο λαχνοί, ἀπὸ τοὺς πρώτους κερδισμένους, ἔχουν ἀριθμὸ μεταξὺ 40 καὶ 50 χιλιάδων. Συμπέρασμα: Πρέπει νὰ προτιμᾶτε ν' ἀγοράζετε λαχνούς, ποὺ ἔχουν ἀριθμὸ μεταξὺ τῶν 10 καὶ τῶν 20 χιλιάδων. Αὐτὸ ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι καὶ στὰ μικρότερα κέρδη πλεονάζουν τὰ νούμερα ἀπὸ τὶς 10 μέχρι εἴκοσι χιλιάδες. Ν' ἀποφεύγετε δὲ ν' ἀγοράζετε τὰ νούμερα τῶν ἄνω τῶν 40 χιλιάδων, διότι πολὺ λίγα ἐξ αὐτῶν κερδίζουν.

⁂

Τὴν μεγάλην πλειονότητα τῶν ἀγοραστῶν τοῦ λαχείου ἐνδιαφέρει τὸ νούμερο, εἰς τὸ ὁποῖον λήγει ὁ πρῶτος λαχνός. Μόλις κυκλοφορήσουν τὰ παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων μὲ τὸν πίνακα τῶν κληρώσεων, οἱ περισσότεροι ρωτοῦν μὲ ἀγωνίαν:

— Σὲ τί καταλήγει ὁ πρῶτος; Σὲ τί λήγει ὁ πρῶτος;

Πᾶνε νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ 25δραχμο κέρδος. Αὐτὸ ὅμως λέγεται ὀλιγάρκεια ἀπέναντι τῆς Τύχης, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἔχετε. Διότι ὅταν ἡ Τύχη, ἡ ὁποία, ὅπως ἔλεγαν οἱ Ρωμαῖοι, τοὺς τολμηροὺς εὐνοεῖ, ἰδῇ ὅτι περιορίζονται οἱ ἀξιώσεις εἰς τὸ νὰ μὴ χάσετε τὸ δεκάρικο καὶ νὰ κερδίσετε ἄλλο ἕνα καὶ ὅτι δὲν ἔχετε τὴν τολμηρὰν ἀξίωσιν νὰ τῆς ζητήσετε ἢ τὸν πρῶτον λαχνὸν ἢ τίποτε, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ σᾶς δώσῃ ποτὲ τὸν πρῶτον. Δὲν πρέπει λοιπὸν τὰ ὄνειρά σας νὰ ἀποβλέπουν εἰς τὸ εἰκοσιπεντάδραχμο κέρδος. Ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι κοινὴ ἀδυναμία, νὰ ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὸ νούμερο, εἰς τὸ ὁποῖον λήγει ὁ πρῶτος λαχνός, ἂς ἰδοῦμε τί λέγει ἐπ' αὐτοῦ ἡ στατιστική. Μέσα στοὺς 9 πρώτους λαχνοὺς οἱ τρεῖς λήγουν εἰς 7, δύο εἰς 1, δύο εἰς 8, ἕνας εἰς 9 καὶ ἕνας εἰς 6. Εἰς μηδέν, εἰς δύο, εἰς τρία, εἰς τέσσαρα, εἰς πέντε καὶ εἰς ἔξη δὲν λήγει κανείς. Συμπέρασμα: Προτιμᾶτε ν' ἀγοράζετε τους λαχνούς, ποὺ λήγουν εἰς 7. Εἶναι οἱ τυχερότεροι. Κατὰ δεύτερον λόγον τοὺς λήγοντας εἰς 1 καὶ εἰς 8.

Καὶ μιὰ ἄλλη παρατηρησοῦλα: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κερδισμένους λήγουν εἰς μονὸν ἀριθμόν. Ἄρα προτιμᾶτε τους.

⁂

Καὶ τώρα περικὲς παρατηρήσεις εἰς τοὺς καταλόγους τῶν κερδισμένων. Οἱ πλέον εὐνοούμενοι τῆς Τύχης εἶναι οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι. Μέσα εἰς ἕνα χρόνο ἐκέρδισαν σεβαστὰ ποσὰ δεκαέξι ἐν ὅλῳ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι. Αὐτὸ τὸ ἔτος φαίνεται ὅτι εἶναι τυχερὸ γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ὥστε, ἂν εἶσθε ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, μὴ χάνετε τὴν εὐκαιρία, ν' ἀγοράσετε λαχεῖα. Θὰ ἦταν τολμηρὸ βέβαια νὰ σᾶς συμβουλεύσω, ἂν δὲν εἶσθε ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ν' ἀλλάξετε... ἐπάγγελμα καὶ νὰ γίνετε, μήπως σᾶς πέσῃ τὸ λαχεῖο...

Τὴν δευτέραν θέσιν εἰς τὴν... καρδίαν τῆς Τύχης τὴν παίρνουν οἱ λαχειοπῶλαι. Δέκα ἐν ὅλῳ ἀπὸ δαύτους ἐκέρδισαν μεγάλα ποσὰ εἰς ἕνα χρόνο. Θὰ πῆτε ὅτι ἂν δὲν κερδίσουν οἱ λαχειοπῶλαι, ποὺ νταραβερίζονται διαρκῶς μὲ τὰ λαχεῖα, ποιὸς θὰ κερδίσῃ; Ἀσφαλῶς ἔτσι εἶναι, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἂν καὶ σεῖς ἀγοράζετε συχνὰ λαχεῖα, θὰ γίνετε ἀσφαλῶς κάποτε ὁ εὐνοούμενος τῆς Τύχης.

Τρίτοι εἰς τὴν σειρὰν τῶν κερδισμένων ἔρχονται οἱ ἔμποροι καὶ οἱ τραπεζῖτες. Ἐπ' αὐτοῦ ἔχει κανεὶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν γνωστὴν γεμάτην παράπονον καὶ μομφὴν κατὰ τῆς Τύχης λαϊκὴν παρατήρησιν, ὅτι «τὰ λεφτὰ πᾶνε στὰ λεφτά»...

⁂

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς γιατὶ οἱ σωφὲρ εἶναι ἐπίσης εὐνοούμενοι τῆς Τύχης καὶ παίονουν τὴν τετάρτην σειρὰν εἰς τὸν πίνακα τῶν κερδισμένων. Ἁπλούστατα, διαθέτουν αὐτοκίνητον καὶ μποροῦν καὶ... καταδιώκουν ἀποτελεσματικῶς καὶ συλλαμβάνουν πολλὲς φορὲς τὴν Τύχην. Ἡ ἴδια ἐξήγησις μπορεῖ νὰ δοθῇ καὶ γιὰ τὰ καταδιωκτικὰ ὄργανα, τοὺς ἀστυφύλακες καὶ χωροφύλακες, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετοὶ κατώρθωσαν αὐτὸν τὸν χρόνον νὰ βάλουν... χειροπέδες στὴν Τύχη. Ἔξη ἀπὸ αὐτοὺς ἐκέρδισαν ἐφέτος μεγάλα ποσά.

Τὸ φαινόμενον ἑνὸς κερδισμένου ποιητοῦ πῶς τὸ ἐξη[illegible]ῖτε; Ὁ ποιητὴς κ. Μαλακάσης ἐκέρδισε 7.500 δραχμάς. Φαίνεται ὅτι κάποια μέρα ἐπεκαλέσθη τὴν Μοῦσαν του, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς τὸν ἐπεσκέφθη ἡ Τύχη. Καθόλου δυσάρεστη ἐπίσκεψις, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔστω καὶ γιὰ ἕναν κατὰ τεκμήριον ἀφιλοχρήματον ποιητήν...

⁂

Τριάντα περίπου ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ἐκέρδισαν μεγάλα ποσὰ τοῦ λαχείου κατὰ τὸν ἐφετεινὸ χρόνο, εἶχαν χρέη ἢ φτωχοὺς συγγενεῖς ἢ ἦσαν γλεντζέδες. Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς βλέποντας ὅτι ἀπέκρυψαν τὸ ὄνομά τους, ὅταν πῆγαν νὰ ἐξαργυρώσουν τὸν κερδισμενον λαχνό τους. Ἢ τὸν ἐξηργύρω[illegible]ν διὰ μέσου Τραπέζης ἢ διὰ μέσου τ[illegible]του ἢ ἠρνήθησαν διαρρήδην ν' ἀνα[illegible]φῇ τὸ ὄνομά τους εἰς τοὺς πίνακας [illegible]ὢν κερδισμένων. Γιὰ νὰ λάβουν αὐτὴν [illegible]ν προφύλαξιν, θὰ πῇ ὅτι ἠθέλησαν νὰ [illegible]γλυτώσουν τὴν ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν [illegible]ων ἢ τὰ δανεικά, ποὺ θὰ τοὺς ζητοῦ[illegible]ν ἀσφαλῶς οἱ ἀναξιοπαθοῦντες οἰκ[illegible]οι καὶ φίλοι των, ἢ κατὰ τρίτην ἐκδ[illegible]ην εἶχαν σκοπὸ ν' ἀποκρύψουν τὸ κέ[illegible]ος των ἀπὸ τοὺς δικούς των, γιὰ νὰ γλ[illegible]ντήσουν τὰ κερδισμένα μόνοι των...

> «.....Ὁ τόπος μας θὰ ἀναγεννηθῇ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐκυλίετο, διότι ἔχει ὄχι μόνον δικαίωμα νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ ἔχει [illegible]θῆκον ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς νὰ τὸν κάμῃ νὰ ζήσῃ.
>
> Ι ΜΕΤΑΞΑΣ
>
> (Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὸ συλλαλητήριον τῆς 2[illegible]ης Ὀκτωβρίου 1936 εἰς Θεσσαλονίκ[illegible])

⁂

Ποιὸ μέρος [illegible]ῆς Ἑλλάδος ἔχει τοὺς περισσοτέρους [illegible] τυχερούς; Ἡ Ἀθῆνα πρώτη, ὁ Πειρ[illegible]εὺς ἔπειτα, ἡ Θεσσαλονίκη τρίτη, ἡ Καλαμάτα τετάρτη καὶ πέμπτα τὰ Ἑπ[illegible]άνησα. Ἀπ' αὐτὴν τὴν στατιστικὴν π[illegible]ρατήρησιν βγαίνει καὶ μία ἄλλη: Ὅ[illegible] εἰς τὰ μέρη ποὺ ἀναφέραμε γίνε[illegible] καὶ ἡ μεγαλειτέρα κατανάλωσις λα[illegible]ίων. Ἐνῷ εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη, εἰς τὰ [illegible] ἀπομεμακρυσμένα ἐκ τοῦ κέντρου κ[illegible] εἰς τὰ χωριὰ πολλοὶ οὔτε ξέρουν [illegible] θὰ πῇ λαχεῖο τοῦ Στόλου. Θὰ ἔχρει[illegible]το ἴσω μία ἐντονωτέρα προπαγάνδα [illegible]ς εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ λαχείου, [illegible]άγμα ποὺ θὰ ἀπέβαινε πρὸς ὄφελος [illegible] τοῦ Ταμείου τοῦ Στόλου καὶ τῆς [illegible]ωνίας ἐν τῷ συνόλῳ της, διότι θὰ [illegible]ν περισσότεροι οἱ κερδισμένοι.

⁂

Δὲν εἶναι ὅ[illegible]ς ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης ἐρεύνης [illegible]θέμα αὐτό. Ἐμεῖς ἐδῶ ἠθελήσαμε νὰ [illegible]άρουμε μιὰ συνέντευξι τῆς Τύχης, νὰ [illegible]ᾶς πῇ τὰ μυστικὰ τῶν τερτιπιῶν της [illegible]ὲν θέλησε βέβαια νὰ μᾶς ἀποκαλύ[illegible] πολλὰ πράγματα, σχεδὸν τίποτε. Κ[illegible]λυποῦμαι ἐγὼ πρῶτος ποὺ δὲν μπόρε[illegible] νὰ σᾶς ὑποδείξω τρόπο νά... κερδ[illegible]ε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Πάντως δὲν σ[illegible] συνιστῶ τὴν συνταγὴν ἑνὸς φίλου μ[illegible] ὁ ὁποῖος λέγει: «Θέλεις νὰ κερδί[illegible] στὰ σίγουρα στὸ λαχεῖο; «Μὴν. [illegible]γοράζῃς ποτὲ λαχεῖο». Δὲν εἶναι ἔτσ[illegible] Ἕνα δεκάρικο εἶναι ἀσήμαντο ποσὸ [illegible]μέσα στὰ τόσα μας ἔξοδα. Ἐνῷ μ' α[illegible] τὸ δεκάρικο μπορεῖ νὰ ἰδοῦμε τὴν Τ[illegible] νὰ ἀδειάζῃ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθεί[illegible] στὸ πορτοφόλι μας... Ἀγοράζετε, λο[illegible] τακτικὰ λαχεῖο. Μπορεῖτε μάλιστ[illegible] σᾶς..... τὸ ἐπιτρέπω — νὰ χρη[illegible]ποιήσετε τὰ παραπάνω στατιστικὰ σ[illegible]περάσματα καὶ νὰ στηριχθῆτε καὶ σ[illegible] δικές μου εὐχὲς — μακάρι νὰ κερ[illegible]τε... ὅλοι σας — εὐχὲς ποὺ σᾶς δίδει [illegible]ς πολὺ-πολύ...

ΑΤΥΧΟΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ κ. ΟΥΛΒΕΡΙΚΟ ΤΕΓΑΝΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ...

Ἐλέγαμε λοιπόν: «Ἀξιότιμοι Κύριοι. Εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς σας 15ης τρ. θὰ ἐδεχόμεθα εὐχαρίστως τὴν προσφοράν σας ἐν ἣ περιπτώσει... χορηγήσετε ἔκπτωσιν ἐπὶ τῆς ὁρισθείσης τιμῆς... Ἐλέγαμε λοιπόν... ἔκπτωσιν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον μᾶς περιῆλθον καὶ ἄλλαι προσεφοραὶ διὰ τὰς ὁποίας... ἐλέγαμε λοιπόν... πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία οἱαδήποτε δικαιολογία γιὰ νὰ προτιμήσωμε τὴν ἰδική σας, καὶ λόγοι οἰκονομίας βεβαίως θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ σᾶς προτιμήσωμεν».

Ὁ ἀξιότιμος κύριος Σαντίνι, τμηματάρκης εἰς τὰ γραφεῖα μιᾶς μεγάλης Ἑταιρείας βιομηχανικῶν εἰδῶν, διέκοψεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ὑπαγόρευσί του καὶ ἔπειτα ἔσκυψε πρὸς τὴν δεσποινίδα Λορέττη, τὴν στενοδακτυλογράφον γραμματέα του, ἡ ὁποία, καθισμένη λοξὰ κοντὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ὡπλισμένη μὲ τὶς καρτέλλες της καὶ τὸ μολύβι της ἐπερίμενε τὴν συνέχισι τῆς ἐργασίας καὶ ἐξηκολούθησε: Ἐλέγαμε λοιπόν: Ἀξιότιμη δεσποινίδα Ἐλίζα Λορέττη.

Τὸ μολύβι τῆς δακτυλογράφου ἐστάθηκε.

—Γιατί σταθήκατε;—εἶπεν ὁ κύριος προϊστάμενος—γράψτε, γράψτε. Καὶ ἐσυνέχισε: Ἀξιότιμον δεσποινίδα Λορέττη. Ἀπό τινος χρόνου παρετήρησα μίαν ἐλαφρὰν τάσιν σας νὰ συμπεριφέρεσθε κατὰ τρόπον... ἂς ποῦμε, μᾶλλον οἰκεῖον πρὸς τὸν συνάδελφόν σας Μάριον Γκαμέλι. Ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀνεχθῶ τοιαύτην ἐκ μέρους σας συμπεριφορὰν καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρέστων συνεπειῶν.

—Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε...

—Παρακαλῶ, δεσποινίς, ἄνευ συζητήσεων. Εἶσθε ἐδῶ μόνον γιὰ νὰ στενογράφετε. Ἂς συνεχίσωμεν: Ἀξιότιμοι κύριοι. Βεβαιοῦμεν ἐπιστολήν μας...

Μετὰ μισὴ ὥρα ἡ δεσποινὶς διέσχιζε τὴν αἴθουσαν τῆς ἀλληλογραφίας, ἔφθασε στὴ θέσι της καὶ κάθησε μπροστὰ στὴ μηχανή της. Ἔβαλεν ἕνα ἄσπρο φύλλο χαρτὶ καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ: Ἀξιότιμον κύριον Μάριον Γκαμέλι, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν κρίσιν σας καὶ εἰς τὸ ἐπεξηγηματικόν σας τάλαντο τὰς περιέργους αὐτὰς γραμμὰς τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου μας. «Ἐλέγαμε λοιπόν».... Παρακαλῶ νὰ μοῦ διαβιβάσετε τὰς σχετικὰς σκέψεις σας ἐν προκειμένῳ.

Ἔβαλε τὸ γραμμένο φύλλο σ' ἕνα φάκελλο καὶ χωρὶς νὰ γράψῃ διεύθυνσι ἐκάλεσεν ἕναν μικρὸ κλητῆρα, ὁ ὁποῖος τῆς ἦταν ἀφωσιωμένος καὶ τοῦ εἶπε:

—Πέτρο, στὴν πρώτη διανομή, τὴν ὁποία θὰ κάνῃς, σὲ παρακαλῶ νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν κ. Γκαμέλι.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ κλητἀρᾶκος ἐπέστρεφε μὲ ἄλλη διανομὴ καὶ μ' ἕναν ἄλλο φάκελο, ἀπ' τὸν ὁποῖο ἡ κοπέλλα ἔβγαλε ἕνα φύλλο χαρτί, ποὺ ἔγραφε:

—Ἀξιότιμον δεσποινίδα Ἐλίζαν Λορέττη. Σᾶς ἀγγέλλω λῆψιν τῆς λίαν εὐχαρίστου ἐπιστολῆς σας. Τὸ ζήτημα χρήζει μελέτης. Πρέπει νὰ προβαίνωμεν εἰς ἀναγνωρίσεις, χρησιμοποιοῦντες τὴν λίαν εὐχάριστον μέθοδον τῆς ἐν τῷ γραφείῳ ἀλληλογραφίας, τὴν ὁποίαν ἤρχισεν ἄλλως τε ὁ ἀξιότιμος κύριος «Ἐλέγαμεν λοιπὸν» καὶ νὰ διαφυλάξωμε μὲ ἀπόλυτη προσοχὴ ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τοῦ ἰδιαιτέρου τούτου «φακέλλου». Καὶ σχετικῶς σᾶς διαβιβάζω τὸ πρῶτο δοκιμαστικὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον εὐαρεστηθῆτε νὰ διαβιβάσετε στὸν ἐνδιαφερόμενο.

Ἡ δεσποινὶς Λορέττη ἐμελέτησε τὸ «ἔγγραφον» καὶ ἀφοῦ τὸ ηὗρε τῆς ἀρεσκείας της ἤρχισε νὰ τὸ ἀντιγράφῃ στὴ μηχανή.

Εἰς τὴν δευτέρα διανομὴ τοῦ ἀπογεύματος, ὁ κ. Σαντίνι ἀνεκάλυψε μίαν επιστολή, τὴν ὁποίαν ἐδιάβασε χαμογελῶντας μὲ μιὰ ἰδιαίτερη προσοχή. Ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ Ἐλίζα Λορέττη καὶ ἔλεγεν: «Ἀξιότιμον κύριον Ἰωάννην Σαντίνι, τμηματάρχην. Μὲ ὅλον τὸ ὀφειλόμενον πρὸς ὑμᾶς σέβας, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι αἱ σχέσεις μου μετὰ τοῦ συναδέλφου μου κ. Μάριου Γκαμέλι εἶνε ἀπολύτως ἄψογοι καὶ δὲν βλέπω ποίας «δυσαρέστους συνεπείας» θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται ἢ περὶ ἁπλῆς ἀθώας ἀμοιβαίας συμπαθείας».

Ὅταν ἀργότερα μὲ τὶς καρτέλλες καὶ τὸ μολύβι στὸ χέρι ἡ ξανθὴ δακτυλογράφος ἐκάθησε κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου της γιὰ τὴν συνήθη τακτοποίησι τῆς «ἀλληλογραφίας», αὐτός, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ συνήθ[illegible] ὑπηρεσιακῆς ὑποθέσεως, τῆς ὑπαγόρευσε τὴν κάτωθι ἀπάντησίν του: «Ἀγαπητὴ σινορίνα Ἐλίζα Λορέττη. Ἀπὸ τὴν ἀξιότιμόν σας, ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν, πληροφοροῦμαι, μὲ μεγάλην λύπην μου, ὅτι δὲν θέλετε νὰ μὲ ἐννοήσετε καὶ τοὐναντίον τείνετε νὰ συνεχίσετε εἰς τὸ σφαλμα, τοῦ ὁποίου αἱ συνέπειαι δύνανται νὰ εἶνε δυσμενεῖς, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς «ἀθώας ἀνταλλαγῆς ἀμοιβαίας συμπαθείας». Μάριε. Εὐτυχισμένο καὶ ταὐτοχρόνως δυστυχισμένο παλληκάρι. Τὸν βλέπω σὲ σοβαρὸ κίνδυνο. **Μοῦ ἐνθυμίζει ἕναν ὁμώνυμό του, τὸν Μάριο Καβαραδόση, τὸν τραγικὸ ἐραστὴ τῆς Τόσκας. Ἀλλὰ στὸ μελόδραμα τοῦ Πουτσίνι ὑπάρχει ἕνα ἰσχυρότατο πρόσωπο — ἕνας τμηματάρχης — ὁ βαρῶνος Σκάρπια, διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας. Εἶνε ὁ βαρύτονος, ὁ ὁποῖος ἀπευθυνόμενος** στὴν πρίμα-ντόνα, τὴν Τόσκα, τραγουδάει μὲ ἀμείλικτη βεβαιότητα: «Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μάριου της, θὰ δεχθῇ τὴν ἰδική μου ἀγάπη». Παρακαλῶ, δεσποινίς, νὰ μελετήσετε τὴν φράσιν ταύτην».

Τὸ ἐσωτερικὸν ταχυδρομεῖον τῆς ἑπομένης πρωΐας ἔφερεν εἰς τὸν μελοδραματικὸν τμηματάρχην τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

«Μὲ ἀληθινὸ τρόμο ἐμελέτησα τὴν φοβερὴ φράσι. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ σκληρὸς Σκάρπια πεθαίνει σκοτωμένος ἀπὸ τὴν Φλόρια Τόσκα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γίνω Τόσκα καὶ πιὸ πολὺ ἀκόμα δὲν θέλει ὁ συνάδελφος Μάριος Γκαμέλι νὰ ἔχῃ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Μάριου Καβαραδόση. Ὄχι, ὄχι! Πρέπει νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὸν «μεγάλο κίνδυνο». Ἀλλ' ὁ φτωχὸς νέος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔφταιξε κατ' ἄλλον τρόπον ἢ γιατὶ μὲ ἀγάπησε λιγάκι, δὲν εἶνε δίκαιο νὰ θυσιασθῇ χωρὶς μιὰν ἀποζημίωσι, ἡ ὁποία θὰ τοῦ γλυκάνῃ τὸν πόνο. Μόνον ἔτσι «γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μάριου μου θὰ δεχθῶ τὴν δική σας ἀγάπη».

Ἡ ἀπάντησις ἦταν τολμηρὴ καὶ γιὰ κάμποσες μέρες ἡ δεσποινὶς Λορέττη ἐφοβόταν μήπως εἶχε «ὑπερβῆ τὰ ἐσκαμμένα». Διότι, ἡ περίεργη ἀλληλογραφία εἶχε διακοπῆ. Ἀλλὰ ὁ κύριος προϊστάμενος τὴν ἐπανέλαβε μεταξυ τῆς ὑπαγορεύσεως δύο ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν, ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ δεσποινὶς Ἐλίζα Λορέττη. Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι σᾶς ἀνακοινῶ ὅτι, δεχόμενος τὴν δικαίαν ὑπόδειξί σας καὶ ἀναγνωρίζων τὰ ἐξαίρετα προσόντα τοῦ κ. Μάριου Γκαμέλι, ἐκ τῶν καλλιτέρων στηλοβατῶν τοῦ Ἱδρύματός μας, τὸν ὑπέδειξα διὰ κατ' ἐκλογὴν προαγωγὴν καὶ μετάθεσιν εἰς ἄλλο Τμῆμα μὲ ἀνάλογον αὔξησιν τοῦ μισθοῦ του καὶ ὅτι ὁ γενικὸς διευθυντὴς ἐνέκρινε τὴν πρότασίν μου. Ἐλπίζω ὅθεν καὶ σεῖς θὰ κρατήσετε τὸν λόγον σας».

Ἡ δακτυλογράφος ἐστενογράφησε τὸ πάντα μὲ τὴν συνήθη της προσοχὴ καὶ κατόπιν ἐσήκωσε ἀπάνω στὸν προϊστάμενό της δυὸ ὡραῖα μάτια γεμᾶτα χαρὰ καὶ χαμόγελο. Ἐφαινόντανε πράγματι κάτι πάρα πάνω ἀπὸ χαρούμενη. Εὐτυχισμένη.

Αἱ μετέπειτα ἐνέργειαι, αἱ ὄχι ἀπολύτως γραφειοκρατικαί, τοῦ κ. προϊσταμένου δὲν συνήντησαν τὴν εὔκολη κατάφασι τὴν ὁποία ἐπερίμενε. Ἐνόμισε ὅτι τοῦτο ὀφείλεται στὴν παρουσία εἰσέτι τοῦ κ. Μάριου Γκαμέλι εἰς τὸ Τμῆμα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν μετάθεσί του εἰς τὸ νέον γραφεῖον του καὶ εἰς τὸν ἀνώτερο βαθμό του, ἐπληροφορήθηκε τὴν πραγματικκὴ αἰτία τῶν ἀποτυχιῶν του, διότι μόνον ἔλαβε τὴν τελευταία ἐπιστολὴ τῆς περιέργης ἀλληλογραφίας, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος εἶχεν ἐγκανιάσει..

«Οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι Ἐλίζα Λορέττη καὶ Μάριος Γκαμέλι, ὀφείλοντες εἰς ὑμᾶς τὴν εὐτυχίαν των, εὐχαρίστως ἀναγγέλλουν ὑμῖν τοὺς προσεχεῖς γάμους των οἵτινες κατέστησαν δυνατοὶ μόνον λόγῳ τῆς βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν μας, ἐπιτευχθείσης κατόπιν τῆς μεσολαβήσεώς σας, καὶ σᾶς προσκαλοῦν νὰ παραστῆτε εἰς τὴν τελετήν. Ταὐτοχρόνως αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σᾶς εἰδοποιήσουν ὅτι εἰς τὸ ἰδιωτικόν των ἀρχεῖον φυλάσσονται ζηλοτύπως (πρὸς ἐπίδειξιν εἰς τὸν κ. γενικὸν διευθυντὴν καὶ ὅπου δεῖ) τὰ πολύτιμα ἔγγραφα— στενογραφήματα καὶ ἀντίγραφα ἐπιστολῶν — τὰ ὁποῖα ἀντηλλάγησαν κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πόθων των καὶ διὰ τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἐπίσης ἡ μαρτυρία τοῦ κλητῆρος Πέτρου».

Ὅταν οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι ἐβγῆκαν τὸ μεσημέρι μαζῆ ἀπ' τὸ γραφεῖο, ὁ νέος ἐρώτησε τὴν νέα:

— Ἔ! Καὶ πῶς τοῦ φάνηκε τὸ πρᾶγμα;

— Ἔφτιαξε τὰ μαλλιά του, ἐδιόρθωσε τὰ γυαλιά του, κατάπιε δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ... τὴν ἔφαγε τὴ χυλόπιττα.

Θὰ πῇ μάλιστα, θὰ ποῦμε λοιπόν, ὅτι τοῦ κάναμε καὶ μιὰ μεγάλη ἔκπληξι.

—Μιὰ ἔκπληξι, ὄχι βέβαια καὶ τόσο εὐχάριστη γιὰ τὸν καλό μας κύριο διευθυντή.

—Ἐμεῖς δὲν φταῖμε καθόλου. Ὁ ἴδιος τὴν προετοίμασε.

—Ναί, ἀλλὰ τὴν προετοίμασε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τώρα θὰ εἶναι πολὺ στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἔκπληξι αὐτή, ποὺ δὲν τὴν περίμενε καθόλου.

—Ναί, βέβαια, ἀλλ' ἐγὼ τοὐλάχιστον εἶμαι δικαιολογημένη: «Τοῦ τὴν ἔκανα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μάριου μου».

Ἐγέλασαν εὔθυμα.

Καὶ οἱ δύο νέοι, ἐπωφελούμενοι μιᾶς στιγμῆς, ποὺ ὁ διάδρομος τοῦ γραφείου ἔμενε ἄδειος, ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτο φιλί.

U. TEGANI

> **«Μὴ περιορίζεσθε εἰς τὸ νὰ ἀποκτοῦν τὰ παιδιὰ ξηρὸ φορτίον γνώσεων. Δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν τὰ παιδιά μας ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά. Νὰ τοὺς δίδετε βέβαια τὰς ἀναγκαίας γνώσεις, ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ τοὺς μάθετε νὰ μεταχειρίζωνται τὸ ὑλικὸν τῶν γνώσεων πρὸς δημιουργίαν καὶ παραγωγήν».**
>
> Ι ΜΕΤΑΞΑΣ
>
> (Ἀπὸ τὰς συστάσεις του εἰς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1936)

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ μεγαλειτέρα κατάκτησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἡ κατάκτησις τοῦ ἀέρος. Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι φαντάζονται συνήθως ὅτι ἡ κατάκτησις τοῦ ἀέρος ἔγινε μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Καὶ ὅμως, πόσον ἔχουν ἄδικον, ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τῆς ἀεροπλοΐας ἢ μᾶλλον ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον.

Ἡ ἱστορία, λοιπόν, μᾶς λέγει ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἠδυνήθη νὰ πετάξῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ σῷος καὶ ἀβλαβὴς ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ὁ πράγματι μεγαλοφυὴς Γάλλος Ἰωσὴφ Μονγκολφιέρος, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ πρὸ ἑκατὸν πενῆντα ἀκριβῶς ἐτῶν.

Πρὸ αὐτοῦ ὅλαι αἱ καταβληθεῖσαι προσπάθειαι διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ ἀέρος εἶχον ἀποτύχει. Χωρὶς νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὴν μυθικὴν περιπέτειαν τοῦ Ἰκάρου, ἡ ὁποία εἶχε τόσον τραγικὸν τέλος, καὶ χωρὶς νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸν πύργον τῆς Βαβέλ, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ δὲν ἀπετελειώθη ποτέ, ἦτο ἡ πρώτη, ἴσως, σοβαρὰ προσπάθεια νὰ ἀνεβοῦν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν οὐρανόν, μᾶς ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ματαίως ἐπαναληφθέντα πειράματα ἑνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα πνεύματα, ποὺ ἐτίμησαν ποτὲ τὴν ἀνθρωπότητα, τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου καὶ διανοουμένου τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως Λεονάρδου Ντὰ Βίντσι.

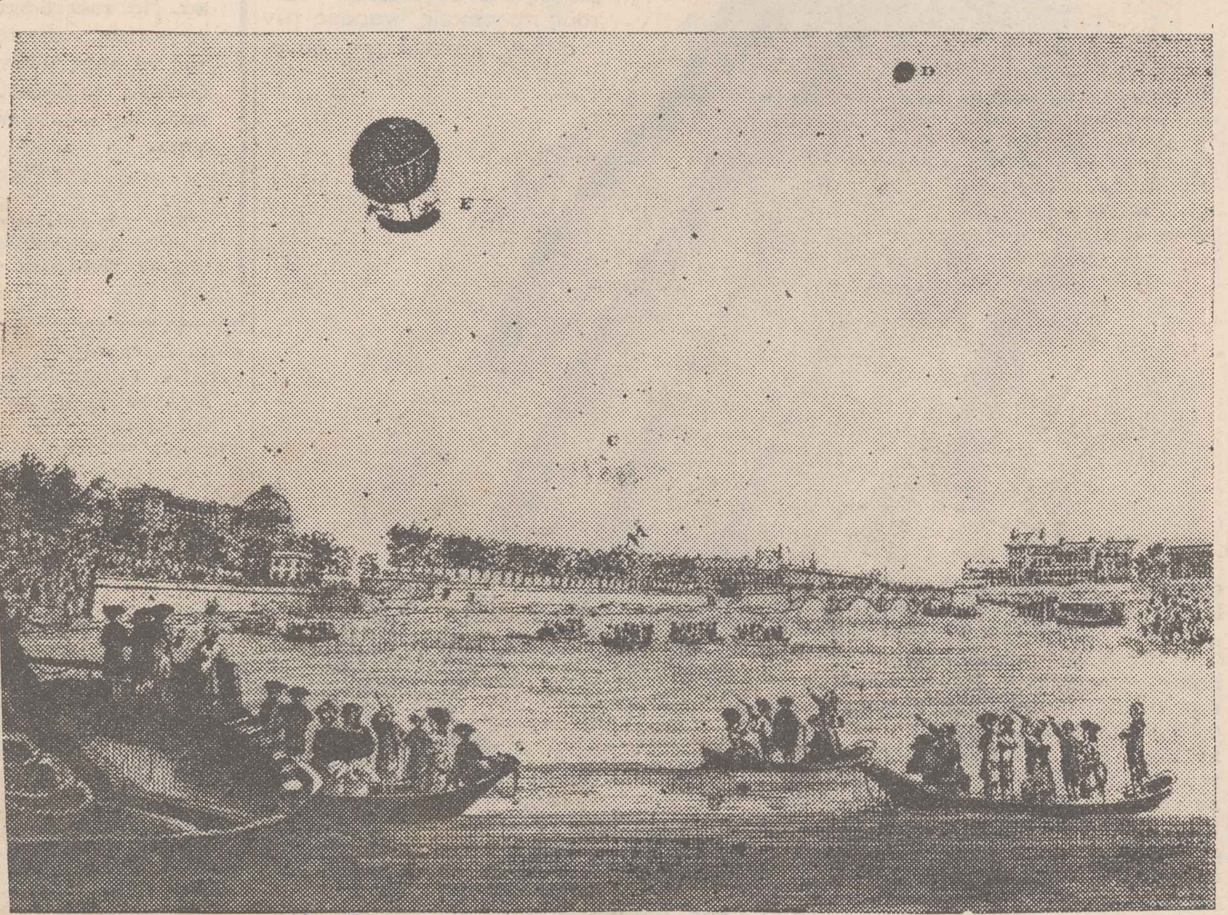

Τὸ πείραμα τῶν μετὰ τὸν Μολγκοφιέρον ἐφευρετῶν.

«Τὰ πτερὰ θὰ ὑπάρξουν», ἔγραφε τὸ μεγάλο αὐτὸ πνεῦμα, σχεδιάζοντας συγχρόνως σὲ μεγάλα κομμάτια χαρτιοῦ διάφορες πτητικὲς μηχανές, τὸ μεγάλο πουλὶ θὰ πετάξῃ. Ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὴν πλάτην τοῦ μεγάλου κύκνου του, θὰ γεμίσῃ ἀπὸ ἔκπληξιν τὸ σύμπαν. Δόξα εἰς τὴν φωλεάν, ὅπου θὰ γεννηθῇ!»

Ἀλλοίμονον! Μόνον ἔπειτα ἀπὸ τετρακόσια χρόνια, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγαλοφυοῦς αὐτοῦ ἐφευρέτου, τὸ «μεγάλο πουλὶ» ἐπέταξεν. Καὶ ἐπέταξεν ὄχι μὲ τὸ σχῆμα ἑνὸς κύκνου, ἀλλὰ ἑνὸς μπαλλονιοῦ, γεμισμένου μὲ ζεστὸν ἀέρα.

Τὴν 4ην Ἰουνίου 1783, ἕνας μαθητὴς τοῦ μεγάλου Γάλλου φυσικοῦ Σουφλό, ὁ Ἰωσὴφ Μονγκολφιέρος, ἐξετέλεσεν εἰς ἕνα προάστειον τῶν Παρισίων δημοσίως ἕνα πείραμα. Τὸ πείραμα αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμασθῆ ἀπολύτως εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας του, ἐπέτυχε πλήρως.

◇◇◇

Τὸ δεύτερον πείραμα δὲν εἶχε τὰ ἴδια ἀγαθὰ ἀποτελέσματα. Ἔλαβε χώραν τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1783 εἰς ἕνα ἀνοικτὸν ἱπποδρόμιον τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ὠνομάζετο «Φολὶ Τιτόν». Ἡ σφαῖρα, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ τὸ πείραμα, δὲν εἶχεν ὀλιγώτερον τῶν εἰκοσιτριῶν μέτρων ὕψος. Τὸ περικάλυμμά της, τὸ ὁποῖον εἶνε σχῆμα ἐλαίας, πεπλατυσμένης εἰς τὴν βάσιν της, ἦτο κατασκευασμένον ἀπὸ χονδρὸν καναβάτσον, φοδραρισμένον ἐσωτερικῶς καθὼς καὶ ἐξωτερικῶς μὲ στρατσόχαρτον. Εἰς τὰ πλάγια τῆς σφαίρας ἦσαν ζωγραφισμένοι μὲ χρυσὸν οἱ βασιλικοὶ θυρεοί.

Τὴν προηγουμένην τῆς ἐπιδείξεως ἐδοκίμασαν τὸ ἀερόστατον. Ἡ σφαῖρα ἐφούσκωσεν ἐντὸς ἐννέα λεπτῶν καὶ οἱ ὀκτὼ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐκρατοῦσαν, ἐσηκώθησαν περὶ τὸ ἓν μέτρον ἀπὸ τῆς γῆς. Τὴν ἑπομένην, 12 Σεπτεμβρίου 1783, ὅταν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἔφθασαν εἰς τὸ «Φολὶ Τιτόν», διὰ νὰ ἐλέγξουν τὸ πείραμα, ποὺ ὁ Μονγκολφιέρος θὰ ἔκαμνε, πυκνὰ σύννεφα ἐκάλυπταν τὸν οὐρανόν. Ἡ καταιγὶς ἀπειλοῦσε νὰ ἐκσπάσῃ καὶ ἐτέθη ζήτημα ἀναβολῆς τῆς ἐπιδείξεως. Ἀλλὰ τὸ συναχθὲν ἐκεῖ πλῆθος ἤρχισε νὰ ἀνυπομονῇ. Διὰ νὰ τὸ ἱκανοποιήσουν λοιπόν, ἤναψαν τὴν φωτιάν, ἡ ὁποία θὰ ἐφούσκωνε τὸ μπαλλόνι. Πράγματι δὲ τοῦτο ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἐπληρώθη ἀέρος καὶ ἐσηκώθη περὶ τὸ ἕνα μέτρον ἀπὸ τῆς γῆς, μὲ βάρος πεντακοσίων λιβρῶν.

Ἀλλὰ ταὐτοχρόνως σχεδὸν ἡ ἀπειλουμένη καταιγὶς ἐξέσπασεν. Μία καταρρακτώδης βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ νὰ φυσᾷ ἕνας δαιμονιώδης ἀέρας, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸ ἀερόστατον νὰ στροβιλίζεται σὰν τρελλό, ξεσχίζοντας εἰς τὸ τέλος τὸ στρατσόχαρτον τοῦ ἐξωτερικοῦ του περιβλήματος. Ἠναγκάσθησαν νὰ ἀφήσουν τὸ ἀερόστατον ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκετο, τὴν δὲ ἑπομένην τὸ πρωὶ μόνον τὸ καναβάτσο τῆς σφαίρας εὗρον, διότι τὸ στρατσόχαρτον, λόγῳ τῆς συνεχισθείσης ὅλην τὴν νύκτα ραγδαιοτάτης βροχῆς, εἶχε ξεκολλήσει.

◇◇◇

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Μονγκολφιέρου. Διὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν διὰ τὴν ἀποτυχίαν του αὐτὴν καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν διὰ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἀποπείρας του, τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ ἔδωσαν μίαν ἐγκωμιαστικὴν βεβαίωσιν. Ἀλλὰ ὁ Μονγκολφιέρος ἐσκέπτετο μὲ ἀγωνίαν τὴν ἐπίδειξιν, ποὺ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ πραγματοποιήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὸν Βασιλέα, εἰς τὰς Βερσαλλίας, τὴν 19ην Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ ἑπτὰ ἡμέρας ἀργότερα. Πῶς θὰ τὰ ἐκατάφερνεν; Ὁ φίλος καὶ χρηματοδότης του Ρεβεγιὸν τοῦ ἔδωσε θάρρος. Ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν μία νέα σφαῖρα κατεσκευάσθη καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ καλλίτερον ὕφασμα.

Ὁ Γάλλος φυσικὸς Σάρλ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν Μολγκοφιέρον ὑψώθη πολὺ περισσότερον αὐτοῦ, μὲ ἀερόστατον ἰδικῆς του κατασκευῆς.

Τὸ νέον ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη μὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ποὺ ἐχρηματοδότησε τὴν κατασκευήν του, δηλαδὴ Ρεβεγιόν, ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα κατὰ τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα εἰς τὰς Βερσαλλίας ὑπὸ τοὺς κρότους τῶν κανονιῶν καὶ παρακολουθούμενον ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Βασιλέως, ὅλης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ ἑκατὸν χιλιάδων θεατῶν. Εἶχε μαζύ του τρεῖς ἐπιβάτας: Ἕνα ἀρνί, ἕναν πετεινὸν καὶ ἕνα καναρίνι, τὰ ὁποῖα, ὅπως διηγεῖται ἕνας χρονικογράφος, «ἀπεβιβάσθησαν χωρὶς δυσκολίαν εἰς ἕνα μικρὸν πλάτωμα εἰς τὸ γειτονικὸν τῶν Βερσαλλιῶν δάσος τοῦ Βωκρεσσόν». Ἀπὸ τὴν χαράν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιδείξεώς του ὁ Μονγκολφιέρος ἔγραφεν εἰς τὴν γυναῖκά του: «Νέα ἀπὸ τὸν αἰθέρα, τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1783, ἐπὶ τοῦ σκάφους ἀεροστάτου «Ρεβενιόν»: Εἴμεθα ὅλοι καλά».

◇◇◇

Ὁ πρῶτος ἐπιβάτης ἄνθρωπος τοῦ ἀεροστάτου ἦτο ὁ νεαρὸς καὶ ἀτρόμητος ἐπιστήμων Πιλάτρ ντὲ Ροζιέ, ἐπιμελητὴς τῶν ἐργαστηρίων φυσικῆς τοῦ κόμητος τῆς Προβηγκίας. Ἔπειτα ἀπὸ δύο προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι, λόγῳ τοῦ κακοῦ καιροῦ, ἀπέτυχον, ὁ Ντὲ Ροζιὲ κατώρθωσε νὰ ἀνέλθῃ μὲ τὸ ἀερόστατον τοῦ Μονγκολφιέρου εἰς ὕψος ἑξήκοντα ἓξ μέτρων καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ ἓξ λεπτά. Κατὰ τὸ δεύτερον πείραμά του ὑψώθη εἰς τὰ ὀγδοήκοντα μέτρα καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν ἀέρα ἐπὶ ὀκτώμισυ λεπτά.

Κατὰ τὸ τρίτον πείραμα, καθὼς καὶ τὸ τέταρτον, ποὺ ἐπεχειρήθη εἰς τὸ καλάθι τῆς σφαίρας, ἀνῆλθον δύο ἄνθρωποι καὶ κατώρθωσαν νὰ ὑψωθοῦν εἰς τὰ ἑκατὸν ὀκτὼ μέτρα καὶ νὰ διατηρηθοῦν ἐκεῖ ἐπὶ ἐννέα λεπτά.

Τὸ ἀερόστατον τοῦ Μονγκολφιέρου ἐχρησιμοποιήθη καὶ διὰ μερικὰς ἄλλας ἀκόμη ἐπιδείξεις. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ, ἕνας ἄλλος Γάλλος φυσικός, ὁ Σάρλ, ὑψώθη πολὺ περισσότερον μὲ ἕνα ἀερόστατον ἰδικῆς του κατασκευῆς καὶ πληρωμένον μὲ ὑδρογόνον.

Καὶ τὰ πειράματα ἐξηκολούθουν. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ἀεροστατομανίαν.

Τὸ μεθεπόμενον ἔτος 1785, ἕνας ἐκ τῶν «φίλων τῶν οὐρανίων ταξιδίων», ὅπως ὠνομάζοντο τότε οἱ ἀεροναῦται, ὁ Γάλλος Μπλανσάρ, κατώρθωσε νὰ διαβῇ δι' ἀεροστάτου τὴν Μάγχην, ἀπὸ Δούβρης εἰς Καλαί. Ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη ἀεροπορικὴ ἢ μᾶλλον ἀεροναυτικὴ πτῆσις. Καὶ ἀπὸ τότε.......

Ἀπὸ τότε, τὰ πράγματα τῆς ἀεροπλοΐας, γνωρίζετε πῶς ἐξειλίχθησαν.

Ποίας προόδους ἐπετέλεσεν ἡ ἀεροπορία!

Καὶ ποιὸς γνωρίζει, τί ἀκόμη ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, μὲ τὴν ἐξέλιξιν ποὺ ἔχει πάρει ἡ ἀεροπλοΐα...

CHARLES KUNSLER

Ἡ ἀνέκδοτος ἱστορία..

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Καὶ οἱ ἥρωές του

Ἕνα πρωὶ ὁ Μέγας Ναπολέων ξύπνησε ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος, πρᾶγμα ποὺ δὲν τοῦ συνέβαινε συχνά.

—Τί ἔχουμε νὰ κάνωμε σήμερα; ρωτᾷ τὸν ὑπασπιστὴ τῆς ὑπηρεσίας.

—Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν φρουράν.

Πράγματι, εἰς τὰς δέκα, ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ εἶχε παραταχθῆ μὲ τὴν μεγάλην της στολήν, ἕτοιμη νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Σὲ λίγο, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ τῶν σαλπίγγων, ὁ Ναπολέων ἤρχιζε τὴν ἐπιθεώρησίν του. Προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ ἀνάμεσα στὶς γραμμὲς καὶ ποῦ καὶ ποῦ εὕρισκε δυὸ-τρία ἐνθαρρυντικὰ λόγια, πότε γιὰ κανένα στρατιώτη καὶ πότε γιὰ κανέναν ἀξιωματικό.

Ἔξαφνα σταματᾷ μπροστὰ σ' ἕναν ἀξιωματικό, τοῦ ὁποίου ἔλειπεν ὁλόκληρος ὁ ἀριστερὸς βραχίων:

—Ποῦ χάσατε τὸν βραχίονά σας; ἐρωτᾷ.

—Στὸ Ἀούστερλιτς, Μεγαλειότατε;

—Καὶ δὲν ἐπαρασημοφορήθητε;

—Ὄχι, Μεγαλειότατε.

Ὁ Ναπολέων τότε, μὲ μία μεγαλοπρεπῆ χειρονομίαν, ξεκρεμᾷ ἀπὸ τὸ στῆθός του τὸ μετάλλιον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ τὸ καρφώνει στὸ στῆθος τοῦ ἀξιωματικοῦ, λέγοντας μὲ ἐπίσημον τόνον:

—Σᾶς ὀνομάζω ἱππότην τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὁ ἀξιωματικός, κατακόκκινος ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, τεντώνει τὸ ἀνάστημά του καὶ ἀποτολμᾷ μίαν ἐρώτησιν:

—Μεγαλειότατε, μ' ἐκάματε ἱππότην, ἐπειδὴ μοῦ λείπει ὁ ἕνας βραχίων;

—Μάλιστα.

—Καὶ τί θὰ μὲ κάνατε, ἐὰν μοῦ ἔλειπαν καὶ οἱ δύο;

—Θὰ σὲ ἔκαμνα ἀξιωματικὸν τῆς Λεγεῶνος.

—Τότε μπορεῖτε νὰ μὲ κάμετε.

Καὶ ταὐτοχρόνως ὁ ἀξιωματικὸς τραβᾷ τὸ σπαθὶ καὶ ἀποκόπτει καὶ τὸν ἄλλον του βραχίονα!!

Αὐτοὶ εἶναι ἥρωες!!

('Αλλὰ καὶ οἱ γράφοντες τέτοιες ἱστορίες εἶναι καὶ αὐτοί.... ἥρωες!!!).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ[illegible]ΜΕΝΟΥ

Ὁ Νῖκος Μολοχάνθης, [illegible]ητὴς τῆς ἰατρι-
κῆς μόνον ὀνομαστικῶς [illegible]τὶ δὲν πάτησε
στὸ Πανεπιστήμιο, ἀφ' ὅτ[illegible]εἶδε νὰ ἐγχειρί-
ζουν ἕνα ἀσθενῆ—τόσο ἡ[illegible]γενναῖος—περνᾷ
τὸν καιρό του σὲ γλέντι[illegible] σὲ ἀναγνώσεις
μυθιστορημάτων φρίκης [illegible] τρόμου. Ἕνα
πρωῒ διαβάζει στὶς ἐφημ[illegible]δες ἕνα τρομα-
κτικὸν ἔγκλημα, ποὔγι[illegible]τὸ Ψυχικό, μὲ
θῦμα μιὰ κόρη τῆς ἀριστ[illegible]ρατίας. Ἀποτυ-
χημένος σ' ὅλα τοὔρχετ[illegible] ἰδέα—ἐφ' ὅσον
ὁ φονιᾶς δὲν ἀνακαλύπ[illegible]—νὰ παρουσια-
στῇ ὁ ἴδιος ὡς δολοφόνο[illegible]παρακολουθεῖ ἔ-
κτοτε μὲ ἀγωνία τὶς πρ[illegible]ς ἐφημερίδες,
τόσο ποὺ στὸ ξενοδοχε[illegible]οὺ κάθεται, τὸ
γκαρσόνι ποὺ τὸν περιπ[illegible]ται, καὶ τακτικὰ
τὸ ρωτᾶ ὁ Νῖκος: μήπως [illegible]ανακαλύφτηκε ὁ
δολοφόνος, νὰ ὑποψιαστῇ [illegible]τι αὐτὸς εἶναι,
ἀφ' οὗ μάλιστα τὴ νύκτ[illegible]οῦ ἐγκλήματος,
ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχ[illegible] Δυὸ μῆνες με-
τὰ ἀπὸ τὴν τραγικὴ νύ[illegible]ἀφ' οὗ πιὰ βε-
βαιώθηκε ὅτι ὁ φονιᾶ[illegible]ν πιάνεται καὶ
τὸ ἔγκλημα ξεχάστηκε, [illegible]φασίζει νὰ πα-
ρουσιαστῇ στὴν ἀστυνο[illegible]λήθεια τί θόρυ-
βος, τί φωτογραφίες [illegible] ἐφημερίδες, τί
κακό—ἀλλὰ πρῶτα θέλ[illegible]ὰ συμβουλευτῇ
τὸ φίλο του Στέφανο Σ[illegible]ρη, ποὺ τὸν ρω-
τᾶ γιὰ ὅλα.

2ον

Ντύθηκε λοιπὸν βιασ[illegible]ὰ καὶ πῆγε νὰ
συναντήσῃ τὸ φίλο του [illegible] Στέφανο. Ὁ
Νῖκος εἶχε ἀποκτήσει [illegible]ευταῖα, ξοδεύ-
οντας ἀλύπητα τὴν πα[illegible]κή του κληρο-
νομία, πολλοὺς φίλους, [illegible] παιδιὰ καλῶν
οἰκογενειῶν— ποὺ τὸν τ[illegible]ύριζαν πάντα
στὰ πλούσια γλέντια τ[illegible] Σὲ κανέναν ὅ-
μως δὲν εἶχε τόσην [illegible]ιστοσύνη, ὅση
εἶχε στὸ Στέφανο, ἕν[illegible] ἄνθρωπο τοῦ
λαοῦ, πρώην σωφέρ, [illegible]ίχε ἀφήσει τὸ
βολάν, γιὰ νὰ ἐπι[illegible] σὲ διάφορες
ἀμφίβολες ἐπιχειρήσει[illegible]ῦ ποδαριοῦ. Ἡ
ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἀδυνα[illegible] τοῦ Νίκου
γιὰ τὸ Στέφανο εἶχε δ[illegible]πουδαίους λό-
γους. Πρῶτα, τὰ εἶχε [illegible]σει μὲ τὴν ἀ-
δερφή του καὶ ὕστερα, [illegible] Στέφανος βρι-
σκότανε πάντοτε σύ[illegible]ος σὲ ὅλα τὰ
παράτολμα σχέδιά [illegible]ὰ νὰ τοῦ βά-
ζῃ λεφτὰ στὸ χέρι, [illegible]ιρὸ σὲ καιρό.
Καί, ὅπως συμβαίνει [illegible]όλους τοὺς ἀ-
δυνάτους χαρακτῆρες, [illegible] Νῖκος, γιὰ νὰ
νικάῃ τοὺς δισταγμού[illegible]του σὲ μερικὰ
πράγματα, εἶχε ἀνάγκ[illegible] πάντα ἀπὸ κά-
ποιον, ποὺ νὰ τὸν ἐνθα[illegible]ύνῃ. Πηγαίνον-
τας τώρα νὰ συναντήσ[illegible]ὸ Στέφανο καὶ
νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τ[illegible]σχέδιό του, τὤ-
κανε μὲ τὴ βεβαιότητα [illegible]ὡς θὰ τὸν βρῇ
σύμφωνο, καὶ πάλι, σ[illegible] πάντα.

Πῆρε ἕνα ταξὶ καὶ [illegible]ίβηξε, κατ' εὐ-
θεῖαν, σ' ἕνα καφενεδ[illegible] κάτω ἀπὸ τὴν
Ἀκρόπολι, ὅπου ἦτα[illegible]βαιος ὅτι θὰ
συναντήσῃ αὐτὴ τὴ [illegible] τὸν ἔμπιστο
σύμβουλό του. Πράγμ[illegible]ν βρῆκε κα-
θισμένο σ' ἕνα τραπεζ[illegible] μὲ δύο ἁπλοϊ-
κοὺς ἀνθρώπους, ποὺ [illegible]α πλησίασε ὁ
Νῖκος σηκώθηκαν δι[illegible]ριτικά, νὰ τοῦ
παραχωρήσουν τὴ θέσ[illegible]ους.

—Καλημέρα σας, κύ[illegible]ε Τμηματάρχα,
εἶπε ὁ Στέφανος τοῦ [illegible]ου, κλείνοντας
τὸ μάτι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸ[illegible]ου ξένους,
τοὺς εἶπε νὰ ἀπομακρ[illegible]ουν γιατὶ εἶχε
νὰ συζητήσῃ μιὰ σπου[illegible]ία ὑπόθεσι μὲ
τὸν κ. Τμηματάρχη.

—Αὔριο, τέτοια ὥρα, [illegible] περάσετε ἀπὸ
δῶ νὰ σᾶς πῶ... ἐπρό[illegible]σε.

Ὁ Νῖκος παίρνοντα[illegible]να κάθισμα σι-
μά του, τὸν χτύπησε φ[illegible]κὰ στὴν πλάτη.

—Καινούργια ἐπιχει[illegible]σι, βλέπω... τοῦ
εἶπε.

—Κοθόνια! ἔκαμε ὁ Στ[illegible]ανος. Θέλουν νὰ
φύγουν γιὰ τὴν Ἀμέ[illegible]α καὶ μὲ φορ-
τωθήκανε νὰ τοὺς β[illegible]λω τὴν ἄδεια.
Ἐννοεῖς ὅτι εἶνε καλὴ [illegible]υλειά. Θὰ βγῇ
κανένα εἰκοσάρι νὰ [illegible]ώσω κι' ἐσέ-
να, καϋμένε Νῖκο, ἐκ[illegible]ες τὶς δέκα χι-
λιάδες, ποὺ σοῦ χρωσ[illegible]ῶ. Μοῦ ἦρθες,
μάλιστα, ἀπάνω στὴν [illegible]ρα, σὰν νὰ σὲ
εἶχα παραγγελία. Ἴσ[illegible]- ἴσα, ποὺ μοῦ
χρειαζότανε ἕνας Τμημ[illegible]τάρχης γι' αὐ-
τὰ τὰ κοθόνια. Ἕνας Τ[illegible]ηματάρχης μά-
λιστα, ποὺ ἔρχεται νὰ [illegible]ὲ ζητήσῃ μὲ τὸ
αὐτοκίνητο.

Ὁ Νῖκος τὸν καθησύ[illegible]ασε γιὰ τὸ χρέ-
ος του.

—Ὅσο γιὰ τὰ λεφ[illegible], ποὺ μοῦ χρω-
στᾶς, δὲν εἶνε ἀνάγκ[illegible] νὰ στενοχωριέ-
σαι. Μοῦ τὰ δίνεις ὅπο[illegible]ε μπορέσῃς. Τώ-
ρα ἔχω κάτι σπουδαῖο [illegible]ὰ σοῦ πῶ. Ἔλα
μαζί μου.

Τὸν πῆρε μὲ τὸ αὐ[illegible]κίνητο καὶ τρα-
βήξανε κατὰ τὸ Παλαιὸ Φάληρο. Ὅταν
ἔφτασαν ὥς τὸ «Ἔντε[illegible]», ὁ Νῖκος εἶπε
τοῦ σωφὲρ νὰ σταματ[illegible]σῃ —στὸ ταξίδι
εἴχανε μιλήσει γιὰ π[illegible]γματα ἀδιάφο-
ρα— πῆρε τὸ φίλο το[illegible] καὶ κατέβηκαν
κάτω στοὺς βράχους. [illegible]ταν ὡραῖο φθι-
νοπωρινὸ πρωῒ καὶ ἡ θ[illegible]λασσα, ἐλαφρὰ
ρυτιδωμένη ἀπὸ τὸ ἐλ[illegible]φρὸ ἀεράκι τῆς
στεριᾶς, ἔλεγες πὼς [illegible]ατρίχιαζε ἐρω-
τικὰ ἀπ' τὰ φιλιὰ το[illegible] πρωϊνοῦ ἥλιου.
Ἤτανε μιὰ περίεργη [illegible]ναμία αὐτὴ τοῦ
Νίκου Μολοχάνθη, νὰ [illegible]ῃ τὶς ἐξομολο-
γήσεις του σ' ἕνα π[illegible]κὸ περιβάλλον,

σὰν μερικοὺς ποὺ συνηθίζουν νὰ τοποθετοῦν ἀσήμαντες εἰκόνες μέσα σὲ πλούσια καὶ βαρύτιμα πλαίσια.

—Ἄκουσε, Στέφανε... εἶπε στὸ φίλο του, μόλις καθήσανε. Ἔχω νὰ σοῦ πῶ μιὰ ἰδέα.

—Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ εἶνε ὡραία... τοῦ εἶπε ὁ Στέφανος, ποὺ εὕρισκε πάντα τὸν τρόπο νὰ ἐκμεταλλεύεται τὶς ὡραῖες ἰδέες τοῦ Νίκου.

—Θυμᾶσαι τὸ ἔγκλημα τοῦ Ψυχικοῦ;

—Πάει πιὰ αὐτό, ξεγράφηκε.

—Λές, λοιπόν, κι' ἐσὺ πὼς ξεγράφηκε;

—Γιατί μὲ ρωτᾷς;

—Διότι, ἁπλούστατα, φίλε μου, δὲν ξεγράφηκε.

—Τί θέλεις νὰ πῇς; Δὲν καταλαβαίνω.

—Θέλω νὰ πῶ πὼς ὁ ἥρως τοῦ ἐρωτικοῦ δράματος εἶμαι ἐγώ.

Ὁ Στέφανος ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

—Μωρέ, τί μᾶς λές;

—Μὴ γελᾷς! Κι' ἂν δὲν εἶμαι ἐγώ, δὲν μπορῶ τάχα νὰ γίνω;

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, παιδί μου.

... Ὅπου εἶχαν γλεντήσει, πίνοντας σαμπάνια, ἕως τὰς πρωϊνὰς ὥρας.
(Σκίτσο τοῦ κ. Γάλια)

—Νά! Θὰ κάνω τρόπο νὰ πιστευθῇ πὼς ἐγὼ σκότωσα αὐτὴ τὴ νέα.

—Ἔχεις ὄρεξι γιὰ καρμανιόλα;

—Γιὰ καρμανιόλα ὄχι. Ὡς τὴ καρμανιόλα ὅμως ὑπάρχουν πολλὰ ὡραῖα πράγματα. Θὰ μὲ συλλάβουν, θὰ μὲ κλείσουν στὴ φυλακή, θὰ βουΐξῃ ὁ κόσμος, θὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες, θὰ γίνω ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας καὶ ὕστερα ἅμα ἰδοῦμε τὰ σκοῦρα, ἐδῶ εἶνε ὁ Στέφανος. Θὰ βεβαιώσουμε τὸ «ἄλλοθι». Ἔτσι ἀφοῦ περάσω, ὡς ἥρως ἑνὸς ἐρωτικοῦ δράματος, μὲ μιὰ νέα τῆς ἀριστοκρατίας —κανένας δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ βαστοῦσε ἡ σκούφια αὐτηνῆς τῆς κακομοίρας ποὺ πάει— ὕστερα θὰ περάσω καὶ γιὰ θῦμα δικαστικῆς πλάνης. Θὰ γίνω ἀκόμη συμπαθητικώτερος.

Ὁ Στέφανος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή, κάνοντας παράλληλα ἀπάνω στὸ σχέδιο τοῦ φαντασιόπληκτου νέου τὸ δικό του σχέδιο, ἕνα σχέδιο πρακτικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ξέρει νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του. Ἔξαφνα πῆρε μιὰ προσποιημένη σοβαρότητα.

—Τέλος πάντων, εἶσαι τρομερὸς ἄνθρωπος, μωρὲ Νῖκο! τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό.

—Ἀστειεύεσαι;

—Βλέπεις πὼς δὲν ἀστειεύομαι καθόλου. Θέλω νὰ πῶ, πὼς σοὔρχονται κάποτε μερικὲς ἰδέες...

—Σοῦ ἀρέσει, λοιπόν, ἡ ἰδέα μου;

—Μωρὲ εἶνε ἰδέα μεγαλεῖο! Φτάνει νὰ μὴ δειλιάσῃς στὰ τελευταῖα καὶ γίνουμε ρεζίλι.

—Γιατί νὰ δειλιάσω; Μήπως ἔχω νὰ πάθω τίποτε; Θὰ ὑποφέρω λιγάκι. Ἀλλὰ ξέρεις καλά, πὼς ἐγὼ τρελλαίνουμαι γιὰ τὶς περιπέτειες. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς περιπέτειες...

—Ἐμένα θὰ μοῦ πῇς;

—Τέλος πάντων, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἰδέα μου; Αὐτὸ ἤθελα ἀπὸ σένα.

—Μεγαλεῖο, παιδί μου. Δὲν εἴπαμε; Νὰ ἰδοῦμε μόνο, πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ ρθῇ φυσικὸ τὸ πρᾶμμα.

—Ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σου. Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὰ καταφέρω. Ἔχω καταστρώσει τὸ σχέδιό μου. Ἀπὸ σένα μόνο, θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς, σὲ ὅ,τι χρειασθῶ.

—Εἶνε νὰ γίνεται λόγος, Νῖκο μου; Πές μου, νὰ πέσω στὴ θάλασσα...

—Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία, ἀγαπητέ μου Στέφανε.

—Τέλος πάντων, θὰ τὰ ξαναποῦμε. Εννοεῖται ὅτι κανένας δὲν θὰ μάθῃ τίποτε...

—Ὁ Στέφανος εἶνε τάφος. Τὸν ξέρεις.

—Οὔτε ἡ Φρόσω. Μὴ σοῦ ξεφύγῃ κανένας λόγος...

—Μωρέ, ἀνοίγω ἐγὼ τὸ στόμα μου μπροστὰ σὲ γυναῖκα; Ὄχι στὴν ἀδερφή μου, ἀλλὰ καὶ ἡ μάννα μου νὰ σηκωνότανε ἀπ' τὸν τάφο, δὲν μοὔπαιρνε τσιμουδιά. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἕνα πρᾶμμα εἶνε.

—Σύμφωνοι λοιπόν;

—Σύμφωνοι.

Ὁ Στέφανος εἶχε πάρει ἕνα σοβαρὸ ὕφος, ἂν τὸν πρόσεχε ὅμως κανείς, γελοῦσαν καὶ τὰ κατωσάγωνά του.

—Πᾶμε τώρα καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

—Δὲ λὲς καλύτερα ὁ Διάολος;

—Ὁ Διάολος, λοιπόν. Ἔστω. Ἐμπρός! Εἶπαν μερικὰ γενικὰ ἀκόμα, βρέθηκαν σύμφωνοι σὲ ὅλα καὶ σηκώθηκαν νὰ φύγουν.

Μπροστὰ ὁ Νῖκος, ψηλός, λιγνός, χλωμός, νευρικός, πίσω ὁ Στέφανος, κοντόχονδρος, κοιλαρᾶς, ροδοκόκκινος, ἀργοκίνητος, ἀνέβηκαν τὰ βραχάκια καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τοὺς περίμενε. Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο, μὲ γοργὰ σαλπίσματα, σὰν νὰ διαλαλοῦσε τὴ δόξα, ποὺ κρατοῦσε μέσα του, χανότανε στὸ βάθος τοῦ παραλιακοῦ δρόμου.

III

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ.

Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ Νῖκος Μολοχάνθης πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ παίξῃ τὸν ἥρωα τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Ψυχικοῦ, ἄρχισε, σιγὰ-σιγά, νὰ μπαίνῃ στὸ πετσὶ τοῦ πραγματικοῦ ἐνόχου, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ καὶ ὁ ἴδιος. Καὶ τόσο δυνατὰ εἶχε ἐνεργήσει ἡ αὐθυποβολὴ ἀπάνω του, ὥστε τὸ φριχτὸ δρᾶμα ἄρχισε νὰ ζωντανεύῃ μπροστά του μὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες, ἀπάνω στὴ βάσι πάντα τῶν εἰκασιῶν τῶν ἐφημερίδων.

Λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε πετύχει ἕνα νυχτερινὸ ραντεβοῦ μὲ τὴν ἀριστοκράτισσα κόρη, ποὺ εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα ντάνσιγκ τῆς Κηφισιᾶς. Τὴν εἶχε παρασύρει μ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο, ὡς τὸ Παλαιὸ Φάληρο, ὅπου εἴχανε γλεντήσει σ' ἕνα σεπαρὲ παραλιακοῦ ζυθεστιατορίου, πίνοντας σαμπάνια ὡς τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Τὸ σεπαρὲ —«δωμάτια δι' οἰκογενείας» — βρισκότανε στὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ καταστήματος καὶ αὐλιζόταν ἀπὸ μιὰ πισινὴ πόρτα. Ἡ εἴσοδος καὶ ἡ σκάλα δὲν ἦσαν καθόλου φωτισμένα καὶ μποροῦσε νὰ περάσῃ κανεὶς χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδησι οἱ ἄλλοι πελάτες. Ἀπ' τὴν εἴσοδο αὐτή, ποὺ τὴ γνώριζε καλὰ ὁ Νῖκος ἀπὸ προηγούμενα γλέντια, μὲ τὴν παρέα τοῦ Στέφανου, γλύστρησε μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ πολλὲς προφυλάξεις, συνοδεύοντας τὴ μικρὴ ἀριστοκράτισσα, τρελλὴ νὰ γνωρίσῃ τὰ ἀμφίβολα αὐτὰ κέντρα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος.

Ὅταν ἔκλεινε, τώρα, τὰ μάτια του, νόμιζε πὼς τὴν ἔβλεπε μπροστά του. Ἤτανε ὡς δεκαοχτὼ χρόνων, ψηλή, μελαχροινή, μὲ μιὰ σβέλτη σιλουέτα καὶ μὲ τρόπους ἀγορίστικους, ποὺ τὸν ξετρέλλαιναν. Τῆς εἶχε δώσει τὸ ὄνομα: Πόπη. Κάποτε, ὅμως, στοὺς φανταστικοὺς διαλόγους ποὺ εἶχε μαζί της, ξεχνοῦσε καὶ τὴν ἔλεγε: Λέλα. Τέλος πάντων Πόπη ἢ Λέλα ἤτανε πάντα τὸ ἴδιο θελκτικὸ πρόσωπο, ποὺ λάτρευε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του.

Ἔξαφνα μιὰ στιγμή, ποὺ τὴν εἶχε ἀπάνω στὰ γόνατά του, μεθυσμένη ἀπὸ τὴ σαμπάνια καὶ τὸν ἔρωτα, μὲ τὰ αὐτάκια της κατακόκκινα ἀπὸ τὴν πύρα τοῦ αἵματος — ἔννοιωθε τὴ γλυκειά του φλόγα ἀπάνω στὰ μάγουλά του — καὶ μὲ τὰ μαλλιά της ἀνακατωμένα, ποὺ τοῦ γαργάλιζαν ἡδονικὰ τὸ μέτωπο, καθὼς ἔγερνε ἀπάνω του, ἐκείνη τινάχθηκε ἔξαλλη ἐπάνω.

—Πᾶμε! τοῦ εἶπε ἐξαγριωμένη. Δὲν μένω οὔτε στιγμὴ περισσότερο. Πᾶμε!... Αὐτὸ ποὺ γίνεται ἐδῶ μέσα εἶνε ἀνάξιο. Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ φέρῃς σὲ τέτοιο κέντρο.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε ἐκστατικός.

—Τί ἔπαθες, Πόπη μου; τῆς εἶπε. Τρελλάθηκες;

—Δὲν βλέπεις; τοῦ εἶπε ἐκείνη. Μᾶς κυττάζουν ὅλη τὴν ὥρα...

—Φαντασία σου, ἀγάπη μου. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς κυττάζουν; Ἀπὸ παντοῦ εἶνε κλειστά.

—Νά! τοῦ εἶπε ἐκείνη, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάχτησι. Ἀπὸ κείνη τὴν τρύπα. Δὲν βλέπεις ἐκείνη τὴν τρύπα στὸ πλαΐ τῆς πόρτας; Μὰ αὐτὸ εἶνε φριχτό, ἀνάξιο...

Καὶ τοὔδειξε, παραμερίζοντας μὲ φρίκη, μιὰ στρογγυλὴ τρύπα ἀπάνω στὴ θύρα καὶ ἄλλη λίγο πλαγιώτερα, ἐνῷ πνιγμένα χάχανα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο, ἀπὸ κάποια ἄλλη παρέα ποὺ τοὺς κατασκόπευε.

—Πᾶμε. Δὲν μένω οὔτε στιγμή... ξαναεῖπε ἐκείνη.

Διώρθωσε βιαστικὰ τὰ μαλλιά της, φόρεσε τὸ καπέλλο της, ἀνανέωσε, μὲ τρεμουλιαστὰ δάχτυλα μπροστὰ στὸ μεγάλο καθρέφτη τοῦ τοίχου, τὸ κόκκινο τῶν χειλιῶν της, τύλιξε τὴν πυκνή της ἐσάρπα γύρω ἀπὸ τὸ ξαναμμένο κεφαλάκι της καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν θύρα. Ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε, μὲ χίλιες δικαιολογίες, στὶς ὁποῖες αὐτὴ ἀπαντοῦσε μὲ περιφρονητικὰ μονοσύλλαβα. Κατέβηκαν βιαστικὰ τὴν σιδερένια σκάλα καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τοὺς περίμενε στὴ γωνία τοῦ ἀντικρυνοῦ πεζοδρομίου.

(Αὐτὴ ἡ παράξενη σκηνὴ τοῦ σεπαρὲ εἶχε χαραχθῆ στὴν ταραγμένη φαντασία τοῦ νέου ἀπὸ κάποια παληὰ του ἐντύπωσι, στὸ ἴδιο ζυθεστιατόριο, ὅταν μὲ τὴν παρέα τοῦ Στέφανου κατασκόπευαν αὐτοὶ ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς πόρτας, ἀνοιγμένες ἐπίτηδες ἀπὸ τὰ γκαρσόνια, ἕνα γέρο, ποὺ εἶχε ξεμοναχιάσει ἐκεῖ τὴ μικρούλα του ἐρωμένη. Καὶ τώρα ἡ φαντασία του, μ' ἕνα παράξενο θαλάσσωμα, εἶχε ὑποκαταστήσει στὸ ἐρωτικὸ ἐκεῖνο ζευγάρι τὸν ἑαυτό του μὲ τὴν φανταστική του ἐρωμένη).

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἐκείνη δὲν τοῦ μίλησε καθόλου. Γυρμένη στὰ πλάγια τοῦ ἀμαξιοῦ, ἔκλαιγε ἀδιάκοπα, ἐνῷ ἐκεῖνος μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ὅταν πλησίασαν στὰς Ἀθήνας, ἐκείνη τοῦ εἶπε ἀπότομα:

—Θέλω νὰ πάω ἀμέσως στὸ σπίτι μου. Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σὲ βλέπω.

—Δὲν θὰ χωρισθοῦμε ἔτσι... τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Ἀδύνατο. Πρέπει νὰ μ' ἀκούσῃς, πρέπει νὰ σοῦ δώσω ἐξηγήσεις γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε.

—Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε. Δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς θὰ μὲ τραβοῦσες σ' ἕνα κέντρο, ποὺ εἶσαι συνηθισμένος νὰ πηγαίνῃς μὲ γυναῖκες τοῦ δρόμου.

Εἶχαν περάσει τὸ Ζάππειο καὶ τραβοῦ-

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ

σαν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐκείνη διέταξε τὸν σωφὲρ νὰ σταματήσῃ.

—Θὰ κατεβῶ ἐδῶ, νὰ πάω στὸ σπίτι μου.

Τὸ σπίτι της ἦτανε σὲ μιὰ πάροδο τῆς λεωφόρου Κηφισιᾶς.

—Ἀδύνατο νὰ σὲ ἀφήσω μοναχὴ σου... τῆς εἶπε.

Καὶ σκύβοντας πρὸς τὸν σωφέρ, διέταξε:

—Τράβα πρὸς τὸ Ἡραῖον.

— Ποῦ μὲ πᾶς ἀπὸ δῶ; Θέλω νὰ κατεβῶ, σοῦ εἶπα.

Ἐκείνη ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα νὰ πέσῃ ἔξω. Ἐκεῖνος τὴ συγκράτησε, κλείνοντάς της τὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Ὁ σωφέρ, ἔμπιστος δικός του, τράβηξε. Ὅταν πέρασαν τὸ Ἡραῖο καὶ βρέθηκαν στὸν ἔρημο δρόμο, πρὸς τὸ Ψυχικό, ἐκεῖνος εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ σταματήσῃ.

—Ποῦ μὲ πᾶς ἀπὸ δῶ; τὸν ἐρώτησε ἀνήσυχη ἐκείνη.

—Μὴν ἀνησυχῇς... τῆς εἶπε. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶσαι στὸ σπίτι σου. Ὁ σωφέρ μου δὲν πρέπει νὰ ἰδῇ ποῦ κάθεσαι. Θὰ φωνάξω τὸ πρῶτο ταξί, ποὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ καὶ θὰ σὲ βάλω μέσα. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ κρατήσω περισσότερο, χωρὶς τὴ θέλησί σου.

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

—Τράβα... εἶπε στὸ σωφέρ.

(Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀσυνάρτητα, ἀνόητα καὶ ἀπίθανα. Ἀλλὰ ἔτσι τοῦ τἄφερνε μπροστά του ἡ τρικυμισμένη φαντασία του. Καὶ τὰ πίστευε σὰν πραγματικότητες).

Ὅταν ἔμειναν μόνοι στὸ ἔρημο μέρος, λουσμένο ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Πανσελήνου —ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει κάπως νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη της ταραχὴ καὶ νὰ ἡμερεύῃ κάπως— ὁ Νίκος τῆς εἶπε γλυκά:

—Γιατί εἶσαι τόσο κακιὰ μαζί μου, Λέλα;

(Τώρα τὴν ἔλεγε Λέλα).

—Τὰ λόγια εἶνε περιττά... τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ἐκείνη. Ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας.

Προχωροῦσαν πρὸς τὸ Ψυχικό, ὅπου εἶχαν δῆ νὰ σταθμεύουν δυὸ ταξί. Ἔξαφνα ἕνα ἀνοιχτό, ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀντίθετα, μὲ κυρίες μέσα. Ἡ Πόπη ἀνεγνώρισε τὸ ἁμάξι τοῦ θείου της.

—Δυστυχία μου! ἔκαμε. Τὸ ἁμάξι τοῦ θείου Λεωνίδα.

Καὶ λοξοδρόμησε πρὸς τὰ χωράφια, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ἀναγνωρίσουν. Ἐκεῖνος ὥρμησε ἀπὸ πίσω της. Εἶχαν βρεθῆ κοντὰ σὲ μερικὰ πευκάκια, ἀπάνω ἀπὸ μιὰ μικρὴ χαράδρα. Ὁ Νίκος ἅπλωσε τὰ χέρια του νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

—Ἄφησέ με! τοῦ εἶπε ἄγρια ἐκείνη. Μὴ μ' ἀγγίζῃς!

Καὶ προσπάθησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ πρὸς τὸ δημόσιο δρόμο, ὅπου ἦσαν σταματημένα τὰ δύο ταξί. Ἐκεῖνος τὴν κράτησε σφιχτὰ μὲ τὰ δυό του χέρια.

—Δὲν μ' ἀγαπᾷς, λοιπόν, πιά, Πόπη;

(Πάλι τὴν εἶπε Πόπη).

—Δὲν σ' ἀγάπησα ποτέ μου.

—Γιατί, λοιπόν, ἦρθες μαζί μου;

—Ἀπὸ ἁπλῆ curiosité. Ἄφησέ με, σοῦ λέω.

—Ὥστε ἀγαπᾷς ἄλλον;

—Εἶνε δική μου δουλειά. Δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγο...

—Θέλω νὰ ξέρω ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος.

—Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος τῆς σειρᾶς μου. Ἐσὺ εἶσαι ἕνας πρόστυχος.

—Ἐγὼ πρόστυχος;

—Σὲ συχαίνομαι. Μοῦ κάνεις φρίκη!

Ἔκανε νέο κίνημα νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Ἐκεῖνος τὴν συγκράτησε ἔξαλλος.

(Ἤτανε ἀκριβῶς ἡ «ἀγρία πάλη», ποὺ συνήφθη μεταξὺ τοῦ δολοφόνου καὶ τοῦ θύματός του, ὅπως ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες καὶ τὴν ἀναπαράστανε τώρα ἡ ταραγμένη φαντασία τοῦ Νίκου Μολοχάνθη).

—Τὸν ἀγαπᾷς, λοιπόν, αὐτὸν τὸν ἄλλον; τῆς εἶπε σφίγγοντάς της τὸ λαιμό.

—Τὸν ἀγαπῶ... τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ πνιγμένη φωνή. Ἄφησέ με...

Ἐκεῖνος ἔννοιωσε ἕνα κῦμα αἵματος ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πρόσωπό του καὶ νὰ τοῦ θαμπώνῃ τὰ μάτια. Δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτε μπροστά του, δὲν ἄκουε τίποτε, δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Τὸ χέρι του κινήθηκε αὐτόματα στὴ μέση του, τράβηξε τὸ λάζο του καὶ τὸν ἔμπηξε στὰ στήθη τῆς νέας. Ἐκείνη κυλίστηκε ἀναίσθητη μέσα στὴ χαράδρα. Ἐκεῖνος ὥρμησε ἀπὸ πίσω της, σὰν τρελλὸς καὶ ἐξακολούθησε νὰ βυθίζῃ τὸ λάζο του μὲ μανία στὸ ἄψυχο πτῶμα.

(Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ὁ Νίκος Μολοχάνθης δὲν κρατοῦσε ποτὲ ἐπάνω του οὔτε λάζο, οὔτε περίστροφο, οὔτε ἁπλὸ σουγιὰ ἀκόμη. Ἡ φαντασία του ὅμως τὸν εἶχε ὁπλίσει τώρα μὲ τὴν «ἀμφίστομον μάχαιραν», γιὰ τὴν ὁποίαν μιλοῦσε ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσι).

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἔγκλημά του, ὁ Νίκος Μολοχάνθης στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος μπροστὰ στὸ ἄψυχο θῦμα του. Μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ ἔλουζε τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τῆς κόρης καὶ σαβάνωνε τὸ ἄψυχό της σῶμα, εἶδε τὸ θῦμα του μὲ φρίκη τοῦ ἑαυτοῦ του. Σήκωσε ὅσες πέτρες βρῆκε μπροστά του καὶ ἄρχισε νὰ τὶς ρίχνῃ ἀπάνω στὸ πτῶμα, ὄχι γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός του (ὅπως εἶχαν ὑποθέσει οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς) ἀλλὰ γιὰ νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὴ φριχτὴ εἰκόνα, νὰ μὴν τὴ βλέπῃ, νὰ τὴν ἀφανίσῃ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν...

Τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ μυστήριο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, γι' αὐτὸν δὲν εἶχε πιὰ κανένα μυστικό. Ἔζουσε ὁ ἴδιος ὅλες του τὶς λεπτομέρειες καὶ τὶς συμπλήρωνε, καθημερινῶς, μὲ νέα τρομερὰ στοιχεῖα. Ὁ Νίκος Μολοχάνθης δὲν ζοῦσε πιὰ παρὰ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ φανταστικοῦ του ἐγκλήματος. Τὴ νύχτα ξυπνοῦσε ἀπὸ τρομαχτικὰ ὄνειρα. Τὸ φάντασμα τοῦ ἀνύπαρκτου θύματός του παρουσιαζόταν μπροστά του, μὲ ἀνοιχτὰ στήθη, καὶ τοῦδειχνε τὶς πληγές του. Σηκωνότανε βιαστικά, ντυνότανε, ἔβγαινε ἔξω καὶ πήγαινε στὰ διανυκτερεύοντα κέντρα, γιὰ νὰ σβύσῃ μέσα στὸ οἰνόπνευμα τὶς φριχτὲς ὀπτασίες ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν εὕρισκε τὴν ἡσυχία του. Νόμιζε, ὅτι ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτὸν καὶ τὸ ἔγκλημά του. Κάθε χωροφύλακας, ποὺ ἔβλεπε μπροστά του, νόμιζε, ὅτι τὸν παραμονεύει γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἂς τὸν ἔπιαναν ἐπὶ τέλους! Ἄρχισε νὰ τὸ ἐπιθυμῇ τώρα, ὄχι μόνο γιὰ νὰ παίξῃ τὸν ἔνδοξό του ρόλο, ποὺ ἐσχεδίαζε, ἀλλὰ καὶ γιατὶ νόμιζε, ὅτι μόνο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτες του. Ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ ἡ ταραχὴ τῶν νεύρων του εἶχε φθάσει σὲ ὀξύτατο σημεῖο, ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν Στέφανο, ποὺ εἶχε κάμποσες μέρες νὰ τὸν ἰδῇ. Τὸν βρῆκε πάλι στὸ καφενεδάκι τοῦ Θησείου.

—Τί ἔγινες, ἀδερφέ, τόσες ἡμέρες; τοῦ εἶπε. Μὲ ἄφησες στὴν κρισιμώτερη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου.

Ἐκεῖνος τοῦδιηγήθηκε πὼς ἔλειπε στὴ Χαλκίδα, πὼς εἶχε πάη ὡς μάρτυς στὸ Κακουργιοδικεῖο.

—Εἴχαμε νὰ σώσουμε κάποιο φίλο.... τοῦ εἶπε. Ὑποχρεώσεις, βλέπεις. Ἐσὺ τί γίνεσαι; Δὲ σὲ εἶδαν, μοῦ εἶπαν κι' ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ποῦ νὰ μὲ ἰδοῦν, καημένε! Φοβήθηκα μήπως εἶπες τίποτε τῆς ἀδερφῆς σου καὶ δὲν ἤξερα πῶς νὰ φερθῶ.

Ὁ Στέφανος ὡρκίσθηκε πὼς δὲν εἶχε βγάλῃ τσιμουδιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του. Καὶ πράγματι, δὲν εἶχε πῆ τίποτε. Ἤξερε, πὼς ἡ ἀδερφή του, μὲ ὅλη της τὴν ἐλαφρότητα, εἶχε σοβαρὸ αἴσθημα γιὰ τὸ Νίκο—ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει δὲγύρισε νὰ ἰδῇ ἄλλον ἄνδρα—καὶ φοβότανε μήπως τὸν καταφέρῃ ν' ἀφίσῃ τὰ γελοῖα καὶ ἐπικίνδυνα σχέδιά του, καὶ τοῦ χαλάσῃ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ θὰ ἔβγαζε πολὺ ζουμὶ γι' αὐτόν.

— Δὲν τρελλάθηκα... ἐπρόσθεσε. Ποῦ καταλαβαίνουν οἱ γυναῖκες ἀπὸ τέτοια μεγαλεῖα; Καὶ ποιὸς τοὺς κρατάει τὴ γλῶσσα τους;

Κάθισαν σ' ἕνα παράμερο τραπεζάκι κι' ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὴ μεγάλη ὑπόθεσι.

—Ξέρεις, λοιπὸν, πῶς ἔγινε τὸ ἔγκλημα; εἶπε ὁ Νίκος μὲ μιὰ σοβαρότητα, ποὺ ἔκανε τὸ Στέφανο νὰ χαμογελάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ μουστάκι του.

—Πῶς; Λέγε....

Ὁ Νίκος ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειεις, ποὺ εἶχε σκαρώσῃ μὲ τὴν ταραγμένη φαντασία του. Ὁ Στέφανος τὸν ἄκουε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα. Ὅταν τελείωσε ἔκαμε ἕνα κίνημα θαυμασμοῦ.

-Μωρέ, θαρρεῖ κανεὶς πὼς ἤσουνα μπροστά.

Ὁ Νίκος ἀνεστέναξε.

— Μήπως δὲν ἤμουνα; εἶπε σοβαρά. Μείνανε κάμποση ὥρα σιωπηλοί.

—Δὲν εἶνε καλὰ τὸ παιδί....εἶπε μέσα του ὁ Στέφανος.

Καὶ πάλι ξαναεῖπε:

—Τόσο τὸ καλύτερο.

ΙV. ΤΑ ΠΕΙΣΤΗΡΙΑ

Στὴν ἐξωφρενικὴ κατάστασι ποὺ εἶχε καταντάσει ὁ Νίκος Μολοχάνθης, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεισε τὸν ἑαυτό του, πὼς ἤτανε ὁ πραγματικὸς δράστης τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Ψυχικοῦ, δὲν ἔβλεπε ἄλλη διέξοδο ἀπὸ τὸ νὰ δώσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, τέλος στὴ φανταστική του περιπέτεια. Εἶχε χάσει τὸν ὕπνο του, ἔβλεπε παντοῦ σκιὲς καὶ φαντάσματα, νόμιζε διαρκῶς πὼς τὸν κυνηγοῦνε νὰ τὸν συλλάβουν. Ἂν τὸν ἔπιαναν, ἐπὶ τέλους, ἂν τὸν ἔβαζαν στὴ φυλακή, θὰ ἤτανε μιὰ λύσις. Ἡ ἐκκρεμότης αὐτή, στὴν ὁποία παράδερνε, τοῦ εἶχε γίνῃ ἀνυπόφορη. Καὶ ἀποφάσισε νὰ σπρώξῃ τὰ πράγματα, ὥστε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τελειώνῃ αὐτὴ ἡ βασανιστικὴ ἱστορία.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΨΕΥΤΙΕΣ ΜΕ ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ!

Ἀνεξάντλητες εἶναι οἱ ὄμορφες ψευτιὲς τοῦ βαρώνου Μυγχάουζεν. Ἂς διηγηθοῦμε καὶ σήμερα μερικές:

— Ὅταν ἤμουν στὴ Πόλη, ἄρχισε νὰ διηγῆται στοὺς φίλους του, τὤμαθε ὁ Σουλτᾶνος κ' ἔστειλε ἕνα γενίτσαρο ἕως ἐκεῖ ἀπάνω, ποὺ στὸ ζωνάρι του κρεμόντανε ἕνα σπαθί, ποὺ σ' ἔκανε νὰ τρέμῃς ἅμα τ' ἀντίκρυζες σπίτι μου. Μὲ λίγα λόγια, μοῦ εἶπε τὴ σουλτανικὴ προσταγή, κ' ἐγὼ — τί νὰ κάνω; — τὸν ἀκολούθησα στὸ παλάτι, μὲ τὸν τρόμο στὴ ψυχὴ καὶ μὲ λυμένα τὰ γόνατα. Μὰ ὅταν παρουσιάστηκα στὴ Μεγαλειότητά του, εἶδα πὼς ἄδικα φοβόμουνα. Μ' ἐχαιρέτησε μὲ πολλὴ φιλοφροσύνη, μ' ἔβαλε νὰ καθήσω κοντά του κ' ἕνας μικρὸς θαλαμηπόλος, μοῦδωσε ἕνα θεώρατο τσιμποῦκι, γιομᾶτο μυρωδᾶτο καπνὸ καὶ διατάχτηκε νὰ μένῃ πλάϊ μου καὶ νὰ προλαμβάνῃ κάθε ἐπιθυμία μου.

Ὁ ἥρως τῶν περιπετειῶν, ὁ περίφημος Μυγχάουζεν

Τὸ κουβεντολόϊ, ἄρχισε σ' ἐγκάρδιο τόνο κι' ὁ Σουλτᾶνος, μοῦπε τὰ χίλια καλὰ λόγια ποῦχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Γερμανίας γιὰ μένα, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα μου κ' ἰδιαίτερα γιὰ τὴ φιλαλήθειά μου. Καὶ στὸ τέλος μὲ ἐπροκάλεσε νὰ καταδεχτῶ νὰ πάρω μιὰ ἀποστολὴ σουλτανικὴ γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν ἀνοίξω τὸ στόμα μου ποτέ, γιατὶ θὰ πήγαινα στὸ Κάϊρο.

Δέχτηκα μ' εὐχαρίστησί μου. Κι' ἀμέσως ὁ Σουλτᾶνος ἔβγαλε ἕνα δακτυλίδι, ποὺ εἶχε στὸ μεγάλο δάκτυλό του, μ' ενα διαμάντι, ποὺ ζύγιζε ἑκατὸ καράτια, ποὺ τὸ κρατοῦσε ἕνα θεόρατο σουλτανικὸ στέμμα καὶ ποὺ τὸ πέρασε στὸ δάκτυλο τὸ δικό μου — σημεῖο τῆς συμφωνίας μας. Μὲ γιόμισε καὶ λίρες ὁλόχρυσες, ποὺ τὶς ἔκοψε ξεπίτηδες γιὰ νὰ γυαλίζουν πολὺ κ' ἔφυγα, μὲ μιὰ ἀκολουθία ἀπὸ ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀφοῦ γίνηκε μιὰ μεγάλη παρέλασι καὶ μ' ἐγνώρισε ἡ μισὴ Πόλη μέσα στὴ δόξα μου.

Ὅπως μυστικὰ ξεκίνησα ἀπὸ τὴ Πόλη, ἔτσι μυστικὰ συνέχισα τὸ δρόμο μου. Γλέντι τρικούβερτο γινόντανε στὶς πολιτεῖες ποὺ περνοῦσα. Κ' ἔχοντας ἄφθονα τὰ μέσα, ἔπαιρνα στὴν ἀκολουθία μου κι' ὅσα ὑποκείμενα ἔβλεπα πὼς μοῦ χρειαζόνταν.

Πρῶτος-πρῶτος, παρηκολούθησε τὴν ὑπηρεσία μου ἕνας κρεμανταλᾶς ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ποὔτρεχε σὰν λαγός, ἂν κι' εἶχε στὸ κάθε πόδι του δεμένη μιὰ σιδερένια μπάλα, ὡς ἑκατὸ ὀκάδες, ἀπάνω-κάτω. Τὸν φώναξα καὶ τὸν ρώτησα: —Ἀφοῦ βιάζεσαι, φίλε μου, γιατὶ κρεμᾶς, σὰν κατάδικος αὐτὲς τὶς σιδερένιες μπάλες στὰ πόδια σου; Ὁ ξεραγκιανὸς ἄνθρωπος μὲ ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ κ' ὕστερα μοῦ εἶπε: «Εἶναι μισὴ ὥρα ποὔφυγα ἀπὸ τὴ Βιέννη, ἀφέντη μου. Ὑπηρετοῦσα ἐκεῖ σ' ἕνα πλούσιο ἀφεντικό, μὰ τὸ πρωῒ μοὔρθε μιὰ ἀπέραντη νοσταλγία, γιὰ τὴ πατρίδα μου τὴ Πόλη. Κι' ἀμέσως πληρώθηκα κ' ἐξεκίνησα. Ἔβαλα αὐτὰ τὰ βάρη στὰ πόδια μου γιὰ νὰ λιγοστέψω τὴ φόρα μου, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ εἶχα φθάσει τώρα στὴ Πόλη. Καὶ δὲν εἶναι ἀκόμα μεσημέρι». Τοῦ πρότεινα νὰ πεταχτῇ στὸ σπίτι μου μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ μὲ φτάσῃ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ τὸν πάρω μαζί μου. Δέχτηκα καὶ σὲ δέκα λεπτά, εἶχε ξαναγυρίσει κοντά μου.

***

Πιὸ πέρα ἦταν ξαπλωμένος ἐπάνω σὲ χορτάρι παχύ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν κινόντανε καθόλου: — Πέθανε, ψιθύρισα αὐτὸς ὁ δυστυχής; Κ' ἐγύρισα τ' ἄλογό μου κατὰ κεῖ. Εἶδα τότε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν κοιμόντανε καθόλου, ἀλλὰ εἶχε βάλει τ' αὐτί του καὶ ἀφουγκριζόντανε. — Τί ἀκοῦς, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; τὸν ρώτησα.—Ἀκούω πῶς μεγαλώνει τὸ χορτάρι... μ' ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα. —Καὶ τ' ἀκοῦς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; —Ἂν τ' ἀκούω λέει;... Δὲν ἐδίστασα διόλου. Τὸν πῆρα μαζί μου κι' αὐτόν.

⁂

Μὰ τὸ πιὸ περίεργο ἦταν ἕνας κυνηγός, ποὺ πιὸ πέρα συνάντησα καὶ ποὺ βάραγε τουφεκιὲς στὸν ἀέρα: —Καλὴ ἐπιτυχία... Καλὴ ἐπιτυχία τοῦ φώναξα.... Μὰ δὲ μοῦ λές; Τί βαρεῖς, γιατὶ ἐγὼ δὲ βλέπω, παρὰ τὸν οὐρανὸ κατὰ κεῖ ποὺ ρίχνεις; Γέλασε εἰρωνικὰ ὁ κυνηγὸς κι' ὕστερα μοῦ εἶπε: —Ἐγὼ ὅμως εἶδα ἕνα σπουργίτη στὸ πύργο τοῦ Ἄϊφελ καὶ τὸν κτύπησα. Πάει αὐτός. Συγκινήθηκα τόσο, νἄχη δῆ ἕνα σπουργίτη σὲ τόση μεγάλη ἀπόστασι ὁ κυνηγός, ποὺ μ' ἔπιασαν τὰ δάκρυα καὶ τὸν ἀγκάλιασα καὶ τὸν φίλησα παρακαλῶντας τον, νὰ μὲ συντροφέψῃ. Αὐτὸς δὲν ἀρνήθηκε...

***

Τί πολιτεῖες περάσαμε, ἄλλο νὰ σᾶς λέω, φίλοι μου... Καὶ κάποτε φθάσαμε στὸ βουνὸ Λίβανος. Μπροστὰ στὸ δάσος τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, δάσος ἀπὸ κέδρους καὶ λιβάνους, κάποιος γονατισμένος ἔβαζε ὅλες τὶς δυνάμεις του, νὰ τραβάῃ ἕνα σκοινί, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε περιτυλίξει ὅλο τὸ δάσος. — Τί κάνεις αὐτοῦ, φίλε, τὸν ρώτησα. — Ἦρθα γιὰ κανένα δεμάτι ξύλα, ἀφέντη μου. Μὰ ξέχασα—φαντάσου τὸ νοῦ μου—τὸ τσεκοῦρι σπίτι μου καὶ πρέπει ὅπως-ὅπως, νὰ πάω ξύλα στὴ γυναῖκα μου. Γι' αὐτὸ ἔδεσα τὸ δάσος νὰ τὸ τραβήξω εἰς τὸ σπίτι μου. Τότε θὰ πάρω τὸ τσεκοῦρι μου καὶ θὰ κόψω ὅσα ξύλα θέλω. Καὶ μὲ μιὰ τραβηξιά, ἔσυρε τὸ δάσος καὶ τὤφερε στὸ σπίτι του ἀπέξω. Τοὔδωσα πολλὲς λίρες καὶ τὸν πῆρα συντροφιὰ κι' αὐτόν.

***

Τί πάθαμε ὅμως στὴν Αἴγυπτο; Στὸ ἔμπα στὴ Γῆ τοῦ Φαραώ, σηκώθηκε ἕνας ἀγέρας, ποὺ κόντευε νὰ μᾶς σηκώσῃ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ὅλους μαζὶ μὲ τ' ἁμάξι μας. Μιὰ στιγμὴ κύτταξα πλάϊ μου. Ἑπτὰ ἀνεμόμυλοι γύριζαν σὰν σβοῦρα μικροῦ παιδιοῦ. Πάρα-πέρα, στεκόνταν ἕνας χοντρέλος, ποὺ κρατοῦσε κλειστὸ τὸ δεξί του ρουθοῦνι μὲ τὸ δάκτυλό του. Αὐτὸς μόλις μᾶς ἀντίκρυσε κ' εἶδε πὼς κινδυνεύαμε, ἔκαμε μισὴ κλίσι ἀριστερά, ἦλθε ἀντικρύ μας καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο του, ὑποκλίθηκε βαθειά. Μὲ μιᾶς ὁ ἀγέρας σταμάτησε. Ξαφνιάστηκα καὶ τὸν ρώτησα: — Ἔχεις τὴ δύναμι νὰ σταματᾷς τὸ Σύμπαν; — Ὄχι, ἀφέντη μου. Ἔκανα λίγο ἀγέρα τοῦ μυλωνᾶ καὶ γιὰ νὰ μὴν γκρεμίσω τοὺς μύλους, κρατοῦσα τὸ ἕνα μόνο ρουθοῦνι κλεισμένο. Σκέφθηκα πὼς ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος θὰ ἦταν χρειαζούμενος νὰ τὸν πάρω μαζί μου.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ: Ἡ ζωὴ τοῦ Μυνχάουζεν τοῦ Καΐρου.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΒΙΟΥ

(ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)

(Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμᾶ καὶ ὁ Ριρῆς, τὸ παιδάκι των, ἕνα ἀγοράκι τεσσάρων χρόνων, κάθουνται στὸ στρωμένο τραπέζι. Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (κατευχαριστημένος). Ἡ οἰκογένεια. Ὁ οἰκογενειακὸς βίος. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη καλλιτέρα ἀπόλαυσις. Τώρα νοιώθω πόσον εἶμαι εὐτυχής. Τώρα βλέπω πόσον οἰκτρὰ ἦτο ἡ ζωὴ ἐκείνη τοῦ ἐργένη μὲ τὴν παρέα τῶν ξενύχτηδων. Ἡ γυναικοῦλα μου, τὸ παιδάκι μας, ὁ Ριρῆς μας, τὸ σπιτάκι μας.

Η ΜΑΜΑ (πρὸς τὸν Ριρῆ). Ποιὸς θὰ φάγῃ σήμερα τὴν ὡραία σουπίτσα;

Ο ΡΙΡΗΣ (γελῶντας). Ὁ Ριρῆς...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (διὰ νὰ πειράξῃ τὸν Ριρῆ). Ὄχι! Ἡ σούπα εἶνε δική μου...

Η ΜΑΜΑ. Ὄχι, χρυσό μου, μὴν ἀκοῦς τί λέει ὁ μπαμπᾶς σου, ἡ σούπα εἶνε δική σου. Ἔλα νὰ τὴν φᾶς. (Τὸν σερβίρει).

Ο ΡΙΡΗΣ. Δὲν θέλω σούπα.

Ἔλα ἐδῶ, Ριρῆ μου, στὴ μαμάκα σου.

Η ΜΑΜΑ. Αἱ λές, Ριρῆ μου. Δὲν θέλεις τὴν ὡραία σουπίτσα σου;

Ο ΡΙΡΗΣ (γκρινιάζων). Δὲν τὴν θέλω σοῦ λέω!... Δὲν τὴν θέλω!...

Η ΜΑΜΑ. Ἔλα, χρυσό μου, μὴν εἶσαι κακὸ παιδί. Πρέπει νὰ τὴ φᾶς τὴν ὡραία σουπίτσα σου. Αὐτὴ θὰ σὲ κάμῃ νὰ μεγαλώσῃς, νὰ γίνῃς ἄντρας σὰν τὸν μπαμπᾶ σου.

Ο ΡΙΡΗΣ. Δὲν τὴν θέλω, σοῦ λέω. Καίει...

Η ΜΑΜΑ (τρώγουσα μιὰ κουταλιά). Δὲν καίει, Ριρῆ μου, δὲν βλέπεις τὴν μαμάκα σου πῶς τὴν τρώγει.

Ο ΡΙΡΗΣ (θυμωμένος). Νά, λοιπόν, τὴν παληοσούπα. (Παίρνει τὸ γεμᾶτο πιάτο καὶ τὸ πετᾷ πίσω).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (ἔθω φρενῶν). Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό. Στάσου νὰ ἰδῇς ἐσύ! (Κάνει πῶς θὰ δείρῃ τὸν Ριρῆν).

Ο ΡΙΡΗΣ (κλαυθμηρίζων). Ἴ, ἴ, ἴ. Θὰ τὸ πῶ στὴ γιαγιά...

Η ΜΑΜΑ (ὀρυομένη πρὸς τὸν ἄνδρα της). Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ δείρῃς τὸν Ριρῆ μου.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Μά, ποὺ νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος.. Πῶς εἶνε δυνατὸ ν' ἀφήσω αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει;

Η ΜΑΜΑ (δακρυσμένη). Πατέρας εἶσαι σὺ ἢ τέρας; Ἔλα, Ριρῆ μου, ἔλα σὲ μένα, πουλάκι μου. Ἔλα σὲ μένα, ποὺ μόνο ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ. Ἔλα μὲ τὴν μανούλα σου... (Φωνάζει): Μαρία! Μαρία! (Ἡ Μαρία μπαίνει στὴν τραπεζαρία καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν της). Δὲν βλέπεις λοιπὸν πὼς ὁ Ριρῆς ἔχυσε τὴν σούπα του! Πήγαινε νὰ φέρῃς ζεστὸ νερὸ καὶ ἕνα σφουγγάρι νὰ καθαρίσῃς τὸ χαλί.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (θηριώδης σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι). Λέρωσε τὸ χαλί;!...

Η ΜΑΜΑ. Χαρὰ στὸ πρᾶμμα! Ὅταν σοῦ λέω νὰ ἀγοράσῃς κάτι, διαλέγεις τὸ φτηνότερο καὶ τὸ χειρότερο.

(Ἡ Μαρία ξαναέρχεται καὶ καθαρίζει τὸ χαλί).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (στενοχωρημένος ξανασηκώνεται). Θὰ φᾶμε, λοιπόν, ἢ ὄχι; Εἶνε μιὰ ὥρα ποὺ ἐγὼ ἔφαγα τὴν σούπα μου.

Η ΜΑΜΑ (ἀγριωπή). Βέβαια σὺ δὲν κυττᾶς παρὰ τὴν ὄρεξί σου.

Ο ΡΙΡΗΣ (ξαναρχίζων τὶς φωνές). Ἴ, ἴ, ἴ. Ἐγὼ δὲν ἔφαγα σούπα.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (φοβερός). Ἡ σκᾷς ἢ σέ...

Η ΜΑΜΑ (σηκώνεται καὶ παίρνει τὸν Ριρῆ στὴν ἀγκαλιά της). Ἐπιμένεις νὰ τυραννῇς τὸ παιδί, τὸ παίρνω καὶ φεύγουμε.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (διὰ ν' ἀλλάξῃ ὁμιλία). Μαρία, φέρε τὸ ψητό.

Η ΜΑΜΑ. Μποροῦσες νὰ περιμένῃς ἕνα λεπτό. Βλέπεισὸ ὅτι τὸ κορίτσι ἔχει δουλειά. Καθαρίζει τὸ χαλί.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Ὥστε νὰ μὴ φάω, λοιπόν, σήμερα;

Η ΜΑΜΑ. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις ὑπομονή, πήγαινε στὴν κουζίνα νὰ φέρῃς μόνος σου τὸ ψητό.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν). Ἔλα, Μαρία, τελείωνε.

Η ΜΑΡΙΑ (μουτρωμένη). Δυὸ χέρια ἔχω, κύριε. Δὲν μπορῶ νὰ κάμω πιὸ γρήγορα.

Η ΜΑΜΑ (τοποθετεῖ τὸν Ριρῆ πάλιν στὴν καρέκλα του). Ἔλα, ἀγγελοῦδι μου, τώρα θὰ φᾶς κρεατάκι. (Πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἀφοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν τραπεζαρία ἡ ὑπηρέτρια). Δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ μιλήσῃς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπροστὰ στὴν ὑπηρέτρια. (Ἡ Μαρία φέρνει τὸ ψητό). Δὲν ἐννοῶ νὰ γίνω σκουπίδι εἰς τὸ σπίτι μου.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Ἀδιαφορῶ διὰ τὸ κουτσομπολιὸ τῶν δουλικῶν καὶ τῶν γειτόνων.

Η ΜΑΜΑ. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀδιαφορῶ διόλου.

Ο ΡΙΡΗΣ (κλαίων). Ἴ, ἴ, ἴ. Θέλω νὰ φάω. Πεινάω!

Η ΜΑΜΑ. Μὴ κλαῖς, ἀγάπη μου, τώρα θὰ φᾶς τὸ κρεατάκι σου. (Πρὸς τὸν ἄνδρα της): Ἔλα, λοιπόν, τρῶγε. Τί ἐφώναζες τόσην ὥρα;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (μὲ πικρία). Ναί! Εἶνε πολὺ ὡραῖο. Τ' ἀφήσατε καὶ ἐκάηκε. Ἔγινε κάρβουνο.

Η ΜΑΡΙΑ (ξηρότατα). Μὰ ἀφοῦ καθαρίζω ἐδῶ, δὲν μπορῶ βέβαια νὰ προσέχω καὶ τὸ ψητὸ στὸ φοῦρνο.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Ἡ Μαρία ἔχει δίκηο. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ δυὸ κομμάτια.

Ἡ Μαρία κατέβαινε τὴ σκάλα ἔξαλλη.

Η ΜΑΜΑ. Ἐσὺ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι σὲ δουλειὲς ποὺ δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν. Καλλίτερα θὰ ἔκανες νὰ διαλέξῃς ἕνα φοῦρνο καλοφημισμένο διὰ τὸν Ριρῆ.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Νὰ τὸ διαλέξῃς μόνη σου. Ἐγὼ οὔτε νὰ τὸ βλέπω δὲν θέλω αὐτὸ τὸ κάρβουνο. Ἔχει τίποτε ἄλλο νὰ φάω;

Η ΜΑΡΙΑ. Ἔχει, κύριε, χόρτα καὶ σαλάτα.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Πήγαινε νὰ μοῦ πάρῃς αὐγά!

Η ΜΑΡΙΑ. Πολὺ καλά, κύριε. (Βγαίνει κτυπῶντας μὲ θυμὸ τὴν πόρτα).

Ο ΡΙΡΗΣ (σπρώχνοντας τὸ πιάτο μὲ τὸ κρέας ποὺ τοῦ ἐσερβίρισεν ἡ μαμᾶ του). Δὲν τὸ θέλω ἐγὼ τὸ κάρβουνο.

Η ΜΑΜΑ. Μά, παιδί μου, νὰ τὸ φᾶς γιατὶ θὰ μείνῃς νηστικό.

Ο ΡΙΡΗΣ. Δὲν θὰ φάω ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ δὲν τρώει ὁ μπαμπᾶς. Θέλω κι' ἐγὼ αὐγά!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Μὰ τ διάολο ἔχει καὶ οὐρλιάζει ἔτσι τὸ βρωμόπαιδο;

Η ΜΑΜΑ (ἐκτὸς ἑαυτῆς). Γιὰ τὸ παιδί μας μιλᾷς ἔτσι; Παληάνθρωπε! Ἔλα ἐδῶ, χρυσό μου, ἔλα στὴ μαμᾶ σου, ποὺ δὲν σὲ ἐμποδίζει νὰ κλάψῃς.

(Εἰσέρχεται ἡ Μαρία. Ἀφίνει δυὸ αὐγὰ μέσα εἰς τὸ πιάτο τοῦ κυρίου της καὶ ἐξέρχεται).

Ο ΡΙΡΗΣ (ἐπάνω στὰ γόνατα τῆς μαμᾶς του). Θέλω αὐγά... Θέλω αὐγά...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Ὄχι, δὲν θὰ φᾶς αὐγά νὰ σκάσῃς...

Η ΜΑΜΑ (ἐγειρομένη μανιωδῶς). Ἄθλιε! Θὰ πάθῃ τίποτε τὸ παιδί μας. (Φωνάζει): Μαρία! Μαρία! Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, νὰ πάρῃς ἕνα αὐγὸ γιὰ τὸν Ριρῆ.

Η ΜΑΡΙΑ (κτυπᾷ τὴν πόρτα πίσω της μὲ πιὸ δύναμι καὶ ψιθυρίζει): Στριγκλόπαιδο!...

(Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ριρῆς, ἀκούσας ἀπὸ τὴ μαμᾶ του ὅτι ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ τίποτε μὲ τὸν τρόπον ποὺ τοῦ μιλεῖ ὁ μπαμπᾶς του, πέφτει κάτω στὸ πάτωμα καὶ ἀρχίζει νὰ βγάζῃ ἀνάρθρους κραυγές. Τρομαγμένοι οἱ γονεῖς σηκώνονται καὶ οἱ δύο. Ὁ μπαμπᾶς, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὸν Ριρῆ, παίρνει τὰ αὐγὰ ἀπὸ τὸ πιάτο του καὶ τὰ βάζει μπροστά του. Ὁ Ριρῆς γλωτσᾷ τώρα τὰ αὐγά. Κτυποῦν τὴν πόρτα, ἀλλ' ἡ Μαρία ἔχει πάει ἔξω γιὰ τὸ αὐγὸ τοῦ παιδιοῦ. Πηγαίνει γιὰ νὰ ἀνοίξῃ ἡ κυρία, ἐνῷ ὁ μπαμπᾶς ἔχει πάρει στὴν ἀγκαλιά του καὶ χαϊδεύει τὸν Ριρῆ).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (σερβίρει ψητὸ εἰς τὸν Ριρῆ καὶ τρώγει καὶ ὁ ἴδιος). Ὤ, τί χαριτωμένος ποὺ εἶνε ὁ Ριρῆς μου. Θὰ φάῃ κρεατάκι μαζὺ μὲ τὸν μπαμπᾶ του. Δὲν εἶνε ἔτσι, χρυσό μου;

(Ἐπιστρέφει ἡ κυρία μαζὺ μὲ τὸν κ. Ὀσκάρ, οἰκογενειακὸ φίλο).

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (δίδοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸν κ. Ὀσκάρ). Τί γίνεσαι, φίλτατε; Εἶνε καιρὸς ποὺ δὲν σὲ εἴδαμε.

Ο κ. ΟΣΚΑΡ (θωπεύοντας τὸν Ριρῆ, ὁ ὁποῖος μειδιᾷ). Θαῦμα τὰ περνᾷς μὲ τὴν οἰκογενειοῦλα σου!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ. Θαῦμα, λέει! Καὶ κάτι παραπάνω!... Δὲν βλέπεις τί λαμπρὸ καὶ φρόνιμο παιδὶ εἶνε ὁ Ριρῆς μας;... Ἄ, φίλτατε, δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν οἰκογενειακὸ βίο...

Π-ς

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μαμά μου, πόσο εἶμαι κουρασμένο!
Θὰ κοιμηθῶ στὸ στῆθός σου γλυκά.
Ὤ, μὰ μὴν κλαῖς, ἂν σοῦμαι ἀγαπημένο!
Μὲ καῖν τὰ δάκρυά σου τὰ θερμά.

Κρύο εἶναι ἐδῶ κι' ἔξ' ὁ βορρηᾶς φυ-
(σάει.
Μὰ στ' ὄνειρό μου ὅλα εἶναι ζεστά.
Κι' ἕνα χρυσὸ ἀγγελάκι μοῦ γελάει.
Σὰν ἔχω τὰ ματάκια μου κλειστά.

Βλέπεις, μαμᾶ, τὸν ἄγγελο στὸ πλάϊ.
Ποῦ τραγουδᾷ οὐράνια γελαστός;
Ἄσπρες φτεροῦγες ὤμορφες κουνάει.
Ποῦ βέβαια θὰ τοῦδωκε ὁ Χριστός!

Πράσινα, κόκκινα ἄνθη, βλέπω χάμω.
Ποῦ τ' ἀγγελάκι χύνει τὸ μικρό.
Πότε κι' ἐγὼ μαμὰ, φτερὰ θὰ κάμω;
Τώρα ποῦ ζῶ, μαμά μου, ἢ νεκρό;

Τὰ χέρια μου, μαμὰ, τί σφίγγεις τόσο;
Καὶ πάνω μου τὸ μάγουλο ἀκουμπᾷς;
Εἶναι ὑγρὸ, μὰ πόσο καίει, πόσο!
Πῶς σ' ἀγαπῶ, μαμά! Σὺ μ' ἀγαπᾷς;

Σὰν σὺ μοῦ κλαῖς, τὰ μάτια μου δακρύ-
(ζουν.
Μὰ γιατὶ κλαῖς; ὁ ἄγγελος γελᾷ...
Κουράσθηκ' ἄχ! Τὰ μάτια μου σφαλίζουν.
Μαμά μου! Τ' ἀγγελάκι μὲ φιλᾷ!

(Ἐκ τοῦ Δανικοῦ τοῦ Andeksen)
Μετάφρασι Ν. Ι. Χατζηδάκη

Ἀνάπαυσις...

ΔΟΥΛΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

Ὅλα δουλεύουν στὴν πλάσι. Γιὰ δές!
(Τὰ μελίσσια βουΐζουν,
ἀπ' τὶς φωλιές του οἱ σάλιαγκοι βγαί-
(νουν, πουλιὰ φτερουγίζουν,
καὶ νὰ ποῦ κι' ὁ γέρος χειμῶνας κι' αὐ-
(τὸς στὸ γαλάζιο τοῦ ἀπείρου,
ἔχει στὰ μάτια του κάτι ἀπ' τὸ φῶς ἀνοι-
(ξιάτικου ὀνείρου.

Μόνος ἐγὼ μέσα σ' ὅλα μὲ δίχως δου-
(λειὰ τριγυρνάω,
κι' οὔτ' ἀγαπῶ κι' οὔτε μέλι τρυγῶ κι'
(οὔτε πειὰ τραγουδάω.

Κι' ὅμως γνωρίζω κάτι ἄγνωστους ὄχθους
(ποῦ ἀμάραντ' ἀνθίζουν
ξέρω κρυμμένες πηγὲς ποῦ τὸ νέκταρ σὲ
(ρυάκια σκορπίζουν.

Ἄ! σεῖς ἀμάραντα—ἀλλοίμονο—γι' ἄλ-
ὄχι γιὰ μὲ! Μὴν ἀνθίστε. Μακρυά μου
(ρυάκια, κυλίστε
(λους, ἂν θέλετε, ἀνθίστε,

Μ' ἔν! ἀστεφάνωτο μέτωπο φεύγω, μὲ
(χείλη φρυμμένα,
κι' ἂν μὲ ρωτᾷς, ποιὸς σὲ πνίγει καϊμός:
(ἄκου τοῦτο ἀπὸ μένα:
Δίχως ἐλπίδα ἡ δουλειὰ νέκταρ μέσα σὲ
(κόσκινο χύνει,
καὶ δίχως κάποιο σκοπὸ κ' ἡ Ἐλπίδα ζῇ
(μήτ' ἐκείνη...

(Τοῦ Κόλεριτς)
Μετάφρασι ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ

ΑΓΑΠΕΣ ΣΤΟ ΖΟΥΛΟΥΛΑΝΤ

Τὸ φλὲρτ καὶ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαί.—Ἡ γνωριμία τῶν ἐρωτευμένων. — Καὶ τὸ αὐτὸ τέλος : ὁ γάμος. — Ἀλλ' ἡ τελετὴ ποὺ γίνεται εἶνε ἐξαιρετικὰ περίεργος.

Εἰς μίαν μεγάλην ἑορτήν, ὅπου ὅλοι ἦσαν συγκεντρωμένοι, ὁ Σίλαβα εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὴν νέαν, ἡλικίας δεκαὲξ ἐτῶν — μίαν καλλονὴν μὲ καλὰ ἀνεπτυγμένους τοὺς λαγῶνας καὶ τὸ στῆθος, μὲ πρόσωπον φωτιζόμενον ἀπὸ δύο ζωηρὰ καὶ σπινθηροβολοῦντα μάτια καὶ ἀπὸ ἕνα προκλητικὸ χαμόγελο, ποὺ ἀπεκάλυπτε μίαν στραφτοκοποῦσαν σειρὰν δοντιῶν πολὺ λευκῶν.

Ὁ πατέρας τοῦ Σίλαβα, ὁ ὁποῖος ἐπέθανε τὸ προηγούμενον ἔτος, τοῦ ἄφησε ὡς κληρονομίαν μίαν δωδεκάδα ἀγελάδων καὶ τὰς ἔξη γηραιὰς συζύγους του, ἀλλὰ ὁ Σίλαβα γρήγορα ἠδιαφόρησε διὰ τὰς τελευταίας καὶ ἐδιπλασίασε τὸ κεφάλαιόν του, ἀποκτήσας μίαν δωδεκάδα ἀκόμη ζώων, ἀπὸ μισθοὺς δι' ἓν ἔτος ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν ἀποστολήν μας. Ἐσκέπτετο, λοιπόν, νὰ ἀγοράσῃ μίαν νεαρὰν καὶ ὡραίαν σύζυγον, τῆς ὁποίας νὰ δύναται νὰ ἐπαινῇ τὰ προτερήματα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀτελειώτων συζητήσεών του μὲ τοὺς γείτονάς του.

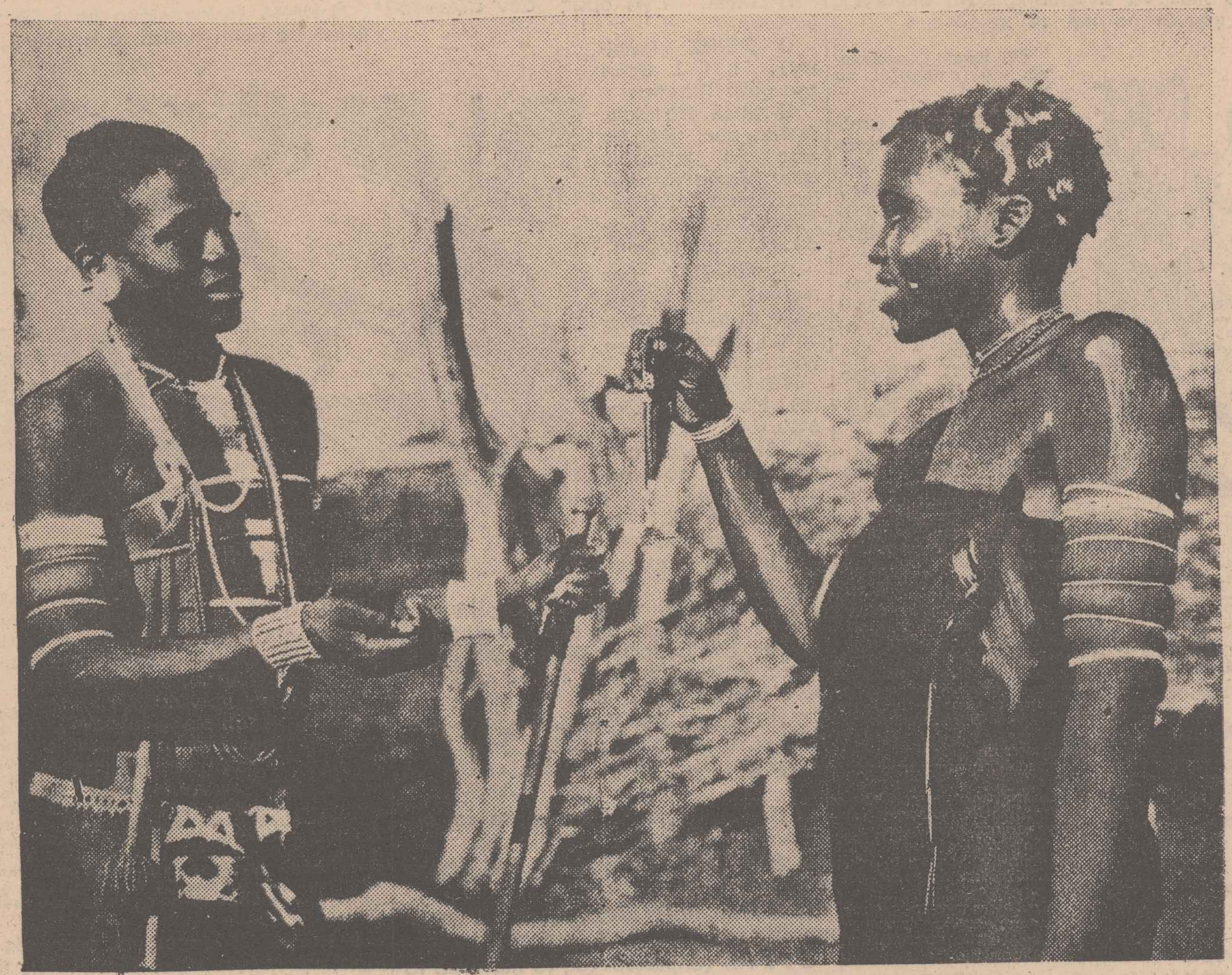

Γι' αὐτὸ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν τελετάρχην τὸ ὄνομα τῆς γοητευτικῆς νέας, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Σίλιβα, δὲν εἶχε ξαναειδῆ ἄλλοτε.

— Εἶναι ἡ Μνταμποῦλι, τὸ ἄνθος ποὺ μόλις ἄνοιξε τοῦ Σουκουμπάνα, τοῦ δυνατοῦ μάγου καὶ θεραπευτῆ, ἀπήντησε ὁ τελετάρχης. Εἶναι ἡ ἀγαπημένη μαθήτριά του καὶ τὸ καύχημα τῶν γεροντικῶν ἡμερῶν του.

Τὴν ἑπομένην τοῦ χοροῦ τοῦ γάμου, ὁ Σίλιβα ἐπῆγε καὶ συνήντησε τὸν καλλίτερον φίλον του:

— Πήγαινε αὐτὸ τὸ κουτὶ στὴν Μνταμποῦλι, τὴν κόρη τοῦ Σουκουμπάνα, τοῦ εἶπε μὲ ἐπισημότητα καὶ πές της ὅτι ὁ Σίλιβα, ὁ γυιὸς τοῦ Ἰντοῦνα, τῆς τὸ στέλνει.

Τὸ κουτὶ ἦτο ἀπὸ ξύλο σκαλισμένο καὶ κατέληγεν εἰς ἕνα εἶδος ἀλυσσίδος, ἡ ὁποία ἐπέτρεπε νὰ τὸ κρεμάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ὑποχρεωτικώτατα ὁ ὑπηρέτης μας ἐζήτησε τὴν σημασίαν τοῦ δώρου αὐτοῦ. Οἱ Ζουλοῦ, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν γραφομένην γλῶσσαν, ἀναγκάζονται νὰ χρησιμοποιοῦν ἀντικείμενα, εἰς τὰ ὁποῖα δίδουν μίαν συμβολικὴν σημασίαν καὶ τῶν ὁποίων τὰ σχέδια καὶ τὰ χρώματά των, ἔχουν ἐπίσης μίαν συγκεκριμένην ἔννοιαν, ὅπως ἕνα γραπτὸν σημείωμα. Τὸ κουτὶ τοῦ Σίλιβα ἔλεγε καθαρὰ εἰς τὴν Μνταμποῦλι: «Σᾶς ἀγαπῶ. Θέλω νὰ σᾶς κάμω γυναῖκα μου».

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν μία νεαρὰ ὕπαρξις ἔφθασε εἰς τὴν κατασκήνωσίν μας, ζητῶντας τὸν Σίλιβα μὲ ἀπερίγραπτον ἀνυπομονησίαν καὶ τεντώνοντας τὸν λαιμόν της διὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ἀπὸ πολὺ μακρυά. Μόλις εἴδαμε τὸ χαρούμενο ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Σίλιβα τὴν ὑπεδέχθη, ἐκαταλάβαμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἀπεσταλμένη τῆς Μνταμποῦλι, ἡ ὁποία ἔφερνε καλὰ νέα

—Σίλιβα, εἶπε, ἡ Μνταμποῦλι, ἡ κόρη τοῦ Σουκουμπάνα, σοῦ στέλλει τοῦτο ἐδῶ.

Καὶ μὲ ἕνα τσαχπίνικο κλείσιμο τοῦ ματιοῦ ἐπρόσθεσε:

— Θὰ σὲ περιμένῃ αὔριο κοντὰ στὴν πηγή.

* * *

Κατασκευασμένον ἀπὸ κυανοὺς καὶ κόκκινους σπόρους, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον ἕνα σχέδιον πρωτόγονον μέν, ἀλλὰ γεμᾶτο γοῦστο, τὸ περιδέραιον μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ἔτσι: «Κι' ἐγὼ ἐπίσης σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ γίνω γυναῖκα σου».

Τὸ σχέδιον ἐσχημάτιζε ἕναν ὡρισμένον ἀριθμὸν αἰχμῶν, παρομοίων μὲ τὰς αἰχμὰς τοῦ βέλους, καὶ εἴδαμε τὸν Σίλιβα νὰ τὰς μετρᾷ μὲ μεγάλην προσοχήν: «Τρεῖς φορὲς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός», μοῦ ἐνεπιστεύθη σκεπτικὸς «αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι ὁ Σουκουμπάνα ὥρισε τὴν τιμὴν τῆς Μνταμποῦλι εἰς δεκαπέντε ἀγελάδες, ὄμορφες καὶ παχειές».

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Σίλιβα μᾶς παρουσιάσθηκε ντυμένος μὲ τὰ καλλίτερα πανιά του καὶ στολισμένος μὲ τὰ «ἐρωτικὰ γράμματα», ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ἡ πολυαγαπημένη του — περιδέραια, βραχιόλια, ζῶνες κτλ. Τέσσαρες φίλοι, ἐνδεδυμένοι ἐπίσης μὲ τὴν στολὴν τῶν Ζουλοῦ, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἰδικόν μας «ἐπίσημον ἔνδυμα», ἐπερίμεναν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὸν ἐρωτευμένον, ἔχοντες τὸ σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον ὕφος ἀνθρώπων ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ ἀκολουθήσουν μίαν κηδείαν.

Ἐπρόκειτο νὰ κάμουν μίαν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Σουκουμπάνα, διὰ νὰ τοῦ ζητήσουν εἰς γάμον τὴν Μνταμποῦλι.

Ἡ μεγάλη καλύβα μὲ τὸν κῆπο τοῦ Σουκουμπάνα, ἂν καὶ εὐπρεπισμένη, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἔρημος—γεγονός, τὸ ὁποῖον ἦτο περίεργον.

— Σουκουμπάνα, ἐφώναξεν ὁ Σίλιβα μὲ μιὰ φωνή, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ κάμῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ λυπημένην Σουκουμπάνα!...

Μερικὰ λεπτὰ παρῆλθον μέχρις ὅτου ὁ γέρων ἀποφασίσῃ νὰ ἐμφανισθῇ, μὲ ὕφος πλήρους καταπλήξεως:

— Οὔμκουλοὺμ Κουλοῦ, ὁ μεγαλείτερος τῶν θεῶν, μὲ γεμίζει ἀπὸ ἔκπληξι στέλνοντάς μου τὴν ἐπίσκεψί σου, Σίλιβα, εἶπε μὲ τὸν ξηρότερον τρόπον τοῦ κόσμου.

Καὶ ὑποκρινόμενος, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸν λόγον τῆς ἀπροόπτου ἐπισκέψεως αὐτῆς — ἡ ὁποία εἶχε...προπαρασκευασθῆ μὲ τόσην λεπτομερῆ τρόπον καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἐξαιρετικῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐρημίας τῆς καλύβης — ἠρώτησε:

— Καὶ γιατί, λοιπόν, ἔρχεσαι ἐδῶ μὲ τόσους φίλους ;

— Ὁ Σουκουμπάνα, εἶπε μὲ ταπεινὸν τρόπον ὁ Σίλιβα, εἶμαι τόσο λυπημένος! Θέλω νὰ παντρευτῶ τὴν Μνταμποῦλι, τὴν κόρη σου, ἀλλὰ ξέρω ὅτι ζητᾶς, γιὰ νὰ μοῦ τὴν δώσῃς πέντε ἀγελάδες καὶ εἶμαι τόσο πτωχός!

— Πέντε ἀγελάδες — ὁ Σουκουμπάνα ἐπήδησε εἰς τὸν ἀέρα, σὰν νὰ τὸν ἔπιασε λύσσα — πέντε ἀγελάδες. Ἄθλιε μικράνθρωπε ! Πέντε φορὲς πέντε κι' ἔπειτα τρεῖς φορὲς πέντε!...

Καὶ κατόπιν, μὲ τὴν εὐγενεστέραν δυνατὴν χειρονομίαν ὁ Σουκουμπάνα προσεκάλεσε τὸν Σίλιβα καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν καλύβην. Ἔπειτα ἀπὸ ἀτελειώτους συζητήσεις, τὸ ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα, ὅπως ὅλη ἡ φυλὴ τὸ ἤξερε προκαταβολικῶς, ἦτο ὅτι ὁ Σίλιβα θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴν Μνταμποῦλι ὡς γυναῖκα, δίδοντας δεκαπέντε ἀγελάδες, παχειὲς καὶ ὡραῖες, τὶς ἑπτὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συμφωνίας, ὡς ἐγγύησιν τρόπον τινά, καὶ τὶς ὀκτὼ τελευταῖες κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου.

* * *

Παρῆλθεν ἕνα ἔτος περίπου ἕως ὅτου ξαναγυρίσωμεν εἰς τὰ βόρεια ὄρη τοῦ Ζουλουλάντ, ἀλλὰ ἐγυρίσαμεν ἐγκαίρως διὰ νὰ παραστῶμεν εἰς τὸν γάμον τοῦ Σίλιβα. Ἡ τελετὴ ἤρχισε ἀπὸ τὴν αὐγήν. Ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν διεύθυνσιν τοῦ τελετάρχου οἱ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐτοποθετήθησαν εἰς ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιον, οὕτως ὥστε νὰ δυνηθοῦν νὰ παρακολουθήσουν ὅλην τὴν τελετὴν χωρὶς νὰ χάσουν καμμίαν λεπτομέρειαν. Οἱ νέοι πολεμισταί, ὡπλισμένοι μὲ τόξα, μὲ ρόπαλα καὶ μὲ ἀκόντια ἐχωρίσθησαν εἰς δύο ὁμάδας, ὁ Σίλιβα καὶ οἱ προσκεκλημένοι του εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην οἱ φίλοι τοῦ Σουκουμπάνα. Συμφώνως πρὸς τὸ ἔθιμον [illegible] δύο ὁμάδες ἤρχισαν νὰ ἀλληλοαπειλῶνται καὶ νὰ ἀλληλοβρίζωνται κατό[illegible] ἀφάνταστον. Λέγουν δέ, ὅτι [illegible]σσότερες καὶ μεγαλείτερες [illegible]ρεις, τόσον πιὸ πολὺ «σὶκ» εἶ[illegible]ὴ τοῦ γάμου. Οἱ ἀντίπαλοι [illegible] ἐπετέθησαν ἐναντίον ἀλ[illegible] ἠκούσθησαν πολλαὶ ζητω[illegible]ολὺς θόρυβος. Ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγὸ[illegible] προσήρχετο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Σουκουμπάνα καὶ ἀπὸ μίαν συμπαγῆ μᾶζαν κατωτέρων ἀρχηγῶν, μάγων καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων.

Μὲ μίαν ὑπέροχον ἀξιοπρέπειαν ὁ ἀρχηγὸς ἐξεφώνησε ἕναν μακρὸν πανηγυρικόν, τὸν ὁποῖον ἐτελείωσε μὲ μίαν διαταγὴν εἰς τὸν τελετάρχην, νὰ συνεχίσῃ τὴν τελετήν.

— Ὀέ, ὀέ[illegible]φώναξαν ἐν χορῷ οἱ θεαταί.

Ἀμέσως ὁ χορὸς ἤρχισεν. Μία μικρὰ «θεωρία» γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐτραγουδοῦσαν ἕνα [illegible] πολὺ χαρακτηριστικό, ἄλλο[illegible]θὲς καὶ ἄλλοτε ὀξύ, ἐπροχώρησ[illegible]θμικὸν βῆμα. Ὅλαι ἐκύτταζαν [illegible], ἀλλὰ παρηκολούθουν τὰς κι[illegible]ῆς Μνταμποῦλι, ἡ ὁποία τὰς ὡδ[illegible]. Ἡ νεόνυμφος ἔφερεν μίαν μ[illegible]ρίεργον διὰ τὸ σχῆμα της, ἡ ὁ[illegible]υπτε ὅλον τὸ πρόσωπόν της [illegible]χνε, δῆθεν, νὰ βρῇ τὸν δρόμο[illegible]κολουθοῦσα τὰς παραδόσεις τῆ[illegible] της ἔψαχνε νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸ[illegible]ία θὰ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν σύζυγό[illegible]

Ἀφοῦ ἡ [illegible]α αὐτὴ ἐκράτησε μερικὰ λεπτὰ [illegible] ἀπὸ τοὺς καλυτέρους χορε[illegible]χωρίσθησαν ἀπὸ τὴν ὁμάδα τοῦ [illegible]αὶ πηδῶντας κατὰ θαυμαστὸν [illegible]ύρω ἀπὸ τὴν νύμφην προσε[illegible] δοῦν, ἐὰν ἐφαίνετο ἀπὸ κα[illegible]ς τὸ πρόσωπόν της. Τέλος, ἕν[illegible]ῶν εὗρε, ὅτι ἦλθεν ἡ ψυχολο[illegible] νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπον [illegible]μποῦλι καὶ ἀμέσως κατόπιν ἔτ[illegible]ὸ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Σίλιβα.

Τότε ὅλ[illegible]εμισταὶ τοῦ Σίλιβα ὥρμησαν [illegible]ῆς «θεωρίας» τῶν γυναικῶν, [illegible]λιβα ἅρπαξε τὴν Μνταμποῦλ[illegible]ρια καὶ ἐδραπέτευσαν, ἀφίνο[illegible] πολεμιστάς του νὰ συνάψουν [illegible] τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Σου[illegible]οἱ ὁποῖοι ἔτρεξαν πρὸς βοή[illegible]υναικῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς [illegible]

Τέλος [illegible] ἀπὸ γρηὲς γυναῖκες, αἱ ὁ[illegible]βαμμένα τὰ πρόσωπα, ὥρμη[illegible] τῶν πολεμιστῶν. Ἐξεπροσ[illegible]ωήν, τὸν θάνατον καὶ τὴν [illegible]τρεχαν μεταξὺ τῶν ἀντιμαχο[illegible]νάζοντας «μαγικὰς φράσεις» [illegible]τας μεγάλα κλαδιά, ἕως ὅτου [illegible]αὶ συνεφιλιώθησαν, λόγῳ αὐτ[illegible]εμβάσεως, μεταξὺ των καὶ ἐ[illegible]ι πολλὴν ὥραν ὅλοι μαζύ.

Κατόπιν [illegible]σε τὸ γεῦμα καὶ γενικὸν [illegible]λην τὴν νύκτα.

ATTILIO GATTI

> «.... Π[illegible]ει ἡ χώρα μας νὰ γίνῃ πάλιν [illegible] πολιτισμένη, χώρα ποὺ νὰ [illegible]ῶνται ὅλοι, χώρα πρὸ παν[illegible]νὰ ἐμπνέῃ ἐμπιστοσύνη στ[illegible]ς τὰ τέκνα».
>
> **Ι ΜΕΤΑΞΑΣ**
>
> (Ἀπὸ τὸ[illegible]υ εἰς τὸ συλλαλητήριον [illegible]λονίκης κατὰ τὴν 25ην Ὀ[illegible] 1936)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Λίραι 2
Ἑξάμηνος .... » 1

Ἕσπερος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων, κατὰ στίχον Δραχ. 12
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι » 8

Τί θὰ δοῦμε

ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

* Τὰ ἔργα «ὁλκῆς» δὲν ἤρχισαν ἀκόμη νὰ προβάλλωνται εἰς τοὺς κινηματογράφους μας.
* Ἐξαίρεσι κάμνουν τὸ «Ἀττικόν», τὸ πιάσῃ πρῶτα ὁ χειμῶνας μὲ τὰ ὅλα του καὶ κατόπιν νὰ ἐμφανίσουν τὰ ἐκλεκτὰ φίλμ των.
* Ἐπὶ τοῦ παρόντος περνοῦν τοὺς θεατάς των μὲ κωμωδιοῦλες καὶ μὲ ἄλλα ἐλαφρὰ ἔργα.
* Τί θὰ παίξουν τὰ σινεμά μας τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα;
* Μέχρι τῆς ὥρας, ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, δὲν τὸ ξέρουν οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ ἐπιχειρηματίαι.
* Ἐξαίρεσι κάμνουν τὸ «Ἀττικόν», τὸ «Τιτάνια» καὶ τὸ «Παλλάς», ποὺ ἔχουν καθορίσει τὸ πρόγραμμά των καὶ τὸ δημοσιεύομεν.
* Λοιπὸν τὸ «Ἀττικὸν» θὰ παίξῃ τὸ «Μελῳδίες καὶ ρυθμοὶ» τοῦ Μπροντγουαίη.
* Ἀμερικανικὴ χορευτικὴ καὶ μουσικὴ ταινία ἐνδιαφέρουσα.
* Πρωταγωνιστεῖ ἡ Ἐλεονώρα Νάγουὲλ, χορευτικὸ ἀστέρι, ποὺ λὲν ὅτι ἐπεσκίασε τὴν Τζίντερ Ρότζερ, ὡραιοτάτη δέ.
* Ἄνδρας πρωταγωνιστής, ὁ ὡραιότερος τῶν συγχρόνων ἠθοποιῶν τῆς ὀθόνης Ρόμπερ Ταίϋλορ.
* Εἶναι καὶ αὐτὸς «καινούργιος Βαλεντῖνο», ἀφοῦ μέτρα καὶ σταθμὰ διὰ κάθε νέον ἠθοποιὸν εἶναι ὁ μακαρίτης.
* Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔχει βέβαια τίποτε τὸ σπουδαῖο, μὰ εἶναι πεταχτὴ καὶ παρακολουθεῖται μ' ἐνδιαφέρον.
* Ὁ Μπὸμπ Γκόρντον (Ρότζερς), διευθυντὴς ἑνὸς θεάτρου τοῦ Μπρουντγουαίη, πολὺ νέος ἀκόμη, ἔχει ἐπιτύχει στὴν καρριέρα του καὶ ἀναβιβάζει τὴν καινούργια του ἐπιθεώρησι, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Λίλιαν Μπρέντ, μιὰ εὐχάριστη χήρα, ἀλλὰ πολὺ ἀπαιτητική.
* Ἡ Ἰρὲν Φοδιὲρ (Νάγουελ), μιὰ παληὰ συμμαθήτρια τοῦ Μπὸμπ, ποὺ ὑπῆρξε καὶ ἡ πρώτη του ἀγάπη, ἔρχεται στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ βρῇ τὸ παληὸ της συμμαθητή.
* Ὁ Μπὸμπ ὅμως δὲν τὴν ἀναγνωρίζει, παρὰ τὸ ὅτι τὸν συναντᾷ ἡ ἰδία καὶ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ μαζί του, χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ, φεύγει ἀπογοητευμένη.
* Ἐν μέσῳ κωμικῶν ἐπεισοδίων, ἡ Ἰρὲν Φοδιέρ, γίνεται πρωταγωνίστρια τοῦ Μπὸμπ καὶ θριαμβεύει, ὁ δὲ παλαιὸς συμμαθητής της, τὴν παίρνει γυναῖκα του.
* Εἰς τὸ «Τιτάνια» ἐξ ἄλλου θὰ παιχθῇ τὸ «Ἄβε Μαρία» μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ἐπιτυχίες τῆς «Οὔφα» μὲ τὸν γνωστὸ τενόρο Μπενζαμῖνο Τζίλι καὶ τὴν Καῖτε φὸν Νάγκυ.
* Τὸ ἔργον αὐτό, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις εἶναι παρεμφερὴς μὲ τὴν ἄλλη μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ Τζίλι «Μὴ μὲ ξεχνᾷς», γυρίστηκε γιὰ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν διεθνῆ κινηματογραφικὸ διαγωνισμὸν τῆς Βενετίας.
* Εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ὁ Τζίλι ἐπιδεικνύει ὅλα τὴ μουσικὴ — ἢ μᾶλλον τὴν ἰδική του — τέχνη.
* Εἰς τὸ «Παλλὰς» θὰ παιχθῇ τὸ «Θεῖο Τραγοῦδι» μὲ τὴν Μάρθα Ἔγκερθ, ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα.
* Μ' αὐτὸ τὸ ἔργο ἡ μεγάλη ἠθοποιὸς δεικνύει τὴν τέχνη της μαζὶ μὲ τὴν γλυκειὰ καὶ ἁρμονικὴ φωνή της.
* Κατὰ τοὺς κριτικοὺς τοῦ κινηματογράφου τὸ φίλμ αὐτὸ τῆς Μάρθας Ἔγκερθ εἶναι ἀνώτερο καὶ τῆς «Σερενάτας τῆς Σοῦμπερτ».
* Εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κατὰ τὰς ἐκεῖθεν πληροφορίας, προβάλλονται τὰ ἔργα, ποὺ εἶδαν οἱ Ἀθηναῖοι μέχρι σήμερον.
* Ἀπὸ ἐκεῖ κάνουν τὸν γῦρο τῶν μεγαλοπόλεων, γιὰ νὰ ξαναγυρίζουν στὰ θερινὰ θέατρα τῶν Ἀθηνῶν.

δεσποινίδας, ποὺ διακρίνονται γιὰ

> «....."Ἔχομεν μία βαρειὰ κληρονομία ποὺ ἐπιβάλλει τὸ μεγάλο, τὸ ὑψηλό, ἀλλὰ καὶ ὡραῖον καθῆκον νὰ ἐξυψώσητε πάλιν αὐτὸν τὸν τόπον στὸν πολιτισμό, ποὺ εἶχε ἄλλοτε καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρητε στὸ μεγαλεῖο ἐκεῖνο τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὸ εἶχε γιὰ πρότυπο».
>
> **Ι ΜΕΤΑΞΑΣ**
>
> (Ἀπὸ τὸν λόγον του ἐκ Σερρῶν κατὰ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου)

ἔχω βαρεθῆ τὸ σὲξ-ἄππηλ!

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ἀπεσταλμένος στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του, δημοσιεύει τὴν παρακάτω συνέντευξι μὲ τὴ «γυναῖκα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά», τὴν γόησσαν Τζὶν Χάρλοου. Ἡ ὡραία βεντέτα, σ' αὐτὴ τὴν συνέντευξιν μιλεῖ—διαμαρτύρεται μᾶλλον—γιατὶ ὁ κόσμος τὴν παίρνει στὴ ζωή της σὰν μοιραία γυναῖκα, ἐνῷ ἀκριβῶς στὸ βίο της εἶναι ἄλλη καὶ ἄλλη ὅταν παίζῃ τοὺς ρόλους της. Ἡ συνέντευξις αὐτὴ—κραυγὴ διαμαρτυρίας τῆς Τζὶν—ἀξίζει νὰ διαβαστῇ καὶ τὴν δημοσιεύομεν ὁλόκληρη.

Ἡ Τζὶν Χάρλοου, σιλουέττα κομψότατη, μὲ μαλλιὰ πλατινένια, βαρέθηκε νὰ παίζῃ ρόλους, ὅπου τὸ σὲξ-ἄππηλ ἔχει τόση σημασία. Ἐὰν ἀκολουθοῦσε τὰς προτιμήσεις της, εἰς τὴν ἐκλογὴ τῶν προσώπων, ποὺ ὑποδύεται στὴν ὀθόνη, θὰ ἀπέκλειε τὰ ἔργα, στὰ ὁποῖα παίζει ὡραῖες γυναῖκες, συμφεροντολόγες καὶ χωρὶς καρδιὰ καὶ ποὺ ἡ ὕπαρξίς των ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἑλκυστικότητά των. Γιατὶ ἡ Τζὶν Χάρλοου εἶναι μία γυναῖκα πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς ἰδίας, ποὺ βλέπομεν στὴν ὀθόνη καὶ ποὺ κυττάζει τοὺς ἄνδρας σὰν μοιραῖα θύματά της.

Δυστυχῶς συμβαίνει μὲ τὴν Τζὶν ὅ,τι συμβαίνει καὶ μὲ τὶς περισσότερες βεντέττες τοῦ κινηματογράφου: Τὸ μεγάλο κοινὸ πιστεύει ὅτι ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ μιᾶς ἠθοποιοῦ καὶ ἡ προσωπική της ἐμφάνισι εἶναι κομμένες εἰς τὰ ἀχνάρια τῶν προσώπων ποὺ παίζει—καὶ αὐτὸ ἐνοχλεῖ πολὺ τὴν Χάρλοου. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μπελάδες της εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ συναντᾷ, νομίζουν τὸν ἑαυτόν των ὑποχρεωμένο νὰ φέρουν τὴ συνομιλία στὸ ζήτημα τοῦ σὲξ-ἄππηλ.

—Γιατὶ μοῦ ἐμπιστεύονται—μοῦ λέγει σὲ μία συνομιλία μας — ρόλους, ποὺ γελῶ τοὺς ἄνδρες, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν μὲ γνωρίζουν, πιστεύουν ὅτι τοὺς ζῶ πραγματικά. Ἐξηγοῦμαι: Ἔχουν ὅλοι τους τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἀλλοιῶς στὴ ζωή μου καὶ δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο, παρὰ τάς.... ἐξοχότητάς των!

Θλίβομαι εἰλικρινῶς, ἀλλὰ τοὺς βεβαιῶ πὼς δὲν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Ξεύρω ὅμως ὅτι δὲν μὲ πιστεύουν. Δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι δὲν εἶμαι ἡ μεγάλη ἱέρεια τοῦ σὲξ-ἄππηλ. Ὁρίστε ἕνα παράδειγμα: Πρὸ μερικῶν ἐτῶν θέλησα νὰ γράψω ἕνα μυθιστόρημα. Ὅταν τὸ εἶχα σκαρώσει στὸ νοῦ μου καὶ ὅταν μοῦ ἔτυχε νὰ ἔχω διαθέσιμο καιρὸ γιὰ σοβαρὴ δουλειά, ἔγραφα, χωρὶς νὰ χάνω οὔτε μιὰ στιγμή. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐνδιεφέρθησαν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὶς φιλολογικές μου προσπάθειες: Νομίζω ὅτι ἀπὸ σελίδος εἰς σελίδα ἐπερίμεναν τὸ μεγάλο πάθος καὶ τὸν πιὸ ψυχρὸ κυνισμὸ καὶ στὸ τέλος βρῆκαν ὅτι τὸ βιβλίο μου, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο τὸ «Σήμερα εἶναι ἀπόψε», δὲν ἦταν τίποτε ἀπὸ αὐτό, ποὺ ἐπερίμεναν, καὶ ἐξεπλάγησαν παρὰ πολὺ γι' αὐτό.

—Φαντασθῆτε — ἔλεγαν καὶ τὤγραφαν καὶ πολλοὶ — μιὰ γυναῖκα, ὅπως ἡ Τζὶν Χάρλοου, νὰ περιγράφῃ ἕνα συνηθισμένο νοικοκυρίστικο ζευγάρι μὲ τὶς καθημερινὲς μικροφροντίδες του καὶ μικροχαρές του. Τί μπορεῖ αὐτὴ νὰ ξεύρῃ γιὰ μιὰ ζωή, ὅπου ἡ χάρι καὶ ἡ ἀνησυχία λάμπουν μὲ τὴν ἀπουσία των;

Ἡ βεντέττα μὲ τὰ πλατινένια μαλλιὰ γελᾷ λίγο πικρά. Καὶ συνεχίζει:

—Ἔτσι συμβαίνει πάντα. Στὴν πραγματικότητα, αἱ ἰδέαι μου γιὰ τὸ σὲξ-ἄππηλ εἶναι λιγώτερο ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ ἐμφανίζω στὸν κινηματογράφο. Δὲν φαντάζομαι ὅτι εἶναι κἂν ἐνδιαφέρουσαι. Ἀκόμη δίδω πολὺ ὀλίγη προσοχὴ στὸ θέμα αὐτό, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι στὴν ἰδιωτική μου ζωή. Ἄλλως τε, ἡ γυναικεία ἑλκυστικότης εἶναι ἕνα πρᾶγμα φυσιολογικό, ὅπως τὸ φαγητὸ καὶ ὁ ὕπνος, καὶ γι' αὐτὸ ἐκπλήσσομαι πάντα, ὅταν βλέπω τοὺς ἀνθρώπους νὰ τῆς δίδουν μιὰν ἐξαιρετικὴ σημασία.

◆

Μολονότι ὅμως ἡ Τζὶν ἔχει ἰδέες ἐντελῶς προσωπικὲς γιὰ τὴν σημασία τοῦ σὲξ-ἄππηλ εἰς τὴν ζωή, ξεύρει πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ λησμονήσῃ στὸν κινηματογράφο.

—Λιγώτερο ἢ περισσότερο — συνεχίζει — τὸ «φῦλο» εἶναι τὸ κρυφὸ κίνητρο τῶν ἀνθρωπίνων συγκινήσεων καὶ παρορμήσεων. Δὲν πρέπει, λοιπόν, κανεὶς νὰ ἐκπλήσσεται, ἄν, γιὰ νὰ δοθῇ περισσότερο χρῶμα σ' ἕνα κινηματογραφικὸ πρόσωπο καί, ἀκόμη, γιὰ νἄχῃ μεγαλείτερη ζωή, ἐξογκώνεται ἡ πλευρὰ αὐτὴ τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος. Ἂν αὐτὸ ἐλησμονεῖτο στὸ παίξιμο, τὰ πρόσωπα τῆς ὀθόνης δὲν θὰ ἦσαν παρὰ κοῦκλες, γεμᾶτες ἀπὸ ἦχο, ἀλλὰ χωρὶς καθόλου ψυχή. Δὲν πρέπει ὅμως γι' αὐτὸ νὰ κατηγορήσω τοὺς διευθυντὰς τῶν στούντιο, γιατὶ μοῦ δίδουν ρόλους, ποὺ τὸ σὲξ-ἄππηλ τονίζεται πολύ, γιατὶ ὑποθέτω ὅτι αἱ φυσικαί μου ἰδιότητες — μαλλιά, νεότης καὶ σιλουέττα — μὲ κάνουν «αὐτομάτως», ἂς εἰποῦμε, κατάλληλη γιὰ νὰ τοὺς παίξω. Ἐπίστευα πάντοτε στὴ σοφία τῶν διευθυντῶν μου, ὅταν πρόκειται νὰ πάρουν ἀποφάσεις γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, καὶ ὅσον κι' ἂν μερικοὶ καλλιτέχναι ἐπαναστατοῦν στὴν ἰδέα, ὅτι παίζουν μόνον ὡρισμένα εἴδη ρόλων, ἐγὼ πάντοτε προσεπάθησα, ἡ ἐπανάστασίς μου αὐτὴ νὰ εἶναι ἀπολύτως σιωπηρά, νὰ μὴν ἐκδηλωθῇ ποτέ. Φυσικά, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ μὲ γνωρίζουν, ὅπως οἱ στενοί μου φίλοι ἢ οἱ σύντροφοί μου στὴν ἐργασία τοῦ στούντιο, ξέρουν ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα εἶμαι πολὺ διαφορετικὴ τῶν γυναικῶν, ποὺ παίζω στὸν κινηματογράφο. Ὡστόσο, ἐκεῖνο, ποὺ μὲ ἐνοχλεῖ ἀληθινά, εἶναι ὅτι ἕνας στρατὸς θεατῶν, ποὺ μὲ βλέπουν στὸ πανί, εἶναι βέβαιοι ὅτι εἶμαι ἡ ἀληθινὴ καὶ ἡ μόνη αἰτία, ποὺ ὑποχρεώνει τοὺς νέους ἄνδρας νὰ ἐγκαταλείπουν τὰς οἰκογενείας των καὶ
»Πιστέψατέ με — τελειώνει ἡ γόησσα

«Πιστέψατέ με — τελειώνει ἡ γόησσα — ὅτι ἡ ἀληθινὴ Τζὶν Χάρλοου δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὸν ἴσκιο της. Τὸ σὲξ-ἄππηλ εἶναι πολὺ καλὸ στὸν κινηματογράφο. Ἀλλὰ ἔξω ἀπ' αὐτὸν στὴ ζωὴ εἶναι ἕνα ἀσήμαντο κακό!...

Κινηματογραφικαὶ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

⁂ Τι νομίζετε ὅτι βρῆκαν οἱ Ἀμερικανοὶ διαφημισταὶ διὰ νὰ αὐξήσουν — ἐὰν εἶνε δυνατό! — ἀκόμη περισσότερο τὴν φήμη τῆς μικροσκοπικῆς καὶ χαριτωμένης στὰρ Σίρλε Τέμπλ;

⁂ Τὴν ἔκαμαν δημοσιογράφο.

⁂ Καὶ ἔτσι κάθε ἑβδομάδα δέκα Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν ἕνα μικρὸ ἀρθράκι τῆς Σίρλε Τέμπλ, ποὺ μπορεῖ μὲν νὰ μὴ τὸ γράφῃ ἡ ἰδία, ἀλλὰ τὸ ὑπογράφει.

⁂ Ἀσφαλῶς οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ εἶνε μεγάλα παιδιά, θὰ ἀρχίσουν νὰ βρίσκουν ὅτι τὸ ἀγαπημένο εἰς ὅλους κοριτσάκι ἔχει σπουδαῖο δημοσιογραφικὸ ταλέντο.

⁂ Ὁ Χάρρυ Μπώρ, ὁ μεγαλείτερος, ἴσως, ἠθοποιὸς τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου, ἐθεραπεύθη ἐντελῶς, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν τὰ ξένα περιοδικά, ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ τραύματα ποὺ τοῦ προξενήθησαν κατὰ τὸ πρόσφατο αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημά του.

⁂ Τώρα, ὁ Χάρρυ Μπὼρ ξανάρχισε τὴ δουλειά του, στὸ στούντιο, ὅπου τελειώνει αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Νίτσεβο», στὴν ὁποίαρν πρωταγωνιστεῖ—ὅπως ἐγράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο.

⁂ Τὰ περίφημα πεντάδυμα τοῦ αΚναδᾶ δὲν μένουν... ἄνεργα.

⁂ Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ πρῶτο τους φίλμ, πού, ὅπως εἶνε γνωστόν, ἐπιγράφεται «Ὁ ἀγροτικὸς ἰατρός», γυρίζουν τώρα ἕνα δεύτερο, ποὺ θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἕνωσις».

⁂ Αὐτοὶ οἱ «ἀστέρες» εἶνε πράγματι «ἀνατέλλοντες», γιατὶ δὲν ἔφθασαν ἀκόμη στὴν ἡλικία τῶν δύο χρόνων.

⁂ Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό, ἀφοῦ ἀπὸ τώρα ἡ περιουσία των ἔχει φθάσει τὰ δύο ἑκατομμύρια δολλαρίων, καὶ καθημερινῶς αὐξάνει.

⁂ Ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ τύχη τῶν πενταδύμων βγαίνει τὸ συμπέρασμα γιὰ τοὺς γονεῖς ὅτι, ἂν ἀποκτήσουν τρίδυμα εἶνε χαμένοι, γιατὶ εἶνε συνηθισμένο πρᾶγμα, ἂν ὅμως κάμουν πεντάδυμα.... ἀνοίγει ἡ τύχη τους, ὅπως λέγει ὁ λαός.

⁂ Κατὰ τελευταίας πληροφορίας τῶν Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, ἡ διάσημος Γαλλοαμερικανὶς ἠθοποιὸς Κολὲτ Κολμπέρ, ἡ ὁποία εἶχε πέσει θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ ἀτυχήματος, εὑρίσκεται ἤδη ἐκτὸς κινδύνου.

⁂ Οἱ ἰατροὶ τοῦ νοσοκομείου ὅπου νοσηλεύεται βεβαιοῦν ὅτι δὲν θὰ ἐκδηλωθῇ καμμιὰ συνέπεια καὶ ὅτι ἡ Κολμπὲρ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ ταχέως τὴν ἐργασίαν της.

⁂ Ὁ περίφημος νεαρὸς Γάλλος σκηνοθέτης Ρενὲ Κλαίρ, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ πρῶτα ἔργα του κατέκτησε διεθνῶς πρωτεύουσαν θέσιν, ἐγκαθίσταται ὁριστικῶς εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπου προσελήφθη ἀπὸ μεγάλην ἑταιρείαν διὰ τὸ γύρισμα ἱστορικῶν ἔργων.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

ΣΠΙΤΙ - ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Τὸ σπίτι ποὺ παρακολουθεῖ τὸν ἥλιο.— Αἱ ἐργασίαι ἑνὸς Γάλλου ἰατροῦ.

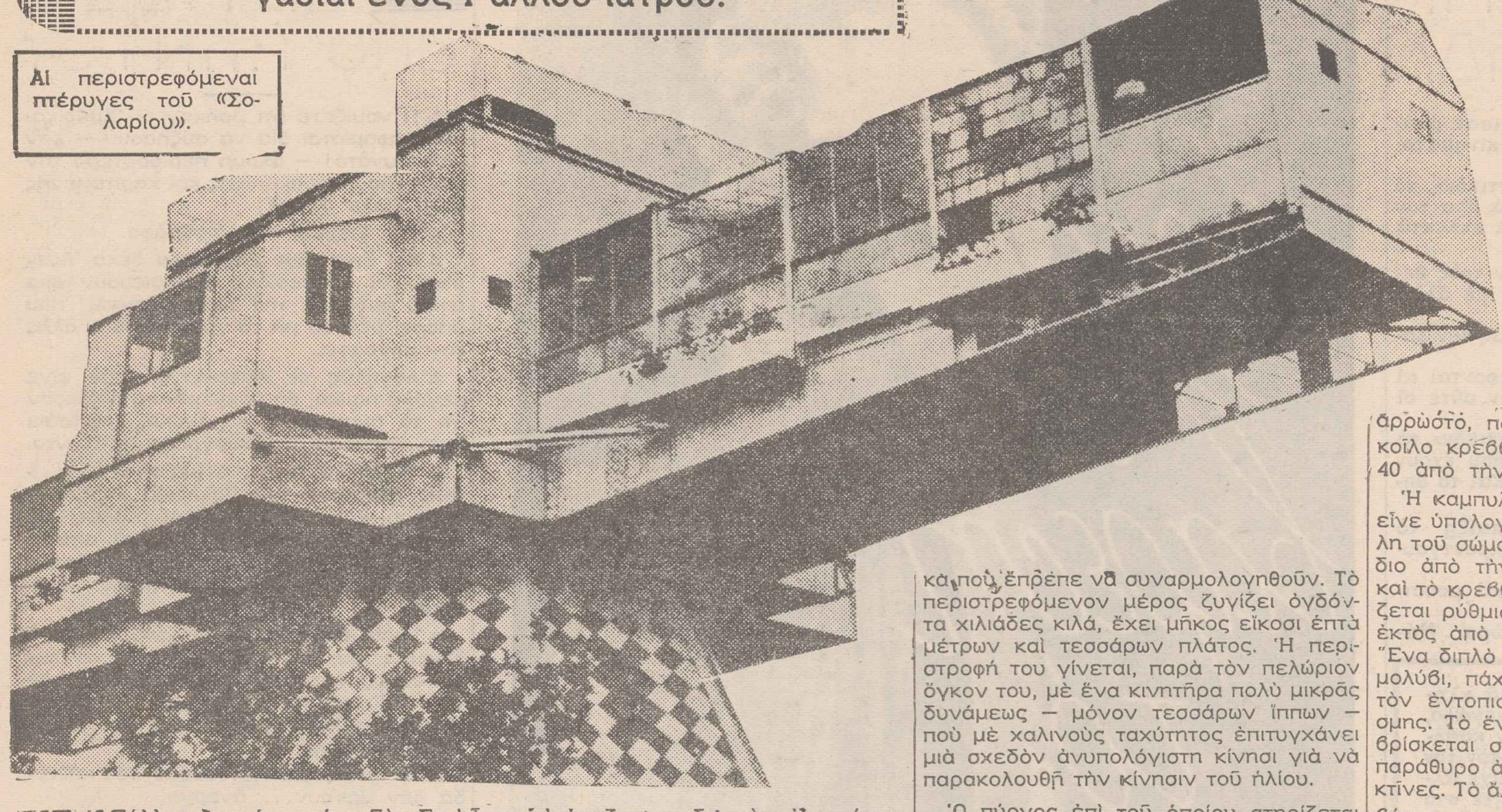
Αἱ περιστρεφόμεναι πτέρυγες τοῦ «Σολαρίου».

Ἕνας Γάλλος, ἐπιστήμων, ὁ κ. Ζὰν Σαϊντμάν, διευθυντὴς τοῦ Ἀκτινολογικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων, ἐφαντάσθη τὸ «σπίτι ποὺ παρακολουθεῖ τὸν ἥλιο» καὶ τὸ κατεσκεύασε μάλιστα εἰς τὰς γαλλικὰς Ἄλπεις ὑπὸ τὸ ὄνομα «περιστρεφόμενον σολάριον».

Πραγματικὰ ὅσο μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἂν παρουσιάζουν αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι μὲ τὰς ὑπεριώδεις καὶ ὑπερύθρους ἀκτῖνας ποὺ κατασκευάζονται τεχνητῶς, δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ ν' ἀντικαταστήσουν τὸν ἥλιο στὶς ἰατρικὲς ἐφαρμογές του. Ὁ ἥλιος ποὺ εἶνε ἀπαραίτητος γιὰ τὴ συντήρησι τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, ἔχει ἀκτῖνας πού, χρησιμοποιούμεναι ἐπιστημονικῶς, ἀποτελοῦν ἀποτελεσματικώτατον φάρμακον.

Ἡ «ἡλιοθεραπεία» ἄλλωστε δὲν εἶνε νέα ἀνακάλυψις καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἡ συνήθεια νὰ ὑποβάλλωνται οἱ ἄνθρωποι στὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἥλιου εἶνε τόσο παληὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος. Αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι ὅμως ποὺ ἦσαν πάντοτε ἐμπειρικαὶ μόλις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐσυστηματοποιήθησαν. Ἄλλοτε ἐλάχιστα ἐνδιαφερόνταν γιὰ τὶς μεταβολὲς ποὺ ὑφίστανται τὰ διάφορα στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἡλιακὸν φῶς (ὑπεριώδεις, ὁραταί, ὑπέρυθροι). Σὲ μερικὲς περιπτώσεις μάλιστα παρενέβαλαν ἕνα γυαλὶ γιὰ ν' ἀπορροφᾷ τὰς ὑπεριώδεις ἀκτῖνας, παράλογος μέθοδος, ἐφ' ὅσον τὸ ὑπεριῶδες ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραστήρια μέρη τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ ἀσθενὴς ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα κρεββάτι ἢ σὲ μιὰ ὁριζόντια σαῖζ-λὸγκ δεχόταν πλάγιες ἀκτῖνες, ἀκόμη καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος ἦταν στὸ ζενίθ. Ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἦταν ὅτι ἡ ποσότης ἐνεργείας ἦταν τόσο μικροτέρα ὅσο ὁ ἥλιος ἦταν χαμηλότερα στὸν ὁρίζοντα.

Ἐπειδὴ ἐπίσης ἠγνοεῖτο ἡ ἀντοχὴ τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἐπειδὴ συχνὰ περετηροῦντο ἀτυχήματα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας, ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ ἡ τεχνική.

Ἡ μέθοδος ποὺ ἐφηρμόσθη στὸ Σολάριον τοῦ Αἲξ — Λὲ Μπαίν, ἐτροποποίησε σημαντικὰ τὶς βάσεις τῆς ἡλιοθεραπείας.

Πρῶτον ἡ σύνθεσις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μελετᾶται ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς καὶ σὲ κάθε θεραπεία λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς μελέτης. Εἰδικὰ φίλτρα συλλέγουν εἴτε τὸ ὑπεριῶδες, εἴτε τὸ ὑπέρυθρον καὶ ἕνα μέρος τῆς ὁρατῆς ἀκτινοβολίας στὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν ἐνδείκνυται ἡ συνολικὴ ἀκτινοβολία.

Ἡ δευτέρα ἀρχὴ τῆς μεθόδου Σαϊντμὰν συνίσταται στὴν χρησιμοποίησι τῶν περιστροφικῶν ἀκτίνων.

Τέλος ἡ τρίτη ἀρχή του συνίσταται στὸ νὰ μὴ χρησιμοποιῇ τὶς ἀκτινοβολίες στὴν τύχη. Προηγούμενη μέτρησις τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀκτίνων δείχνει τὴν εἰδικὴν εὐαισθησίαν κάθε ἀσθενοῦς. Κατόπιν οἱ δόσεις ὑπολογίζονται ἀναλόγως μὲ τὴν ἀντοχὴν τοῦ δέρματος.

Ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ ἰατροῦ Σαϊντμὰν ἦταν ν' ἀναζήτηση διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Σολαρίου ἕνα εὐάερον καὶ φωτεινὸν μέρος. Τὸ μέρος αὐτὸ εὑρέθη στὴ Ρὸς ντὺ Ρουά, στοὺς πρόποδας τῶν βραχωδῶν ὀρέων τοῦ Ρεβάρ, σ' ἕνα ὀροπέδιον ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ Αἲξ —Λὲ—Μπαὶν καὶ τὴ λίμνη τοῦ Μπουρζέ, τὸ ποιητικὸν τοπεῖον ποὺ ὕμνησεν ὁ Λαμαρτῖνος καὶ ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ παντοῦ ὑπὸ ὀρέων.

Κατασκευασθὲν κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἰατροῦ Ζὰν Σαϊντμὰν τὸ «Σολάριον» ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κύρια μέρη: ἕνα σταθερὸν πύργον καὶ ἕνα περιστρεφόμενον ἐπίπεδον. Τὸ κτίριον ἔχει συνολικὸν βάρος διακοσίων τόννων καὶ περιλαμβάνει περίπου τριάντα πέντε χιλιάδες τεμάχια κατὰ τὸ πλεῖστον μεταλλικὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ συναρμολογηθοῦν. Τὸ περιστρεφόμενον μέρος ζυγίζει ὀγδόντα χιλιάδες κιλά, ἔχει μῆκος εἴκοσι ἑπτὰ μέτρων καὶ τεσσάρων πλάτος. Ἡ περιστροφή του γίνεται, παρὰ τὸν πελώριον ὄγκον του, μὲ ἕνα κινητῆρα πολὺ μικρᾶς δυνάμεως — μόνον τεσσάρων ἵππων — ποὺ μὲ χαλινοὺς ταχύτητος ἐπιτυγχάνει μιὰ σχεδὸν ἀνυπολόγιστη κίνησι γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου.

Ὁ πύργος ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ κινητὸν μέρος περιλαμβάνει τὰς γενικὰς ὑπηρεσίας καθὼς καὶ μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐγκατάστασιν «τηλεραδιοθεραπείας». Ἐπὶ πλέον ἕνα ἀπὸ τὰ ἐργαστήριά του ἔχει γενέτειραν βραχέων ἐρτσιανῶν κυμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀναλγησιακὴ ἐπίδρασις ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἀκτινολογίας τῶν Παρισίων.

Εἰς τὸ ἐργαστήριον ραδιοθεραπείας, ὁ ἰατρὸς Σαϊντμάν, τροποποιῶν τὴν τεχνικὴν τῆς δι' ἀκτίνων θεραπείας τῶν ρευματισμῶν καὶ τῶν νευραλγικῶν ποὺ γίνεται πάντοτε τοπική, εἴτε ἐκτιθεμένης τῆς πασχούσης περιφερείας εἴτε δι' ἀμέσου ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ἐνδοκρινῶν ἀκτίνων, ἐφαρμόζει ἐπὶ τῶν ρευματικῶν γενικὴν ραδιοθεραπευτικὴν νοσηλείαν.

Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἐργαστηρίου περιλαμβάνει μιὰ γενέτειρα τάσεως τριακοσίων βόλτ, ποὺ τροφοδοτεῖ ἕνα λαμπτῆρα τοποθετημένον μέσα σὲ ἕνα μεγάλο κιβώτιο μήκους διακοσίων μέτρων καὶ θωρακισμένο μὲ μολύβι πάχους ἑνὸς πόντου, ποὺ ἔχει ἔτσι συνολικὸ βάρος ἑνὸς τόνου.

Ἡ ἐγκατάστασις αὐτὴ βρ εται στὸ πρῶτο πάτω καὶ ἕνα ἄνοιγμα στὸ τα ἀφίνει νὰ περνᾷ ἡ δε τοῦ φωτὸς γιὰ τὸν ἀρρὼστο, ποὺ εἰ ξαπλωμένος σ' ἕνα κοῖλο κρεββάτι ἀπόστασι 3 μέτρων 40 ἀπὸ τὴν ἐστ οῦ λαμπτῆρος.

Ἡ καμπυλότη ὸ κρεββατιοῦ αὐτοῦ εἶνε ὑπολογισμέ ετσι ὥστε ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ιέχουν σχεδὸν τὸ ἴδιο ἀπὸ τὴν ἐσ Ἐπειδὴ ὁ λαμπτὴρ καὶ τὸ κρεββάτι σταθερὰ δὲν χρειάζεται ρύθμισις γ ὰ γενικὴ θεραπεία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τασίαν τῶν ματιῶν. Ἕνα διπλὸ σύστ διαφράγματος ἀπὸ μολύβι, πάχους πόντου, ἐπιτρέπει τὸν ἐντοπισμὸν τετραγωνικῆς δέσμης. Τὸ ἕνα ἀ διαφράγματα αὐτὰ βρίσκεται στὸ τ καὶ περιορίζει τὸ παράθυρο ἀπὸ τ οῖον περνοῦν οἱ ἀκτῖνες. Τὸ ἄλλο ι ρμόζεται στὸ κρεββάτι.

Στὸ περιστρε ον μέρος, ποὺ στηρίζεται πάνω σὲ ἄξονα ὕψους δέκα μέτρων, εἶνε ἐ στημένες οἱ καμπῖνες θεραπείας ι θέσις διευθύνσεως. Ἔτσι οἱ καμπῖν ρίσκονται εἰς ὕψος δώδεκα μέτρων τὸ ἔδαφος καὶ μερικές, λόγῳ τ κλινοῦς τοῦ ἐδάφους, σχεδὸν εἰ ς εἴκοσι μέτρων.

Ὑπάρχουν δέ μπῖνες, δηλαδὴ πέντε σὲ κάθε αἴθ Κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς καμπῖνες εἶ διασμένες μὲ φίλτρα, γιὰ τὰ ὁπο σαμε ἤδη, τοποθετημένα σὲ κινο πλαίσια. Στὸ κέντρο τῆς καμπίνο ἐγκατεστημένο ἕνα κρεββάτι πε φόμενον καθέτως καὶ ἡ κίνησις α νδυάζεται μὲ τὴν ὁριζόντιο κίνησι ινουμένου μέρους ποὺ μένει πάντ πέναντι στὸν ἥλιο καὶ ἔτσι ὁ ἀσθε τοποθετεῖται στὶς καλλίτερες στάσ ορροφήσεως.

Τὸ κρεββάτι ε ται, ἐκτὸς τῶν συγκεντρωτῶν, μὲ ς ποὺ τὸ παρακολουθοῦν στὴν ροφή του καὶ ποὺ ἀντικαθιστοῦν τ ο ὅταν εἶνε συννεφιὰ ἢ τὸν συμπλ υν ὅταν ἡ παρατήρησις δείχνει ὅτ περιῶδες ποσοστὸν εἶνε ἀνεπαρκές

Τὸ κεντρικὸν τηρητήριον εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ ότατα ὄργανα μετρήσεως χρήσιμ τὴν θεραπείαν. Ὁ ἰατρὸς ποὺ μένε ί βλέπει τί συμβαίνει σὲ κάθε καμ καὶ διευθύνει μὲ ἀκρίβειαν τὴν νο αν τοῦ κάθε ἀσθενοῦς.

Τὸ «Σολάριον Αἲξ — Λὲ — Μπαὶν εἶνε μία μεγάλη δος τῆς ἐπιστήμης

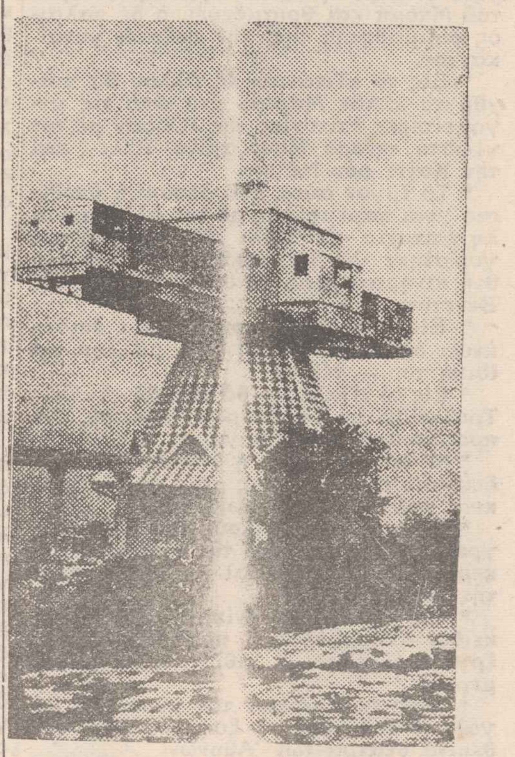
Τὸ περιστρε «Σολάριον» τοῦ Αἲξ Μπαὶν

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ὁ Τὸμ Πόουελ πῆγε μὲ μερικοὺς φίλους νὰ κυνηγήσῃ τίγρεις στὰς Ἰνδίας.

Ὁ ἀτυχὴς νέος, ἕνα βράδυ, ἔπεσε ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ κατεσπαράχθη ἀπὸ ἕνα θηρίον.

Οἱ φίλοι του τηλεγράφησαν ἀμέσως στὴν οἰκογένεια τὸ θλιβερὸν γεγονός.

«Ἀποστείλατε νεκρόν», ἀπήντησαν.

Οἱ φίλοι ἔκαμαν ὅ,τι ἔπρεπε καὶ ἐτηλεγράφησαν:

«Δέμα φθάνει 15 τρέχοντος».

Τὴν ὡρισμένην ἡμέραν ἡ οἰκογένεια εἶδε νὰ καταφθάνῃ μέσα σὲ ἕνα μεγάλο κλουβὶ μιὰ θαυμάσια ζωντανὴ τίγρις.

Τηλεγραφοῦν:

«Ἐλάβομεν τίγριν ζωντανήν, ἀλλ' ὄχι πτῶμα Τόμ».

Καὶ οἱ φίλοι ἀπήντησαν:

«Τὸμ ἐντὸς τίγρεως»

Σύλλογος γενειοφόρων

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει ἕνας σύλλογος εἰς τὸν ὁποῖον διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μέλος πρέπει νὰ ἔχῃ μακρὰν γενειάδα. Ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Χυμπουκίρο Κάτο τρέφει γενειάδα ἑνὸς μέτρου καὶ ἑβδομήνταπέντε ἑκατοστῶν μήκους. Ποῖοι οἱ σκοποὶ τοῦ συλλόγου τῶν γενειοφόρων δὲν εἶνε γνωστὸν — ἐάν, ἐννοεῖται, ὑπάρχουν σκοποί.

Μάσκα ἐναντίον τῆς σκόνης

Ἕνας ἔξυπνος Ἀμερικανὸς κατεσκεύασε μίαν μάσκαν, ἡ ὁποία θὰ προφυλάσσῃ τὰς Ἀμερικανίδας νοικοκυρὰς ὅταν σκουπίζουν ἀπὸ τὴν σκόνην. Σχετικὰ πειράματα τὰ ὁποῖα ἔγιναν εἰς τὸ Σικάγον ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ... ἀντισκονικὴ μάσκα, δὲν ἐπιτρέπει, πραγματικῶς, οὔτε εἰς ἕνα μόριον σκόνης νὰ περάσῃ.

Ἀκριβὰ λάθη

Ὁ διευθυντὴς τῆς πινακοθήκης τῆς γερμανικῆς πόλεως Μπὸν ἔχασε τὴν θέσιν του καὶ κατέστρεψε, φυσικά, τὸ μέλλον του, διότι διέπραξε τὸ ἑξῆς κολοσσιαῖον λάθος: Τοῦ προσέφεραν πρὸς ἀγορὰν ἕνα πίνακα τοῦ διασήμου Φλαμανδοῦ ζωγράφου Ρέμπραντ ἀντὶ ἐννεακοσίων μάρκων. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἐδέχθη νὰ τὸν ἀγοράσῃ, θεωρήσας τὸν πίνακα ὡς ἀντιγραφήν, δηλαδὴ ὡς ψεύτικον. Σήμερον ὁ ἐν λόγῳ πίναξ τοῦ Ρέμπραντ, μεταφερθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸ Ἄμστερνταμ καὶ ἐκτιμηθεὶς ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, πωλεῖται ἀντὶ τριακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων ὀλλανδικῶν φλωρινίων.

Ἀπρόοπτος περιπέτεια

Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες διηγοῦνται τὸ ἑξῆς δραματικὸν ἐπεισόδιον, ποὺ συνέβη εἰς ἕναν Ὁλλανδὸν ἀεροπόρον. Εἶχε παραλάβει ὡς ἐπιβάτην ἐπὶ τοῦ ἀεροπλάνου του ἕναν Ἰνδὸν φακίρην, ὁ ὁποῖος γυρίζει τὸν κόσμον ἐπιδεικνύων τὰ γυμνασμένα ἀπὸ τὸν ἴδιον φείδια του. Καθ' ὁδόν, ὅμως, ὁ Ἰνδός, ἀσυνήθιστος εἰς ἀεροπορικὰς πτήσεις προσεβλήθη ὑπὸ ναυτίας, εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμόν, ὥστε ἐλιποθύμησεν. Ὁ Ὁλλανδὸς ἀεροπόρος ἀπησχολημένος μὲ τὴν κυβέρνησιν τοῦ ἀεροπλάνου του, ἀντελήφθη τὴν λιποθυμίαν τοῦ φακίρη ἐπιβάτου του, μόνον ὅταν ἔνοιωσε ἔξαφνα νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸν λαιμὸν ἕνα κολοσσιαῖον φεῖδι. Φαντασθῆτε τὸν τρόμον του. Μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσε νὰ προσγειωθῇ ἀναγκαστικῶς εἰς ἕνα χωράφι, ὁπότε ὁ φακίρης συνῆλθε καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δυστυχὴς ἀεροπόρος εἶχε ὑποστῇ τόσα σόγματα, ὥστε παρέστη ἀνάγκη νὰ μεταφερθῇ ἐπειγόντως εἰς τὸ πλησιέστερον νοσοκομεῖον.

Διαφορὰ ἀντιλήψεων

Ὁ ἐξερευνητής: —Μὴ μὲ σκοτώστε, ἔχω γυναῖκα καὶ ἕξη παιδιὰ νὰ θρέψω.

Ὁ ἀνθρωποφάγος: —Καὶ γὼ τὸ ἴδιο.

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΑΤΡΟΜΗΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Στὴν μακρυνήν, ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Ζανζιβάρην ἔζοῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Πελοποννήσιος Θάδωρος Βασιλᾶτος, ὁ Σεῒκ Θοδώρ, ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ Ἄραβες. Ὁ Σεῒκ Θοδώρ, λοιπόν, ἀποφασίζει νὰ πάῃ μὲ τοὺς φίλους του Ρωμιοὺς καὶ Ἄραβες στὴν Ἀφρικὴ γιὰ νὰ βρῇ χρυσάφι καὶ ἐλεφαντόδοντο. Στὴν ἐκστρατεία αὐτή, ποὺ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη ἐκεῖνα τὰ χρόνια, δέχτηκε νὰ πάρῃ μαζύ του τὸν μικρὸν γυιόν του Νικόλα, ἕνα ὡραῖο Ἑλληνόπαιδο δεκαπέντε χρονῶν. Στὴν Ζανζιβάρη ἄφισε ὁ Θοδώρ, μόνον τὴ γυναῖκα του, τὴν ὄμορφη Ἀθηναία Ἀμινᾶ.

Ὅταν οἱ προετοιμασίες ἐτελείωσαν ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ καραβανιοῦ συγκεντρώθηκαν καὶ ἦταν ἕτοιμοι νὰ φύγουν...

2ΟΝ

Ἡ δυστυχισμένη Ἀμινᾶ, ἡ ἀγαπημένη σύζυγος τοῦ Σεῒτ Θοδώρ, δὲν φανταζότανε τὴν λύπη ποὺ τὴν περίμενε.

Ὁ Θοδὼρ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῆς πῇ ὅτι ὁ λατρευτὸς γυιός της θὰ τὴν ἐγκατέλειπε, γι' αὐτὸ συμβούλευε τὸν ἴδιο τὸν Νικόλα νὰ τῆς τὸ ἀναγγείλῃ μὲ τρόπο. Ὁ γυιὸς τῆς Ἀμινᾶς ἐμπῆκε στὸ γυναικωνίτη, ὅπου ἡ μητέρα του ἐβασίλευε, σὰν πραγματικὴ βασίλισσα. Λίγα παιδιὰ τῆς ἡλικίας τοῦ Νικόλα θὰ ἔδειχναν τόσο σεβασμὸ καὶ τόση εὐγενικότητα πρὸς τὴν μητέρα των, ὅση αὐτός.

Ἕνα τεράστιον ὄρνεον τῆς Μαύρης Ἐρήμου: τὸ Ζιγκόρ.

Ἐπῆγε κοντά της, τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι κατόπιν τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο καὶ κατόπιν στάθηκε ὄρθιος, ἕως ὅτου ἐκείνη τὸν καλέσῃ νὰ καθήσῃ κοντά της.

—Μητέρα, τῆς εἶπε, μάντεψε τί ἦλθα νὰ σοῦ πῶ.

—Τίποτε σπουδαῖο ; εἶπε γελῶντας ἐκείνη. Μίλησε, λοιπόν, μὴ μὲ κάνεις ν' ἀνυπομονῶ.

Ἀλλὰ ἡ πτωχὴ μητέρα ἔπαψε νὰ γελᾷ, ὅταν ὁ γυιός της, μὲ μάτια ποὺ ἔβγαζαν σπίθες, τῆς μίλησε γιὰ τὴν Ἀφρικὴ γιὰ τὶς λεοπαρδάλεις, γιὰ τὶς ζέρβες καὶ τοὺς ἐλέφαντας, ποὺ θὰ ἐσκότωνε μὲ τὸ νέον του ἀγγλικὸν τουφέκι.

Αὐτὴ ἔφερε ὅσες ἀντιρρήσεις τῆς ὑπαγόρευε ἡ φιλοστοργία της, ἀλλὰ ὁ νέος «ἀετιδεὺς» αἰσθανότανε ὅτι εἶχε φτερὰ καὶ ἤθελα νὰ πετάξῃ. Ἤθελε νὰ γίνῃ ἄντρας, ἤθελε νὰ γυρίσῃ τὸν κόσμο, νὰ δῇ νέα, νὰ μάθῃ ἄγνωστα πράγματα. Ἀκόμη οἱ κοροϊδίες τοῦ νεαροῦ Ἄγγλου φίλου του τὸν εἶχαν πληγώσει βαθειά.

Ἡ Ἀμινᾶ κατάλαβε ὅτι ὁ γυιός της τῆς ἔφευγε καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὑπομονή. Ἐφίλησε τὸ ἀγαπημένο κεφάλι του καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ λύπη της, σηκώθηκε νὰ πάῃ στὰ ἰδιαίτερα δωμάτιά της.

—Μητέρα μου, εἶπε τότε ὁ Νικόλας πέρνοντας τὸ χέρι καὶ φέρνοντας αὐτὸ μὲ σεβασμὸ εἰς τὰ χείλη του, μὴ θελήσῃς νὰ μὲ ἐμποδίσῃς. Ὁ Θεὸς τὸ θέλει !

—Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη, μὲ ἀδύνατη καὶ σβυσμένη φωνὴ ἂς γίνῃ τὸ θέλημα του !...

Ἀγκάλιασε τότε τὸν γυιόν, ἀλλὰ ἡ καρδιά της ἐσπάραζε ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἔφυγε κλαίγοντας.

Αἱ μεγάλαι προπαρασκευαὶ ποὺ ἔγιναν μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα, ἐτελείωσαν. Εἶχαν πιὰ συναθροισθῆ ὅσα χρειαζότανε γιὰ τὸν ὁπλισμό, τὴν διατροφὴ καὶ τὴν συντήρησι τῶν ἑπτακοσίων ἀνθρώπων ἐπὶ τρία χρόνια,ὅσα ὑπελόγιζαν ὅτι θὰ διαρκοῦσε ἡ ἐμπορικὴ αὐτὴ περιπέτεια, ποὺ παρὰ τὸν ἐμπορικὸν χαρακτῆρα της, παρουσίαζε τὶς δυσκολίες καὶ τοὺςκινδύνους μιᾶς π γματικὰ τολμηρᾶς στρατιωτικῆς ἐκσ τείας.

Ὅταν, λοιπόν, ἐβγῆκ νέα Σελήνη τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶ όκειτο νὰ ξεκινήσῃ ὅπως εἶχε θῇ διὰ τὸ Βαγαμόγκο τὸν πρῶ ιὸ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς ποὺ βρίσκεται εἰκοσιπέντε μόνο μίλια μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ζανζιβάρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

Ὁλόκληρο τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα διηρέθη εἰς περισσότερα καραβάνια. Τὰ πρῶτα εἶχαν ἤδη ἀναχωρήσει. Καὶ τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ ἔκτουμηνὸς, τὰ μέλη τοῦ τελευταίου καραβανιοῦ, ποὺ ἀρχηγός των ἦταν ὁ Σεῒκ Θοδώρ, ἔκαμναν τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς των.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ζανζιβάρης εἶχαν μαζευτῆ διὰ νὰ ἀποχαιρετήσουν τὸ καραβάνι. Ἀκόμη πολλοὶ κάτοικοι τῶν χωριῶν εἶχαν κατέβει μὲ τὸν σκοπὸ αὐτό, κάτω εἰς τὴν πολιτείαν. Ἔφευγε βλέπετε, ὁ Σεῒχ Θοδὼρ καὶ οἱ ἄλλοι Ρωμηοὶ φίλοι του, ποὺ ἦσαν οἱ πιὸ ἀγαπημένοι καὶ εὐγενικοὶ ἄρχοντες τοῦ τόπου.

Αἱ σκηναὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ μεταξὺ αὐτῶν ποὺ φεύγουν καὶ αὐτῶν ποὺ μένουν, ἔχουν πάντα κάτι τὸ συγκινητικὸ καὶ τὸ σπαραξικάρδιο. Πολὺ περισσότερο δὲ εἶνε συγκινητικαὶ ὅταν γιὰ πρώτη φορά, νέοι ἀποχωρίζονται τῶν οἰκογενειῶν ἢ ὅταν πατέρες ἢ σύζυγοι ἀφήνουν εἰς τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐκείνους ποὺ φεύγουν μακρυὰ τωνκαὶ τοὺς ὁποίους ἴσως ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναδοῦν.

Πόσοι ἄραγε ἀπὸ τοὺς ἀτρομήτους καὶ ρωμαλέους αὐτοὺς ἄνδρες τῆς τολμηρᾶς ἐκστρατευτικῆς ἀποστολῆς θὰ ἐπέστρεφαν ; Πόσοι θὰ ξανάβλεπαν τὶς ἀγαπημένες ὑπάρξεις των, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, κλαίγοντας ἀσυγκράτητα, ἀποχωρίζονται τώρα;

Ἀλλὰ ποιὸς κίνδυνος ἐσταμάτησε ποτέ, ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερα, τοὺς Ἕλληνας,προκειμένου νὰ ταξειδέψουν γιανὰ πλουτίσουν στὶς ἄγνωστες καὶ μακρυνὲς χῶρες; Ποτὲ .κανένας ! Καὶ τὸ μαρτυροῦν αὐτὸ αἱ ἄπειροι ἑλληνικαὶ ἀποικίαι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καθὼς καὶ οἱ σημερινὲς ἑλληνικὲς παροικίες εἰς ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὶς χῶρες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ μακρυνὲς καὶ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες.

Θὰ ξαναγύριζε ἄρα γε ποτὲ πίσω ὁ γενναῖος καὶ εὐγενὴς Σεῒκ Θοδώρ, ποὺ τὴν στιγμὴ·αὐτὴ σκύβει γιὰ νὰ φιλήσῃ ἀποχαιρετῶντας την, τὴν ὄμορφη καὶ ἀγαπημένη γυναῖκα του, τὴν Ἀμινᾶ ; Τώρα εἶνε ρωμαλέος καὶ ἰσχυρὸς—διακόσιοι ὑπηρέτες καλὰ ὡπλισμένοι τὸν περιστοιχίζουν. Οἱ φίλοι του Ἄραβες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ἐμπροσθοφυλακὴνκαὶἐπροχώρησαν γιανὰ φθάσουνστὴν Σιμπαμουένη θὰ τοῦ εἶνε πιστοί ; Κανεὶς δὲνμπορεῖ νὰ ξεύρῃ καὶ κανεὶς δὲν δύναται νὰ πῇ μὲ βεβαιότητα, ὅτι θὰ τὸν ξαναδῇ.

Ἀκόμη ὁ φόβος, ἡ ἀμφιβολία καὶ ὁ δισταγμὸς εἶνε ζωγραφισμένα εἰς τὸ πρόσωπο τῆς Ἀμινᾶς καὶ τὰ ὄμορφα μάτια της ποὺ ἐκφράζουν τὴν ἱκεσία καὶ τὴν λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία καὶ τὸν πόθο εἶνε γεμάτα δάκρυα.

—Θὰ γυρίσω, μαζὺ Ἀμινᾶ μου, τῆς ἔλεγε μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι ὁ Θοδὼρ θὰ γυρίσω ἂν τὸ θέλῃ ὁ Θεός. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια θὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ θὰ φέρω τόσο φίλντισι καὶ τόσο χρυσάφι, ποὺ θὰ εἶμαι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Ζανζιβάρης καὶ ὁ πλουσιώτερος Ρωμηός.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐπλησίαζε καὶ ὁ νεαρὸς Νικόλας, πανέτοιμος καὶ ὡπλισμένος.

—Ἀμινᾶ, φίλησε τὸν Νικόλα, τὸ καύχημα τῶν Βασιλάτων. Θὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ γυρίσῃ πίσω καὶ θὰ γίνῃ ἀρχηγὸς πλούσιος καὶ δυνατός. Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει τὸ παρουσιαστικὸ πραγματικοῦ καὶ τρομεροῦ πολεμιστή, ὅπως εἶνε μὲ τὴν ταξειδιωτική του στολή ;

Ὁ Θοδὼρ ἔσφιξε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἀμινᾶ καὶ ἐστράφη ἀμέσως πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ μὴ δῇ ἴσως ἡ γυναῖκα του, δυὸ χοντρὰ δάκρυα ποὺ ἐκυλοῦσαν στὰ μάγουλά του. Ἡ δὲ Ἀμινᾶ ἔρριξε ἐπάνω στὸν γυιό της πολὺ ὥρα τὸ βλέμμα της σὰν νὰ ἤθελε νὰ χαράξῃ γιὰ πάντα στὴν καρδιά της τὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ Νικόλα της.

—Νικόλα, τοῦ εἶπε, χαρὰ τῆς ψυχῆς μου, φῶς τῶν ματιῶν μου....ἀλήθεια λοιπὸν φεύγεις ; Καὶ μ' ἀφίνεις νὰ σπαράζωμαι μονάχη ἐδῶ ;...Ποιὰ χαρὰ μοῦ μένει πιά, ἀφοῦ ὁ γυιός μου καὶ ὁ κύριός μ' ἀφήνουν μόνη....Θὰ θυμᾶσαι, Νικόλα, ὅταν κινδυνεύεις, ὅτι ἡ φτωχὴ μητέρα σου, θὰ σὲ περιμένῃ πάντα ἐδῶ, νύχτα καὶ μέρα ;

Ἡ Ἀμινᾶ ποὺ ἀπὸ τὴν λύπη καιγότανε ἡ καρδιά της,ἀντελήφθη ὅτι οἱ κίνδυνοι ἀντὶ νὰ φοβίζουν τὸν γυιόν της τὸν ἔκαναν περισσότερο ἀντρειωμένο. Θέλησε τότε νὰ ἐρευνήσῃ τὶς γραφὲς γιὰ νὰ δῇ ἂν τὸ παιδί της θὰ γύριζε ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτή, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε..Καὶ εἶδε τότε, ὅτι τὰ ἱερὰ βιβλία ἐπροφήτευαν, «ὅτι τὸ ..ολληνικὸν γένος θὰ φορέσῃ μαῦρα, Τὰ τέκνα θὰ κλαύσουν τοὺς σφαγμένους γονεῖς των τὰ δὲ δάκρυα τῶν γυναικῶν θὰ τρέχουν ἄφθονα ὡς ἡ βροχή».

Γι' αὐτὸ ξαναρώτησε τὸ παιδί της :

—Θὰ μείνῃς, λοιπὸν ; Ὄχι περήφανό μου παιδὶ ; Φυλάξου, τοὐλάχιστο ἀπὸ τὴν δυστυχία καὶ τὸν θάνατον, ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε τὸ μόνο τέλος τοῦ ταξειδιοῦ αὐτοῦ. Μὴ περιφρονεῖς τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντα, ὅτι «αὐτὸ εἶνε γραφτό».

— Ἀγαπητή μου μητέρα, τῆς εἶπε μὲ θάρρος τὸ παιδί, δὲν μπορῶ νὰμείνω. Ἐάν, καθὼς, λὲς, εἶνε γραφτὸ μου νὰ πάθω δυστύχημα ἢ καὶ νὰ πεθάνω, τάχα, ἂν μείνω ἐδῶ θὰ μπορέσω μήπως νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ μοῖρα μου ; Κι' ἔπειτα ἂν πρόκειται νὰ πεθάνῃ ὁ πατέρας μου, ἂς πεθάνω κι' ἐγώ. Ἔτσι, θαρρῶ, πρέπει στὸ γυιὸ ἑνὸς Ἕλληνα ἀρχηγοῦ. Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φόβοι εἶνε μητέρα, τίποτε....Τί φοβᾶσαι γιὰ μένα; Μὴ δὲν ἔχω μαζύ μου τὸ τουφέκι μου καὶτὸ μαχαίρι μου ; Τί θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς κάμουν τὰ βρωμόσκυλλα ἐκεῖνα, ποὺ κατοικοῦν στὰ μέρη ὅπου θὰ πᾶμε, ἀφοῦ θἄχουμε ἀρχηγοὺς τὸν πατέρα μου καὶ τὸν Χαμὶς—μπὲν—Ἀβδουλλάχ; Δὲν λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο : «Πίστευε εἰς τὸν Θεό ;» Ἄκου : Ἡ σάλπιγγα μᾶς καλεῖ. Φεύγουμε. Ὁ πατέρας θὰ εἶνε θυμωμένος ποὺ ἄργησα. Φίλησέ με, μητέρα, καὶ δός μου τὴν εὐχή σου.

Ἡ Ἀμινᾶ εὐχήθηκε τοῦ γυιοῦ της ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς. Καὶ τὸν ἔσφιξε ὅσο μποροῦσε δυνατώτερα στὴν ἀγκαλιά της. Κατάλαβεν, ὅμως ἐκείνη, ὅτι τὸ παιδί της ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθο νὰ φύγῃ !

—Ὁ Θεὸς μαζύ σου, παιδάκι μου, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Καὶ ἀπεχωρίσθηκαν ὁ μὲν Νικόλα, πηγαίνοντας νὰ βρῇ τὸν πατέρα του, ἡ δὲ Ἀμινᾶ στὰ δωμάτια της, ὅπου ἐκλείσθηκε νὰ κλάψῃ μόνη της.

Πολλὴ ὥρα πατέρας καὶ γυιὸς ἔμεναν σιωπηλοί. Ὁ Σεῒχ Θοδὼρ ἐβάδιζε γρήγορα καὶ ἀπαθής. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε μιὰ παράξενη βεβαιότητα καὶ ἕνα εἶδος ὑπερηφάνου ἀποφάσεως. Ὁ Νικόλας ἄξιος γυιὸς τοῦ πατέρα του τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ Ἐπερνοῦσαν τόσα ὄμορφα καὶ ἄγνωσταμέρη. Αὐτὸς τίποτε δὲν ἐκύτταζε. Καὶ ἀκόμη ὅταν κατὰ τὸ δειλινὸ ἐπάτησαν τὸ πόδι των εἰς τὴν μαύρη καὶ μυστηριώδη Ἀφρικὴ ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ θερμότερον ὄνειρον του, μόλις παρετήρησε γύρω του....

Ὅταν τὸ καραβάνι ἐστάθμευσε γιὰ νὰπεράσῃ τὴν νύκτα του στὶς ὄχθες τοῦ Κιγκάνη, ὁ μικρὸς Νικόλας ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά. Ἦταν, λοιπόν, ἀλήθεια ; Ἦταν, λοιπόν, γεγονὸς τελειωμένο ; Εἶχε ἀφίσει τὸ σπίτι του, ὅπου τόσο εὐτυχὴς ἦταν γιανὰ ἔλθῃ εἰς τὶς φοβερὲς αὐτὲς ἀμμοερήμους καὶ εἰς τὴν ἀδιάβατον πέραν τοῦ ποταμοῦ χώρα, ὅπου σιγὴ θανάσιμος ἐβασίλευε ;

Ὁ Θοδώρ, ὁ πατέρας του, ἐχάϊδεψε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε :

—Γιατὶ κλαῖς παιδί μου ; Λυπᾶσαι, γιατὶ ἄφισες τὴ μητέρα σου ; Αἴ, Νικόλα.....

—Ὄχι, πατέρα. Ἡ θύμησις ὅμως τῆς μητέρας καὶ τοῦ σπιτιοῦ μας εἶνε τόσο γλυκειά, μπρὸς στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ τόπο, ποὺ εἶνε ἐδῶ, ἐμπρὸς στὰ μάτια μας ! Δὲν βλέπει κανεὶς ἄλλο τίποτε ἀπὸ μαῦρα δάση....καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ αὐτὸς ἀκόμη εἶνε μαῦρος καὶ ἔρημος. Αὐτὸ βαραίνει τὴν καρδιά μου !

Ὁ Θοδὼρ ἐπανέλαβε μὲ στοργήν :

—Μὰ βλέπεις, εἶνε γιατὶ πλησιάζει ἡ νύχτα. Ὅταν περάσουμε τὸν ποταμὸ θὰ στήσουμε τὶς σκηνές μας καὶ κεῖ θὰ εἶσαι εὐχαριστημένος, ὅπως καὶ στὸ σπίτι. Θὰ λησμονήσῃς τὴ λύπη σου καὶ τὴ στενοχώρια σου. Αὔριο τὸ πρωΐ, ἡ γῆ ποὺ κοιμᾶται τώρα θὰ ξυπνήσῃ, ὁ ἥλιος θὰ λάμψῃ μ' ὅλη τὴ δύναμί του, τὰ πουλιὰ θὰ ἀφήσουν τὶς φωλιές των καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰτραγουδοῦν στὰ λειβάδια, θὰ βλέπῃς νὰ βόσκουν οἱ γρήγορες ἀντιλόπες καὶ σὺ θὰ ἀπορῇς γιατὶ χθὲς ἦσουν τόσο λυπημένος.

—Δὲν κλαίω πιὰ .... Νά ! τὰ μάτια μου εἶνεστεγνά, εἶπε ὁ Νικόλας μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ ὁ πατέρας του τὸν ἐφίλησε θερμά.

Ὅταν τὸ πρόχειρο ὀχύρωμα ἐτελείωταμὸ Κιγκάνη, ἄνδρες καὶ δοῦλοι ἐπεδόθησαν εἰς τὸ κόπτουν θάμνους καὶ κλάδους, γιὰ τὴ κατασκευὴ ἑνὸς φράκτη, ἐν εἴδει ὀχυρώματος. Εἶνε καὶ τοῦτο μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρῶτες φροντίδες ποὺ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀμελῇ ἕνα καλῶς διοικούμενον καραβάνι.

Ὅταν τὸ πρόχερο ὀχύρωμα ἐτελείωσε μαζεύτηκαν εἰς τὸ στρατόπεδο διὰ νὰ δειπνήσουν. Αἱ σκηνὲς ἦταν στημένες μὲ τὶς πόρτες των γυρισμένες πρὸς τὴν σκηνὴ τοῦ Σεῒκ Θοδὼρ ποὺ βρισκότανε εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου. Καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς σκηνῆς τοῦ κυρίου ἔστεκαν δύο ἢ τρεῖς πιστοὶ ὑπηρέται του ἢ καλύτερα ὑπασπισταί του καὶ σωματοφύλακες, ποὺ ἐδέχοντο ἀπ' εὐθείας τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ ἀναφορικῶς μὲ τὴν διοίκησι τοῦ καραβανιοῦ.

Δύο ἐκ τῶν σωματοφυλάκων καὶ ὑπασπιστῶν τοῦ Θοδὼρ ἦσαν καὶ ὁ Σίμπας (τὸ λιοντάρι) καὶ ὁ Μόττος (ἡ φωτιά). Παντοῦ ὅπου ἐπήγαινε ὁ Σεῒκ Θοδώρ, ὁ Σίμπας καὶ ὁ Μόττος τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἀγαποῦσαν τὸν Θοδὼρ σὰν τὴν ψυχή των καὶ ὁ Νικόλας ὁ γυιός του ἦτο ἡ χαρά των. Ἡ μικρότερη θέλησίς του ἦτο νόμος γιὰ τὰ δυὸ πιστὰ αὐτὰ πλάσματα ποὺτὸνἐθεωροῦσαν ὡς κάτι τι.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς ἐρήμου.

ΣΤΗΝ ΜΑΥΡΗΝ ΕΡΗΜΟΝ

τὸ ἀνώτερον, ποὺ ἀνῆκε εἰς ἕνα κόσμον, τοῦ ὁποίου αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν παρὰ μόνον μιὰ ἁπλῆ ἰδέα νὰ ἔχουν.

Ὁ Σίμπας ἦτο γίγας στὸ ἀνάστημα καὶ στὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος ἀληθινὸ λιοντάρι. Κατήγετο ἀπὸ τὴν Οὐρονδία, μεγάλην χώραν, ποὺ βρίσκεται βορειοανατολικὰ τῆς λίμνης Τσαγκανίκας. Γυιὸς ἀρχηγοῦ ὁ Σίμπας, συνελήφθη ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας αἰχμάλωτος εἰς κάποια μάχη μεταξὺ τῶν Βασίλων καὶ τοῦ Μακάλα.

Ὁ Σίμπας κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας ἦτο εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. Ἀπὸ παιδὶ εἶχε τὴν μεγάλη τύχη νὰ βρεθῇ εἰς τὰ χέρια τοῦ Σεῒχ Θοδὼρ ποὺ τὸν εἶχε διαρκῶς μαζύ του καὶ τὸν θεωροῦσε σὰν γυιό του.

Μερικὰ κατορθώματα τοῦ Σίμπα ἦσαν θαύματα πραγματικά. Μποροῦσε μὲ τὸ μακρὺ καὶ κοφτερὸ ἀραβικὸ μαχαῖρι του νὰ σχίσῃ σὲ δυὸ μ' ἕνα μόνο κτύπημα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς οὐρᾶς ἕνα μεγάλο κατσίκι. Οἱ δὲ θαυμασταί του μαῦροι, ἐπίστευαν, ὅτι μποροῦσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο νὰ σχίσῃ καὶ γαϊδοῦρι ἢ βῶδι στὰ δύο. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἔδωσαν νὰ δοκιμάσῃ οὔτε καὶ ὁ ἴδιος τὸ κατώρθωσε, γιατὶ τὰ μεγάλα ζῶα εἶνε πολὺ ἀκριβὰ καὶ αὐτὸς ἦταν πτωχός.

Ἄλλο κατόρθωμα τοῦ Σίμπα, ἦταν ὅτι ἐβάδισε γύρω ἀπὸ τὸν μεγάλον κῆπον τοῦ σπιτιοῦ, ἔχοντας στὴν πλάτη του ἕνα τριετὲς βῶδι. Συχνὰ ἔπιανε ἀπὸ τὰ αὐτιὰ, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἄσπρα γαϊδούρια τῆς Μασκάτης καὶ τὰ ἔρριχνε ἀνάσκελα μὲ μιὰ μόνον περδίκλα. Ἄλλοτε πάλιν, εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, περιέφερε γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του, δώδεκα ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του, τὰ χέρια του, τοὺς ὤμους καὶ τὸ στῆθός του, ἐνῷ τὸ πλῆθος ποὺ τὸν παρακολούθει τὸν ἐχειροκρότει μὲ ἐνθουσιασμό. Ἐπετοῦσεν ἕνα χοντρὸν ἄνθρωπον δώδεκα πόδια ψηλὰ καὶ τὸν ξανάπιανε, ὅπως πιάνει κανεὶς ἕνα μωρό. Εἶνε ἀφάνταστα τὰ πόσα διηγεῖτο ὁ λαὸς γι' αὐτόν. Χωρὶς παπούτσια εἶχε ὕψος ἓξη ποδῶν καὶ πέντε δακτύλων, ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὤμου του στὸν ἄλλον ἦταν τριάκοντα δύο δακτύλων.

Ὁ Μόττος ποὺ τὸν ἔλεγαν «Φωτιὰ» ἦτο καθ' ὅλα ἀντάξιος τοῦ ὀνόματός του, γιατὶ εἶχε πολὺ ὀξύθυμο χαρακτῆρα. Μικρόσωμος, νευρώδης καὶ ἐλαφρὸς σὰν γάτα, εἶχε, ἐν τούτοις, μεγάλη δύναμι καὶ ὑπέμενε, ὅπως κανεὶς ἄλλος, τοὺς βαρύτερους κόπους. Καὶ αὐτὸς εἶχε συλληφθῆ αἰχμάλωτος νεώτατος καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Ζανζιβάρην, ὅπου ὁ Θοδὼρ τὸν ἀγόρασε, ἀπὸ ἰδιοτροπίαν μᾶλλον, γιὰ εἴκοσι ρουμπίες. Ἀλλὰ ὁ Μόττος ἀποδείχθηκε τόσο καλὸς, ὥστε ὄχι μόνον ποτὲ ὁ κύριός του δὲν ἐμετάνοιωσε γιὰ τὰ χρήματα ποὺ ἔδωσε, ἀλλὰ καὶ ἀγαποῦσε αὐτὸν ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸν Σίμπαν. Γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κύριό του ὁ Μόττος, θὰ μποροῦσε νὰ πέϊσῃ καὶ στὴ φωτιὰ ἀκόμη. Ἦταν δὲ καὶ κυνηγὸς περιζήτητος. Μποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ σὲ βράχο τὰ ἴχνη λεοπαρδάλεως καὶ νὰ τὴν κυνηγήσῃ. Ἐκαταλάβαινε τὶ εἴδους ζῶο ἤγγισε ἕνα χόρτο, ἀρκεῖ νὰ εἶχε ἀφίσει ἐκεῖ ἔστω καὶ μιὰ μόνον τρίχα του ἢ ἕνα πάτημά του. Μποροῦσε νὰ πλησιάσῃ ἕνα ἐλέφαντα καὶ νὰ τὸν γαργαλίσῃ στὴν κοιλιὰ μὲ ἕνα ἄχυρο, χωρὶς νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦλθε ἕνας ἐχθρὸς τόσον θανάσιμος. Ἕνας αὐτόπτης μάρτυς—ποὺ βέβαια ἔλενε ὑπερβολὲς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἦτο καὶ πολὺ πιστευτὸς—ἔλεγε ὅτι μιὰ μέρα ὁ Μόττος, κυνηγῶντας σὲ κάποιο δάσος ἕνα λιοντάρι τὸ βρῆκε νὰ κοιμᾶται. Ἀπὸ ὑπερηφάνεια λοιπὸν καὶ εὐγενικὴν γενναιότητα δὲν ἐδέχθη νὰ πειράξῃ τὸν ἀντίπαλό του τὴν ὥρα ποὺ ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ τὸν ξύπνησε καὶ κατόπιν πάλαιψε μαζύ του καὶ τὸν σκότωσε.

Οἱ φίλοι τοῦ Μόττου τοῦ ἔδιδαν τὸν ἑξῆς ὁρισμό: Ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει τὴν ἀνδρεία τοῦ λενταριοῦ, τὴν ἐλαφρότητα τῆς γάτας, τὸ μάτι τοῦ ἀετοῦ, τὴν ὑπομονὴ τοῦ κὺρ-μέντιου καὶ τὴν πιστότητα τοῦ σκυλλιοῦ. Ἂν προσθέσωμεν σ' ὅλα αὐτὰ, ὅτι ἦταν καὶ ἀρκετὰ ὑπερήφανος θὰ ἔχωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Μόττου.

Ἡ πρώτη νύχτα ἑνὸς καραβανιοῦ δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστη. Ἄλλος θυμᾶται τὴν καλοζωΐα καὶ τὶς χαρὲς, ποὺ ἄφησε πίσω του. Ἄλλος εἶναι δύσπιστος καὶ παρατηρεῖ μὲ ὕποπτο βλέμμα τοὺς συνταξειδιώτας του. Ἀλλὰ τίποτε τέτοιο δὲν συνέβαινε εἰς τὸ στρατόπεδο τοῦ Σεῒκ Θοδώρ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας του δὲν ἐποθοῦσε τὴν Ζανζιβάρη, γιατὶ εἶχαν ἀναχωρήσει μαζὺ μὲ τὸν κύριόν των καὶ τὸν γυιό του καὶ κανεὶς δὲν ὑπωπτεύετο τὸν ἄλλο, γιατὶ ὅλοι ἐγνωρίζοντο μεταξύ των. Ὅλοι εἶχαν γύρω των γνωστότατα καὶ φιλικὰ πρόσωπα. Ὅλοι ἀνῆκαν εἰς τὴν αὐτὴ σχεδὸν οἰκογένεια καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο τὸ καραβάνι των ἔμοιαζε μὲ μεταναστευτικὸν σῶμα ὁλοκλήρου οἰκογενείας.

Ἀρκοῦσε νὰ ρίξῃ κανεὶς μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν σκηνῶν, γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι ὅλοι ἦσαν εὐτυχισμένοι ἢ τὸ ἐλάχιστο εὐχαριστημένοι. Οἱ μορφὲς ὅλων τῶν μαύρων λαμποκοποῦσαν ἀπὸ χαρά. Ὅλοι διηγούντανε χαρούμενες ἱστορίες, ὅσες δὲ φορὲς ἀντηχοῦσαν στὸ στρατόπεδο δυνατὰ γέλοια, ἦταν βέβαιο πὼς ὁ Σίμπας καὶ ὁ Μόττος ἔλεγαν τὰ ἀνδραγαθήματά τους.

Ὁ ὅμιλος, ἀπὸ ὅπου ἐρχότανε οἱ θορυβώδεις αὐτοὶ γέλωτες, καθόνταν γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιὰ, ποὺ ὁ Σίμπας καὶ ὁ Μόττος εἶχαν ἀνάψει—καὶ ὅπως ἦσαν ὅλοι μαζύ, μὲ τὴ φωτιὰ στὴ μέση, ἀποτελοῦσαν μιὰ γραφικώτατη εἰκόνα.

Ἐκεῖ ἐπῆγε καὶ ὁ Νικόλας. Ἀμέσως ὁ Σίμπας κύλισε ἕναν μεγάλον κορμὸν δέντρου, παρακαλῶντας τον νὰ καθήσῃ. Κι' αὐτὸς κάθησε στὰ πόδια τοῦ νεαροῦ κυρίου του, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ὑποταγὴ καὶ τὸν σεβασμό του.

Ὁ Μόττος γιὰ νὰ μὴ ὑπολειφθῇ, ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μνήμης του, ἢ μᾶλλον, ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς φαντασίας του ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀνέκδοτά του καὶ θέλησε νὰ τὸ διηγηθῇ. Ἀλλὰ ἕνα τυχαῖο περιστατικὸ ἔκαμε τὸν Νικόλα νὰ γελάσῃ. Καὶ ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ὁ Σίμπας βλέποντας τὸ μικρὸ ἀφεντικό του νὰ γελᾷ ἐγέλασε κι' αὐτὸς καὶ τὸν ἐμιμήθηκε ὅλος ὁ ὅμιλος.

Ὁ Μόττος ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ προτοῦ κἂν ἀρχίσῃ.

Ὅταν, ὅμως, τὰ γέλοια ἔπαψαν ξανάρχισε:

— Τὸν καιρὸ ποὺ εἴμουνα στὸ καραβάνι τοῦ Κιζέζα, φούντης, δηλαδὴ ὑπασπιστής. Αὐτοῦ ἔγινα κυνηγὸς μὲ δίπλωμα, ὅπως λένε. Μιὰ μέρα, λοιπὸν, ποὺ ταξειδεύαμε μέσα στὸ Οὐκονόγκο ἐγώ......

— Ἀλήθεια, ρώτησε ὁ Νικόλας, πῆγες στὸ Οὐκονόγκο;

— Βέβαια, κι' ἀκόμα μακρύτερα. Λοιπὸν, ἔλεγα, ὅτι ἐγώ.....

— Μὰ Μόττο, φώναξε ὁ Νικόλας κόβοντας γιὰ τρίτη φορὰ τὴ διήγησή του, τὸ Οὐκονόγκο εἶναι ὁ καλύτερος τόπος κυνηγιοῦ. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ὄχι ὅλον τὸν καιρό. Τὸ καλοκαῖρι ναί, ὑπάρχει πλῆθος κυνηγιοῦ κοντὰ στὸ ποτάμι Λαβάς. Ὅσο, ὅμως, γιὰ ἐλέφαντες πές μου τὴν Καουένδη..... Ἔλεγα, λοιπὸν, ὅτι ἐγώ......

— Μπάρμπα Μόττο, φώναξε ἕνα παιδαρέλι ποὺ ἦταν κι' ἀνηψιός του καὶ ποὺ τὸν ἔλεγαν Νιάνη (δηλαδὴ, μαϊμοῦ) γιατὶ ἔχει ἡ Κουαένδη λεοντάρια; Γιατί, μπάρμπα;....

Δὲν τέλειωσε, ὅμως, τὴ φράση του. Ὁ Μόττος, θυμωμένος τοῦ ἐπετέθηκε μὲ τὸν βούρδουλά του. Καὶ ὁ Νιάνης, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα, πήδησε μ' εὐκινησία ἀληθινῆς μαϊμοῦς, πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἀλλὰ ἔπεσε μέσα σ' ἕνα μεγάλο καζάνι, ὅπου ἐζεσταινότανε ρύζι καὶ πασαλείφτηκε καὶ κατακάηκε. Ἔμπηξε, λοιπὸν, τὶς φωνὲς κι' ὅλοι γελάσαμε μὲ τὴν καρδιά τους. Ὁ Νικόλας, μάλιστα, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλοια.

— Νὰ τί κερδίζει ὅποιος κόβει στὴ μέση μιὰ καλὴ ἱστορία, εἶπε χαιρέκακα ὁ Μόττος, ἐνῷ κυττοῦσε τὸν Νικόλα, ποὺ τὸν εἶχε διακόψει τρεῖς φορές.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ποιηταὶ καὶ... πεζοί!

ΞΑΝΘΕΣ Ἢ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ;

Τὶ λέγουν οἱ σοφοὶ

Ἡ ξανθὲς ὑμνήθησαν ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς ποιητὰς κατὰ τρόπον... κουραστικόν. Ξανθὴ ἦτο ἡ ὡραία ὅλων τῶν ποιητῶν τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀπόλλων ἀκόμη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ξανθὸς ἀναφέρεται, δι' ὃ καὶ ἦτο «ἀεὶ νεανικός».

Γιατί αὐτό; Γιατί νὰ συγκινοῦν τοὺς ποιητὰς ἡ ξανθές, μὲ τὰ μάτια ποὺ μοιάζουν «σὰν γαληνεμένο πέλαγο», μὲ κάτι τὸ ὑπερκόσμιον, τὸ αἰθέριον, τὸ ἰδανικόν, τὸ θεῖον.

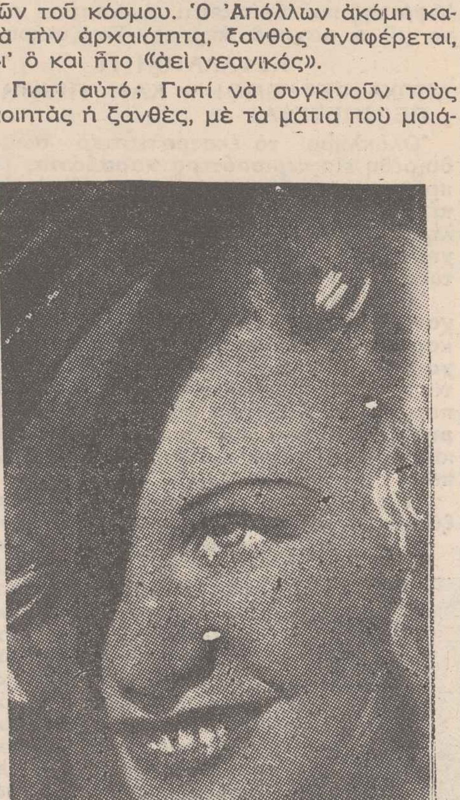

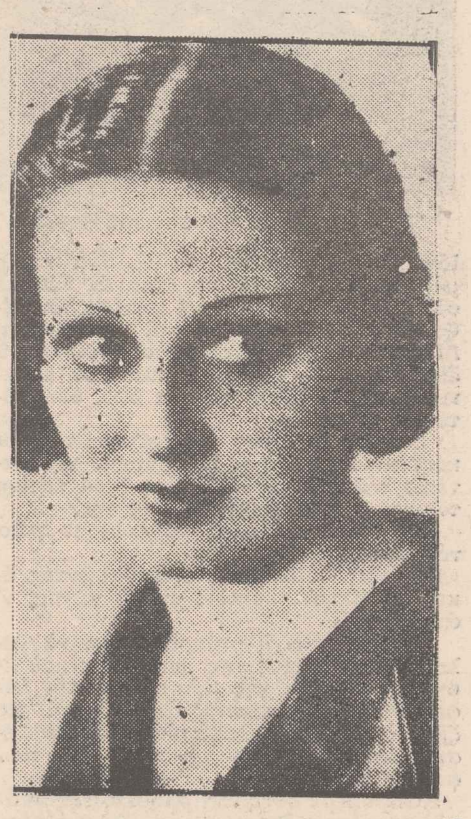

Οἱ σοφοὶ δίνουν τὴν πιὸ ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν:

—Διότι ἡ ξανθὲς εἶνε λιγώτερες ἀπὸ τὶς μελαχροινές;

Νὰ εἶνε ἆρά γε αὐτὴ ἡ αἰτία; Ποιὸς ξέρει;

Ἀκριβὴς ὅμως εἶνε ἡ παρατήρησίς των. Ἂν καὶ αἱ ξανθόχρωμοι ἀπαντῶνται εἰς τὰ βορειοανατολικὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τὰ βοριοδυτικὰ τῆς Ἀσίας. Εἰς τὰς ἄλλας χώρας, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ξανθόχρωμοι εἶνε ἐλάχισται.

Εἶνε ὅμως αἱ ξανθαί, εὐαισθητότεραι τῶν μελαχροινῶν;

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔχει ἀπαντήσει ὁ λαός, διὰ πολλῶν παροιμιῶν καὶ ἡ λαϊκὴ μούσα ἐπίσης.

Εἰς τὴν Κρήτην τραγουδοῦν τὴν ἑξῆς μαντινάδα:

Ἄσπρη, κάτασπρη, δὲ φελᾶς
μοιάζεις τὸ ἄσπρο χιόνι
Μελαχροινὴ καὶ νόστιμη
γλυκειὰ σὰν τὸ πεπόνι.

Ἀλλ' ἡ εὐαισθησία τῆς μελαχροινῆς — ὄχι μόνον ἡ φλογερότης — ἀπεδείχθη καὶ ἀπὸ τὴν μουσική.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρὸ καιροῦ ἔγινε ὁλόκληρον πείραμα, ἐννέα ἐπιστημόνων, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ, ἂν αἱ μελαχροιναὶ εἶνε εὐαισθητότεραι τῶν ξανθῶν.

Προεβλήθη μία ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα ταινία, ἡ «Σὰρξ καὶ Διάβολος», τὴν ὁποίαν παρεκλήθησαν νὰ παρακολουθήσουν δύο νεαραὶ δεσποινίδες τῆς αὐτῆς ἡλικίας, μία ξανθὴ καὶ μία μελαχροινή. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐξελίξεως τῆς ταινίας ἐμετρῶντο δι' εἰδικῶν ἠλεκτρικῶν μηχανημάτων ἡ ἀναπνοὴ καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ὁ βαθμὸς τῆς συγκινήσεώς των. Εὑρέθη δὲ ὅτι ἡ συγκίνησις τῆς μελαχροινῆς ἦτο κατὰ πολὺ μεγαλειτέρα

◆◆◆

Ἐξ ἄλλου, ἕνας Γερμανὸς σοφὸς διήρεσε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς δύο γένη, τὸ γένος τῶν ξανθῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγονται αἱ γερμανικαὶ φυλαὶ τοῦ βορρᾶ, καὶ τὸ γένος τῶν μελαχροινῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγονται οἱ μελαχροινοὶ Λατῖνοι τῆς Μεσημβρίας. Ἐχαρακτήριζε δὲ τοὺς ξανθοὺς κατὰ πολὺ ἀνωτέρους τῶν μελαχροινῶν, τοὺς ὁποίους ἀπεκάλει βαρβάρους τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἐπίσης ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Βερνάρδος Ἄσνερ, μελετῶν ἀπὸ ἐτῶν τὸ ζήτημα τῶν ξανθῶν καὶ μελαχροινῶν ἀπὸ ἀπόψεως ἰδιοσυγκρασίας, ἀναπτύσσει τὰς θεωρίας του, καθ' ἃς οἱ ξανθοὶ εἶνε περισσότερον εὐαίσθητοι τῶν μελαχροινῶν καὶ συνεπῶς προσβάλλονται καὶ μολύνονται εὐκολώτερον. Ἀποδίδει δὲ τὸ ὀλιγάριθμον τῶν ξανθῶν καθ' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ ὅτι αἱ πόλεις, ὡς κέντρα εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ εἶνε ζωηροτέρα εἰς ἔντασιν καὶ νεῦρα, διαμορφώνουν ὄχι μόνον τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν πρὸς τὸ σκουρότερον, ἀλλὰ καὶ τῶν ματιῶν ἀκόμη. Τὴν παρατήρησιν αὐτὴν εἶχε καμει ἐπίσης καὶ ὁ μέγας Γερμανὸς ἱστορικὸς Ράνκε καθὼς καὶ ὁ μέγας παθολογοανατόμος Βίρχωβ. Συνάγεται ἐκ τούτου ὅτι εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἐποχὴν κατ' ἐξοχὴν κινήσεως καὶ ἐργασίας ἐντατικῆς, ὁ μᾶλλον προσαρμόζων τύπος εἶνε ὁ τύπος τῶν μελαχροινῶν.

Ὑπάρχουν χῶραι, ὅπως ἡ Ἰσπανία, ποὺ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι μόνον τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μάτια συναντᾷ, καθὼς καὶ ἀντιθέτως ἡ Νορβηγία καὶ Σουηδία ποὺ μόνον ξανθοὺς καὶ γαλανοὺς εὑρίσκει. Ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ στατιστικῶν συνάγεται ὅτι οἱ μελαχροινοὶ εἶνε ἀσυγκρίτως ὑγιέστεροι τῶν ξανθῶν καὶ ἀντέχουν περισσότερον εἰς τὰς διαφόρους νόσους.

Κάτι τὸ ἀπίστευτον

ΜΠΟΡΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ ΝΑ ΜΑΘΟΥΝ ΝΑ ΜΕΤΡΟΥΝ;

Διαβάσετε καὶ θὰ τὸ μάθετε

Τὰ τελευταῖα ἔτη εἴδαμε καὶ στὴν Ἑλλάδα, στὰ βαριετὲ καὶ στὰ ἱπποδρόμια, πολλὰ «σοφὰ» ζῶα καλογυμνασμένα: σκύλους, γάτες, φῶκες καὶ κυρίως ἄλογα. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὑπομονετικοὶ καθηγηταὶ ζώων κατώρθωσαν νὰ κάμουν σκύλους νὰ μιλήσουν, δηλαδὴ γαυγίζοντας νὰ προφέρουν μερικὰ μονοσύλλαβα ποὺ πλησιάζουν πολὺ μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά.

Τὰ ζῶα ποὺ λογαριάζουν εἶναι πολὺ πιὸ σπάνια.

Κατὰ τὸ 1930 ὁ σκύλος «Μυνίτο» κατέπληξε τὰ Παρισινὰ σαλόνια μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἱκανότητά του νὰ ἀναγνωρίζῃ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἦσαν γραμμένοι ἐπάνω σὲ χαρτόνια ποὺ τοῦ ἔστρωναν στὸ πάτωμα. Ἀλλὰ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του δὲν εἶχε τὸ ἴδιο χάρισμα.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μιὰ κυρία ἀπὸ τὸ Μανχάϊμ τῆς Γερμανίας παρουσίασε τὸ σκύλο της «Ρὸλφ» λέγοντας ὅτι ἔμαθε νὰ μετρᾷ ἀκούοντας τὰ μαθήματα ποὺ ἐδίδοντο σὲ ἕνα παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ! Ἤξευρε π. χ. νὰ μετρᾷ τὰ ἄνθη ἑνὸς μπουκέττου καὶ ἔδινε τὸ ἀποτέλεσμα κτυπῶντας μὲ τὸ πόδι του τὸ χέρι τῆς κυρίας του· μὲ τὸ δεξὶ πόδι μετροῦσε τὶς μονάδες καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τὶς δεκάδες. Τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ζῶον ἐγέννησε πολλὰ σκυλιὰ μαθηματικὰ ποὺ κατέπληξαν τὴ Γερμανία μὲ τὴν ἐπίδοσί τους στὴν ἀριθμητική. Στὴ Γαλλία τὸ 1923 παρουσίασαν τὸ σκύλο «Ζοὺ» ποὺ ἤξευρε νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ μετρᾷ. Γυμνασμένος κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τοὺς ὁμοφύλους του κτυπῶντας μὲ τὸ πόδι στὸ χέρι τῆς κυρίας του τὸ ἀποτέλεσμα προσθέσεων καὶ ἀφαιρέσεων—ὅπως βεβαιοῦν οἱ θαυμασταί του.

Ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶναι βέβαια καταπληκτικὰ, δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὸ θόρυβο ποὺ προεκάλεσαν τὸ 1910 τὰ κατορθώματα τῶν ἀλόγων τοῦ Ἔλμπερφελντ στὴν Ἀνατολικὴ Πρωσσία. Ἕνας ἀξιόπιστος συγγραφεὺς, ὁ Πὼλ Ἔζε ποὺ συνέγραψε περίεργα βιβλία γιὰ τὶς μεταφυσικὲς ἐπιστῆμες, τὸ φακιρισμὸ κ.λ.π., ἐδημοσίευσε ἕνα πολὺ περίεργο βιβλίο: «Τὸ κωμικὸν τῶν ζώων ποὺ μετροῦν». «Γνωρίσαμε τὰ ἄλογα τοῦ Ἔλμπερφελντ, γράφει, ποὺ ἔχουν πιὰ λησμονηθῆ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν πόλεμον ἐνεφανίσθη ἕνας σκύλος, κατόπιν δύο, ἀργότερα τέσσαρες σκύλοι ποὺ μᾶς παρουσιάζονται ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτήτας των, ὡς ἔχοντες τὶς ἴδιες ἱκανότητες μὲ τὰ ἄλογα, τοῦ Κράλλ. Θέλουν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι πρόκειται περὶ ζωϊκῆς ψυχολογίας καὶ ὅτι τὰ γεγονότα περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται εἰσῆλθον ὁριστικὰ στὴν ἐπιστήμη. Ἐφ' ὅσον μᾶς μιλοῦν γιὰ βαριετὲ, ἔχει καλῶς! Ἀλλὰ γιὰ ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις ὄχι!»

Γιὰ τὸν Πὼλ Ἔζε μόνο μία ἐξήγησις αὐτῶν τῶν ἄθλων ὑπάρχει: ἡ ἐκγύμνασις. Τὰ ζῶα ποὺ μετροῦν δὲν καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις ποὺ δίδουν καὶ ὑπακούουν σὲ νεύματα. Ὅταν οἱ ἰδιοκτῆται των διὰ ἔκαμαν τὴ δουλειὰ τοῦ ἐκγυμναστοῦ καὶ ὅτι δὲν κατέφυγαν ποτὲ στὴν ἀπάτη, ὁ διάσημος πολέμιος τοῦ φακιρισμοῦ ἀπαντᾷ: «Ποτὲ δὲν πιστέψατε ὅτι γυμνάζετε τὸ ζῶον, ἀλλὰ τὸ ζῶον γυμνάσθηκε μόνο του σύμφωνα μὲ τὶς χειρονομίες ποὺ κάνετε ἀσυναισθήτως».

ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Σὲ κάποια περιγραφ[illegible] ἀρχαίων Δελφῶν ἀναφέρεται πὼς [illegible] ἀγάλματα ἦσαν τόσο πολλά, ποὺ ἔδ[illegible] τὴν ἐντύπωσι δάσους. Τί συνέβαινε [illegible] Ἀθήνας, μᾶς λέγουν αἱ ἀνασκαφαὶ [illegible] χώρου τῆς ἀρχαίας ἀγορᾶς ἀπὸ [illegible] Ἀμερικανούς. Δὲν ἐσώθησαν βέβαι[illegible] τὰ ἀγάλματα, χάλκινα καὶ μαρμ[illegible] ποὺ κοσμοῦσαν τὸν χῶρο. Ἐσώ[illegible] ὅμως ἀναρίθμητα βάθρα ἀγαλμά[illegible] ὅπως καὶ δεκάδες ἀκρωτηριασμ[illegible] ἀνδριάντων. Ὅλα αὐτά, καθὼς κ[illegible] ὅσα εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας σ[illegible] ἀνασκαφές, καὶ ὅσα βρίσκονται [illegible] ερινῶς, τυχαίως, σ' ὅλη τὴν ἔκτασ[illegible] Ἀθηνῶν, μᾶς λέγουν ποιὰ μορφὴ [illegible] σίαζε ἡ αἰωνία ἑλληνικὴ πρωτε[illegible]

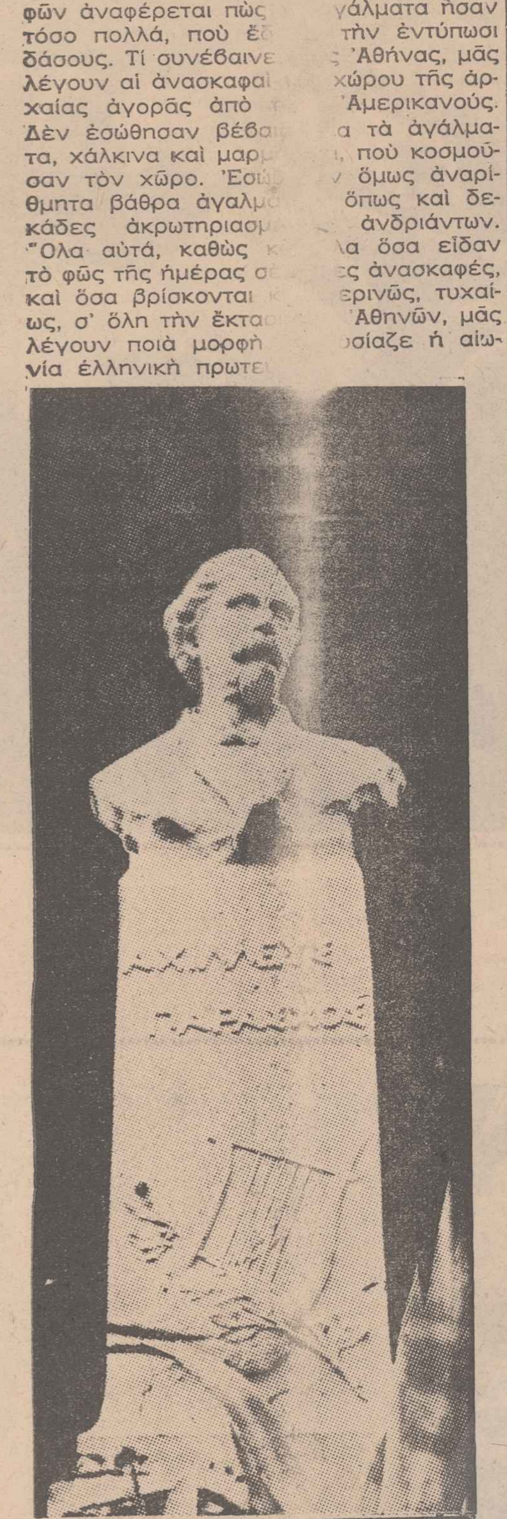

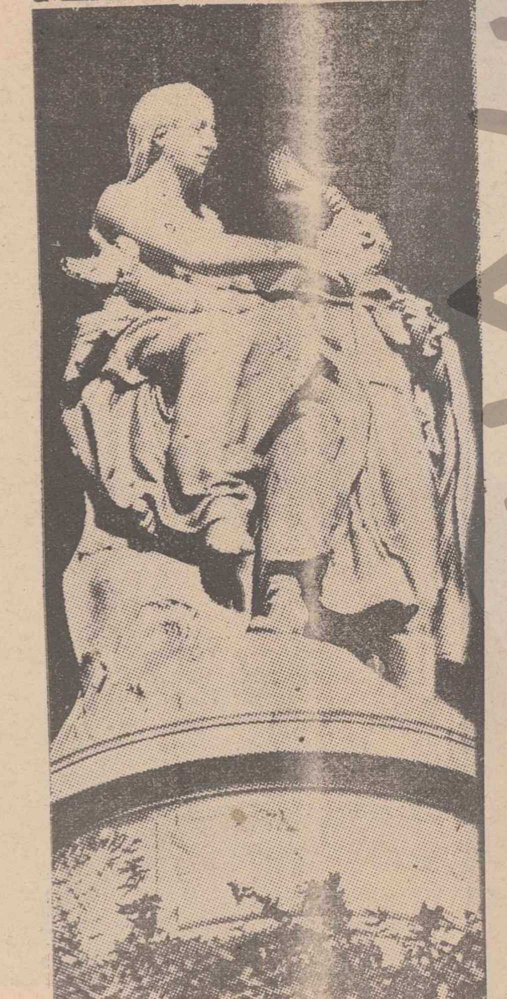

Οὔτε κατὰ φαντασίαν συνεπῶς σύγκρισις δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μεταξὺ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς.

Εἶναι, ἐν τούτοις, ἀξιοπερίεργο νὰ ἰδοῦμε πόσα ἀγάλματα καὶ πόσες προτομὲς καὶ πόσα μνημεῖα ἔχουν αἱ σημεριναὶ Ἀθῆναι.

Κατ' ἀνάγκην θ' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἀγάλματα καὶ στὴν πρώτη σειρὰ ἔρχονται ὁ ἔφιππος χάλκινος ἀνδριὰς τοῦ Κολοκοτρώνη—ἔργον τοῦ Ζώχου—καὶ στὸ Πανεπιστήμιο οἱ ἀνδριάντες τοῦ Ρήγα, τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε΄ (1871), τοῦ Κοραῆ (1871), τοῦ Καποδιστρίου (1930) καὶ τοῦ Γλάδστωνος (1900).

Γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη ἔγιναν τόσες συζητήσεις, ὥστε περιττεύει νὰ ἐπανέλθωμε καὶ μεῖς. Θὰ ἤθελα μόνο νὰ παρατηρήσω ὅτι ὅσοι θεωροῦν τὸν ἀνδριάντα ἀνταισθητικὸν καὶ δὲν ξεύρω τί ἄλλο, θὰ ἔπρεπε ν' ἀντικρύσουν τὸ πανομοιότυπό του στὸ Ναύπλιο καὶ στὸν πρὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἀναπεπταμένο χῶρο, γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν ἀξία τοῦ ἔργου, ποὺ στὰς Ἀθήνας τὸ πνίγουν τὰ γύρω σπίτια.

> «.....Θὰ σᾶς ζητήσω ἀκόμη καὶ στερήσεις γιὰ νὰ κάμωμεν τὴν Ἑλλάδα πολιτισμένην καὶ μεγάλην. Ἔτσι σ' αὐτὸν τὸν δρόμον ποὺ ἀνοίγεται λαμπρὸς μπροστά σας, θὰ προχωρήσουμε ὅλοι μαζὶ μὲ τὸν Βασιλέα μας ἐπὶ κεφαλῆς καὶ θὰ φθάσουμε στὸ τέρμα.
>
> **Ι ΜΕΤΑΞΑΣ**
>
> (Ἀπὸ τὸν λόγον τῆς 25ης Ὀκτωβρίου εἰς τὸ συλλαλητήριον τῆς Θεσσαλονίκης)

Στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος καὶ συγκεκριμένως στὸν λεγόμενο Κῆπο τῶν Μουσῶν, ὑπάρχουν ἀρκετὰ γλυπτικὰ ἔργα, χωρὶς ἐξαιρετικὴν ἀξίαν, δῶρα Γερμανῶν φιλελλήνων. Στὴν ἴδια ὅμως πλατεία ὑπάρχει καὶ τὸ τεράστιον χάλκινον σύμπλεγμα τοῦ Γερμανοῦ Πφούλ, ποὺ παριστᾷ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἱπποδαμείας ἀπὸ τοὺς Κενταύρους καὶ τὴν σωτηρία της ἀπὸ τὸν Θησέα. Προχωρῶντας πρὸς τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας, βρίσκομε ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν ἀκρωτηριασμένο ἀπὸ ἄγνωστα χέρια Ξυλοθραύστην, ἀριστουργηματικὸν ἔργον τοῦ γλύπτου Φιλιππότη, καὶ μέσα στὸν Βασιλικὸ Κῆπο ἀρκετὲς μαρμάρινες προτομές: Τοῦ Καποδιστρίου, τοῦ φίλου του Ἑλβετοῦ τραπεζίτου Εὐνάρδου, ποὺ τόσες ὑπηρεσίες προσέφερε στὴν ἑλληνικὴ ἐπανάστασι, καὶ τῶν δύο ἐθνικῶν ποιητῶν Σολωμοῦ καὶ Βαλαωρίτου. Στὴν συνεχομένη ἔκτασι τοῦ Ζαππείου βρίσκομε ἀκόμη τὶς προτομὲς τοῦ Παράσχου, στὸ περίφημο ἄντρο τῶν νυμφῶν, «ὅπου ἐκείνη περιεπάτει», ἀριστερᾷ τῆς λεωφόρου Ὄλγας καὶ παρὰ τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας τὴν προτομὴν τοῦ Σουρῆ. Ὁ Παράσχος δὲν καλεῖ πλέον τοὺς ἐραστὰς νὰ δρέψουν εὐδαίμονας ναρκίσσους. Ἂν ὅμως τὸ μάρμαρον, ποὺ ἀποτυπώνει τὰ χαρακτηριστικά του, ἠμποροῦσε νὰ μιλήσῃ, θὰ ἔλεγε πράγματα, ποὺ θὰ ἔπειθον ὅλους ὅτι οἱ νέοι τοῦ 1880 δὲν ἔλεγαν κοινότερα πράγματα ἀπὸ τοὺς σημερινούς, ποὺ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματά του. Ὡς πρὸς τὸν Σουρῆν, καὶ εἰς τὸ βωβὸν μάρμαρον διατηρεῖ τὸ καλοκἄγαθον, ἀλλὰ καὶ σκωπτικὸν μειδίαμά του.

◆◆◆

Κατὰ τὸ Β. Δ. ἄκρον τοῦ Ζαππείου ὑμεταβληθῇ σ' ἕνα εἶδος ἀρχαίου γυμνασίου. Ἀριστερᾷ τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ Ζαππείου ἀντικρύζομεν τὸ ἄγαλμα τοῦ Βαρβάκη, ἱδρυτοῦ τοῦ ὁμωνύμου Λυκείου, καὶ στὴν εἴσοδο τὰ ἀγάλματα τῶν δύο ἀδελφῶν Ζάππα, ποὺ μετεφέρθησαν ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο τῆς ἐπιβλητικῆς κλίμακος, ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν πρὸ τοῦ Ζαππείου πλατεῖαν στὴν λεωφόρο Ἀμαλίας.

Κατὰ τὸ Μ. Δ. ἄκρον τοῦ Ζαππείου ὑψώνεται τὸ ἄγαλμα τοῦ Βύρωνος, ποὺ τὸν στεφανώνει ἡ Ἑλλάς. Εἶναι ἔργον ξένου καλλιτέχνου καὶ ἐστήθη στὰ 1892, κάθε ἄλλο ὅμως εἶναι παρὰ ἀντάξιον καὶ τῆς μορφῆς τοῦ Βύρωνος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἑλλάδος. Θὰ εἶχε μάλιστα πρὸ πολλοῦ καταργηθῇ, ἂν ἦταν ν' ἀκουσθοῦν αἱ διαμαρτυρίαι τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τοῦ κοινοῦ ἀκόμη. Δὲν εἰσηκούσθησαν ὅμως καὶ μένει, διὰ νὰ ξαναρχίσουν κάποτε αἱ διαμαρτυρίαι.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς καὶ πρὸς τὸ Ὀλυμπιεῖον εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ ἥρωος Παύλου Μελᾶ, ποὺ ἐστήθη στὰ 1904, καὶ ἐκεῖ κοντὰ ἡ στήλη, ἡ ἀφιερωμένη στοὺς Οὔγγρους φιλέλληνας. Στὴν διασταύρωσι τῶν λεωφόρων Ἀμαλίας καὶ Ὄλγας ἦταν στημένο πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ τὸ μνημεῖον τῶν Ἀμερικανῶν φιλελλήνων, ἔργον τοῦ Κ. Δημητριάδου τοῦ Ἀθηναίου. Μετεφέρθη ὅμως καὶ ἐστήθη στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀναπαύσεως.

Στὸ Ζάππειον βλέπομε ἀκόμη τὰ δύο ἀγαλματάκια τοῦ Φιλιππότη, τὸν μικρὸ ψαρᾶ μὲ τὸ καλάμι καὶ τὸν μικρὸν ἐπίσης σταχομαζώχτη. Εἶναι καὶ τὰ δύο ἀριστουργηματικὰ προϊόντα τῆς σμίλης τοῦ Κυκλαδίτη γλύπτου, ποὺ ἐπὶ χρόνια ἦσαν πεταμένα σὲ κάποια ὑπόγεια. Στὸ Ζάππειο τέλος βρίσκονται καὶ διάφορα ἄλλα γλυπτικὰ ἔργα, χωρὶς ἰδιαίτερη ἀξία.

Στὴν πλατεία, ποὺ σχηματίζεται πρὸ τοῦ Σταδίου, βλέπομεν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γ. Ἀβέρωφ, ἀναστυλωτοῦ τοῦ Σταδίου, ἔξοχον ἔργον τοῦ Γ. Βρούτου, καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ζαππείου, ἀπὸ τὸ Στάδιον, τὸν χάλκινον Δισκοβόλον τοῦ Κ. Δημητριάδου, διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ποὺ ἐτιμήθη μὲ χρυσοῦν βραβεῖον κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις Ὀλυμπιάδα τοῦ 1930.

◆◆◆

Στὰ ἄλλα σημεῖα τῆς πόλεως τ' ἀγάλματα δὲν εἶναι πολλά. Μέσα στὸν Κῆπο τῆς πλατείας Βουλῆς, τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δηλαδὴ Σταδίου, ἔχομεν τὰ ἀγάλματα Χαριλάου Τρικούπη μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ ἐπιγραφή: «Ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ» καὶ μπρὸς στὸ κτίριο τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοδώρου Δεληγιάννη. Στὴν Ἀκαδημία ἐπὶ πανυψήλων κιόνων τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ στὴν εἴσοδο τοὺς ἀνδριάντας τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους, καθημένων, καὶ μέσα στὴν ἀνατολικὴ ἄκρα τῆς αἰθούσης τὴν προτομὴν τοῦ εὐεργέτου Σίνα. Στὴν ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία βλέπομε τὰς προτομὰς ὧν προέδρων τῆς Ἑταιρείας καὶ μπρὸς στὴ Βαλλιάνειο βιβλιοθήκη τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἱδρυτοῦ της Βαλλιάνου. Στὸν κῆπο τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου βλέπουμε τὴν προτομὴ τοῦ μουσουργοῦ Σαμάρα, μπρὸς στὸν ναὸ τῶν Ταξιαρχῶν — στὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως — τὴν προτομὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Πραΐδου, ποὺ ἔπεσε στὴν Κρήτη (1866) καὶ τὸ μνημεῖον τῶν Ἱερολοχιτῶν τοῦ Δραγατσανίου, ποὺ ἱδρύθη στὰ 1834, ἐκεῖ, ὅπου ὑψοῦται ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, καὶ μετεφέρθη στὰ 1888 ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει σήμερα.

Στὴν πλατεία τέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας (Κολωνακίου) τὸ μνημεῖον τῶν Φιλικῶν καὶ τὰ μνημεῖα τῶν φιλελλήνων Μύλλερ καὶ Λένορμαν στὸν Κολωνό.

Καί, διὰ νὰ κλείσωμεν τὸ πρόχειρον τοῦτο σημείωμα πρέπει ν' ἀναφέρωμεν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης, ἔργον τοῦ Κ. Δημητριάδου, ποὺ ἱδρύθη ὄπισθεν τῆς Μητροπόλεως πρὸ δεκαημέρου, καὶ τὸν μικρὸν Πτερωτὸν Ἔρωτα, ποὺ ἐστήθη πρὸ μηνὸς εἰς τὸ Ζάππειον, παρὰ τὸν πίδακα τῆς Οὔλεν. Εἶναι ἕνα χαριτωμένον ἀγαλματάκι, ἀληθινὸν κόσμημα τοῦ κομματιοῦ ἐκείνου τοῦ Ζαππείου. Στὴν πλατεία τέλος Κάνιγγος ὑπάρχει ὁ ἀνδριὰς τοῦ Κάνιγγος, σταλμένος ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

Τὸ σημείωμα ὅμως τοῦτο καμμίαν δὲν θὰ εἶχεν ἀξίαν, ἂν δὲν ἀνεφέροντο καὶ τὰ καλλιτεχνήματα, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῶν Ἀθηνῶν καὶ μεταξὺ ὅλων πρῶτον καὶ καλλίτερον τὸ ἀριστούργημα τοῦ Γιαννούλη Χαλεπᾶ, ἡ Κοιμωμένη. Πόσα δὲν ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸ μνημεῖον τοῦτο καὶ πόσοι δὲν ὑπῆρξαν ἐκεῖνοι, ποὺ ὑπεστήριξαν ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταφερθῇ στὸ μουσεῖο. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ θὰ ληφθῇ κάποτε ἀπόφασις, γιατὶ δὲν μπορεῖ ἕνα παρόμοιο ἀριστούργημα νὰ μὴ εἶναι ἀπολύτως ἐξησφαλισμένο. Στὸ Νεκροταφεῖο ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἔργα, ποὺ ἐσμίλευσαν οἱ ἀδελφοὶ Φωτήλα, τύποι κι' αὐτοὶ καλλιτεχνῶν, ποὺ ἐπροχωροῦσαν πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχή τους. Ἔχουν σ' ὅλα τὰ μνημεῖα ποὺ ἀνίδρυσαν, σ' ὅλα τὰ ἀγάλματα, ποὺ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό τους, δώσει κἄτι ἀπὸ τὴν ψυχή τους. Ὅσοι ξεύρουν τὰ ἔργα τους, στέκονται πολλὲς φορὲς ἔκπληκτοι ἐμπρὸς στὴν προχωρημένη τέχνη τους.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα στὸ Νεκροταφεῖο ἀγνώστων καλλιτεχνῶν, ποὺ ἔφερε στὸ φῶς στὸ «Φραγγέλιό» του ὁ περίεργος ἐκεῖνος καλλιτέχνης καὶ ἄνθρωπος, ὁ Νίκος ὁ Βέλμος. Ἐλάχιστοι τὰ ξεύρουν, γιατὶ ὁ Βέλμος πέθανε καὶ δὲν φωνάζει πιὰ καὶ τὸ «Φραγγέλιο» δὲν ἐκδίδεται. Εἶναι ὅμως καλλιτεχνήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα θἄξιζε νὰ γίνῃ μιὰ εὐρυτέρα ἔρευνα καὶ τὴν ὁποία ὑπόσχομαι στὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τοῦ «Ἑσπέρου».

Ὁπωσδήποτε, τὰ ἀγάλματα αὐτὰ καὶ αἱ προτομαὶ δὲν εἶναι τὰ μόνα ποὺ ὑπάρχουν στὰς Ἀθήνας. Ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὰ ἄλλα σὲ σπίτια—σ' ἕνα σπίτι τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου ὑπάρχει ἕνα θαυμάσιο ἀντίγραφο ἰταλικοῦ ἀγάλματος τοῦ Κανάρη—καὶ σὲ ἰδιωτικὰ μέγαρα. Ἔχουν καὶ αὐτὰ τὴν ἀξία τους, ὄχι ὅμως γιὰ τὸ πολὺ κοινό, ἐφόσον ἐλάχιστοι τὰ βλέπουν.

Ἀριστερά: Ἄνω ἡ προτομὴ τοῦ ποιητοῦ Παράσχου καὶ κάτω «Ὁ Βύρων καὶ ἡ Ἑλλάς» εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαππείου

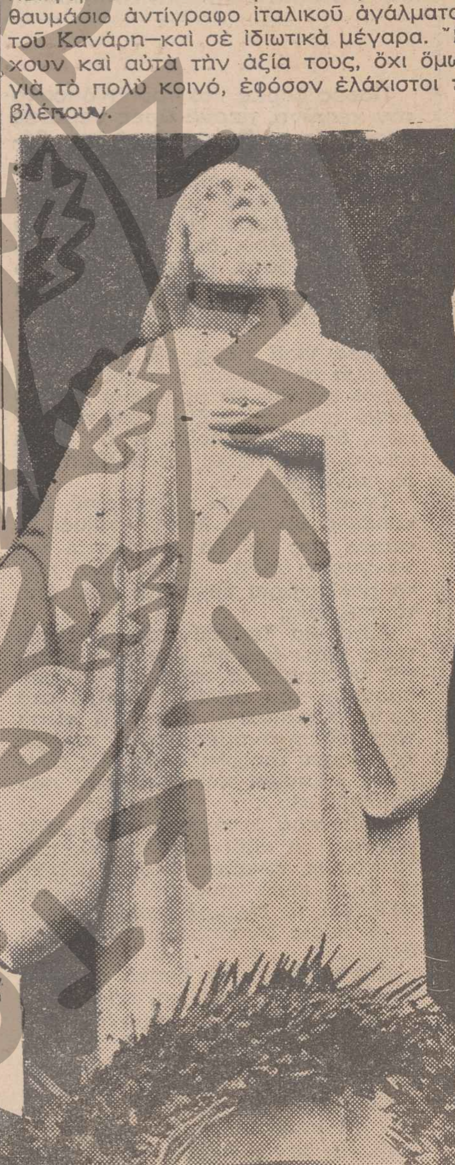

Δεξιά: Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως καὶ κάτω τὸ ἄγαλμα τοῦ Ξυλοσχίστου

Η ΖΩΗ της ΥΠΑΙΘΡΟΥ

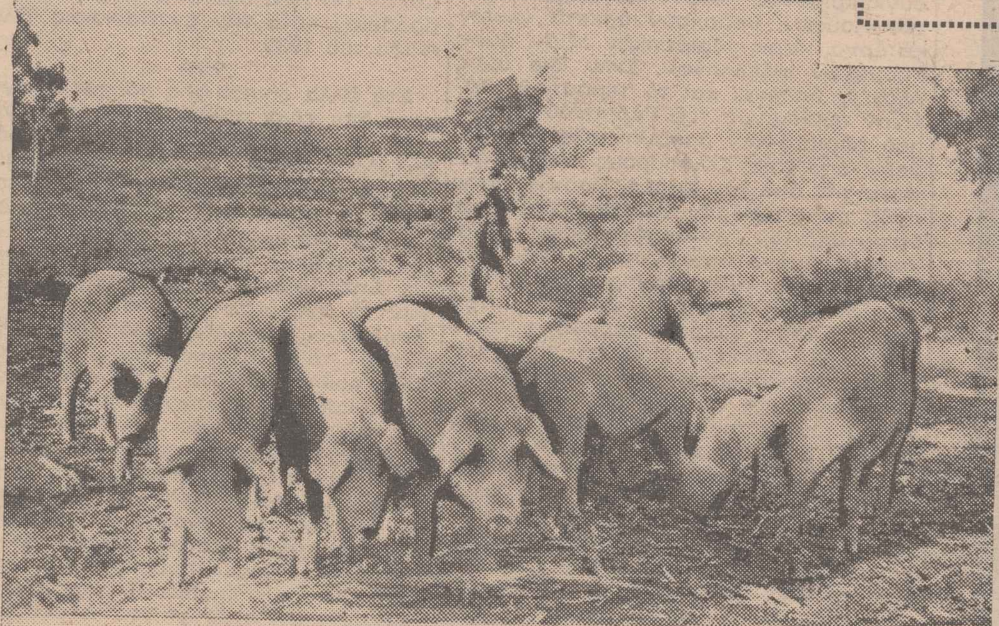

Ἄνω: Ἡ ἐκκλησούλα τοῦ Κοκκιναρᾶ.—Εἰς τὸ μέσον: Χοῖροι βόσκοντες εἰς τὴν Μακεδονικὴν ὕπαιθρον.—Κάτω: Ἀγελάδες εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἕβρου.—Εἰς τὸ μέσον, ἄνω: Τὸ ἄρμεγμα.— Κάτω: Ἕλλην βοσκὸς στὸ ἡλιοβασίλευμα.

ΒΟΣΚΟΥ ΛΥΠΕΣ

Πόσες φορὲς τὸ τσοπανόπουλο τὸν χειμῶνα, περνᾶ ὧρες γεμᾶτες νοσταλγία; Τὰ πρόβατά του βόσκουν, στὸ χορτάρι ποὺ μόλις φυτρώνει καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ψαχουλεύουν κάτι νὰ βροῦν ποὺ εἶναι χλωρό. Μὰ τὰ μάτια τοῦ τσοπανόπουλου, δὲν βλέπουν μήτε τὰ πρόβατα, μήτε τὸ γραφικὸ τοπεῖο. Ἐμπρός του, περνᾶ μιὰ ἄλλη εἰκόνα, μιὰ ἐπιθυμητὴ σκηνή.

Τώρα ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ χωριό, μακρυὰ σὲ κάποιο ριζοβοῦνι, ἕνα ζεστὸ σπιτάκι θὰ περιμένῃ τὸ γυρισμό του, καὶ τὰ ξῦλα στὸ παραγκῶνι, θὰ τριζοκοποῦν, κ' ἡ γρηὰ μάννα θἄχῃ πέσει σὲ συλλοὴ γιὰ τὸ κανακάρι της.

Τώρα στὴ βρύσι τοῦ χωριοῦ, μιὰ κοπέλλα ὤμορφη θἄχῃ γιομίσει τὸ σταμνί της καὶ θὰ τοιμάζεται γιὰ νὰ γυρίσῃ πίσω. Εἶναι ὥρα, ποὺ τὰ παλληκάρια ἔρχονται πίσω ἀπὸ τὰ χωράφια.

Αὐτοὶ θὰ ξεχνοῦν τὴ κούρασί τους, κάτω ἀπὸ τὴ φλογερὴ ματιὰ τῆς ἀγαπημένης τους καὶ θὰ λησμονοῦν τὸν μόχθο, κοντὰ στὸ ζεστὸ παραγκῶνι, ὅπου ἡ φωτιὰ τραγουδάει ἀνάμεσα στὰ χοντρὰ κούτσουρα τῆς ἐληᾶς—ὢχ πῶς ἀνάβουν λαμπερὰ καὶ σπιθίζουν παιχνιδιάρικα!...

Κ' ὕστερα ἡ γλυκειὰ φωνὴ τῆς μάννας, τὸ χάδι τοῦ χεριοῦ, ποὺ τὰ χρόνια τὄκαμαν κοκκαλιάρικο κι' ὅμως εἶναι τρυφερό, κι' ὅμως χαϊδεύει τὸ σγουρὸ κεφάλι, ὅπως ποτὲ χέρια ἀγαπημένης δὲν χάϊδεψαν...

Καὶ κατόπιν, τὸ ζεστὸ φαγητό. Τὸ πιάτο π' ἀχνίζει καὶ προσκαλεῖ χαρούμενα, τὸν ἀποσταμένο ἐργάτη, νὰ ξεχάσῃ, ἔστω καὶ μιὰ νύκτα, τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους τῆς ἡμέρας ποὺ πέρασε...

Καὶ τὸ ὅραμα αὐτὸ τὸ συνοδεύουν τὰ κουδουνίσματα τοῦ κοπαδιοῦ. Μὰ δὲν τ' ἀκούει. Γιατὶ τρώει τὰ σωθικά του, ὁ νόστος.

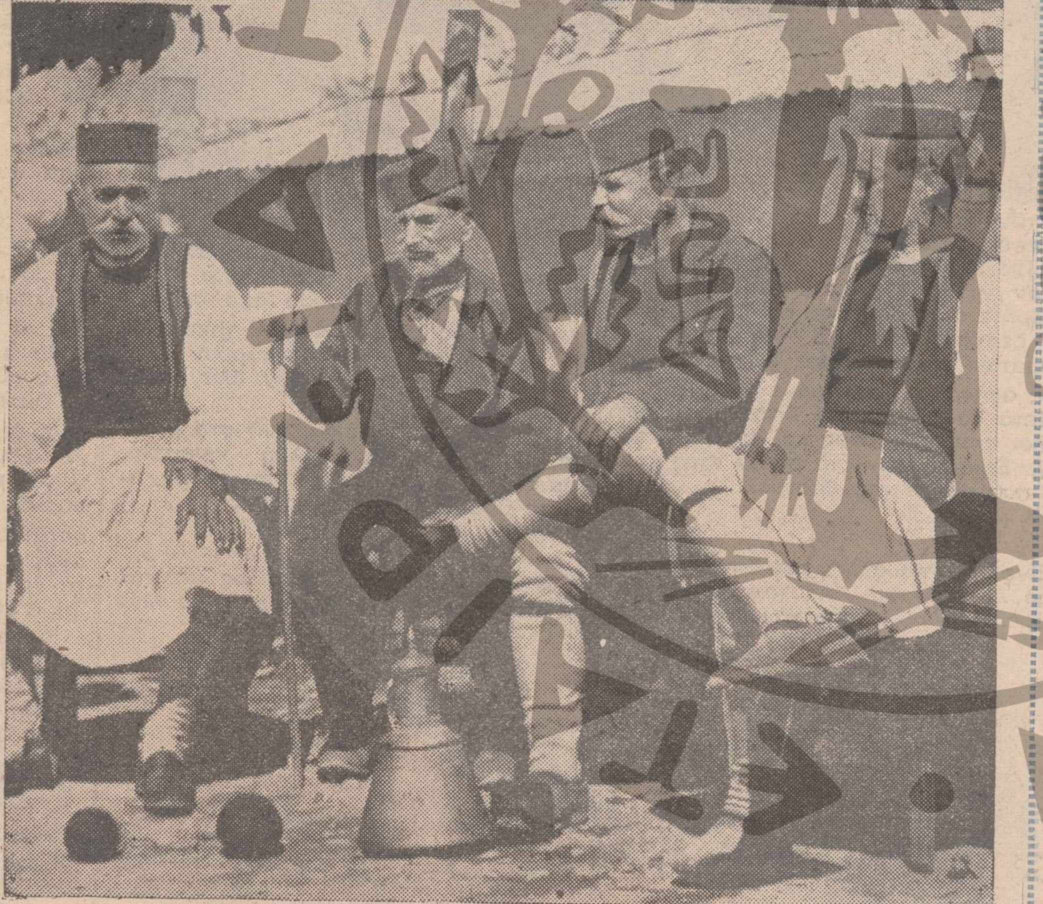

Ἄνω: Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοπεῖα τῆς Ἀττικῆς. Ὁ Πῦργος τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας:—Εἰς τὸ κέντρον: Ὄργωμα στὸν πλούσιο Θεσσαλικὸ κάμπο.—Κάτω: Χωρικοὶ τῆς Εὐρυτανίας μὲ τὰς γραφικὰς ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας των.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἡ ὥρα ἡ καλή. Οἱ καταρράκτες τ' Οὐρανοῦ ἄνοιξαν κ' ἐπότισαν τὴ μητέρα τὴ Γῆ, ποὺ δειψοῦσε τόσο. Ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ τὴν εἶχε κάνει νὰ ζήσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ Ταντάλου.

Ξαφνικά, ἡ ἀστραπὴ φώτισε τὸ ὁλόμαυρο φόντο τ' οὐρανοῦ κι' ὁ κεραυνὸς βαρύγδουπος, κτύπησε βροντερά. Ἕνα ἀεράκι κρύο σκόρπισε τὴν ἀνάσα του στὴ πλάσι. Καὶ σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ὁ Οὐρανός.

Τὰ χοντρὰ δάκρυά του, ὅπως ἔπεσαν στὴ Γῆ, τὴν ἔκαμαν ν' ἀναγαλλιάσῃ. Μιὰ μυρωδιὰ γέμισε τὰ γύρω κι' ὁ ἀέρας τὴν ἔπαιρνε βιαστικὸς καὶ τὴν ἔφερνε μακρυά, ὡς πέρα στὸ ἄγνωστο. Κι' ἡ βροχὴ συνεχίστηκε, κ' ἡ Γῆ σὰν ὑποταγμένη στὴ μοῖρα της, δέχτηκε τὸ θεῖο δῶρο, μὲ τόση εὐχαρίστησι, ποὺ ἡ καρδιά της ξεπέτρωσε ἀμέσως. Τότε ὁ ζευγᾶς, ξεπόρισε ἀπὸ τὸ σπιτάκι του, χαρούμενος, ἔκαμε τὸ σταυρό του κ' ἐπρόσταξε τὰ καματερά του νὰ προχωρήσουν....

Τ' ἀλέτρι του εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ ἀγροῦ. Ὁ ἀγρότης, μὲ χίλια γλυκόλογα, βάζει τὸ ζυγὸ στὸ τράχηλο τῶν ζώων του καὶ τὸν ἑνώνει μὲ τὸ ἄροτρό του. Κατόπιν πατάει τὸ γερὸ πόδι του στὸ ὕνι καὶ δίδει τὴν ἐντολὴ στὰ βώδια του: Ἐμπρός! Τὸ σίδερο σκληρό, ξεσηκώνει τὴ μαλακὴ Γῆ, ἀνοίγει αὐλάκια πλατειά, ξερριζώνει τὴ ξερὴ βλάστησι. Κ' ἡ δουλειὰ ἐξακολουθεῖ κάτω ἀπὸ ἕνα τραγοῦδι χαρούμενο, σὰν μιὰ ὑπόσχεσι, σὰν μιὰ ἐλπίδα.

«....σὲ λίγο, λέει τὸ τραγοῦδι, ὁ σπόρος αὐτὸς θὰ βλαστήσῃ κι' αὐτὴ ἡ σκοῦρα γῆ, θὰ σκεπαστῇ ἀπὸ πράσινη χλόη...».

Καὶ τὸ τραγοῦδι συνεχίζεται μιλῶντας γιὰ τὴ νέα ἐσοδεία.

Καὶ τὰ βώδια προχωροῦν ἐπάνω στὴ μαλακὴ Γῆ, ποὺ δέχεται τώρα τὸ σπόρο ποὺ τῆς ρίχνουν μ' ἀγάπη, ἕτοιμη νὰ τὸν ἀποδώσῃ δέκα καὶ εἴκοσι φορὲς τόσο, γιὰ νὰ θρέψῃ τὴ φτωχὴ ἀνθρωπότητα.

Νύχτες τῆς Ἀθήνας

Ὅταν ἡ ζωὴ τῆς ἡμέρ[illegible] σταματήσῃ καὶ μόλις ἡ νύκτα σκορπ[illegible] τὸ μαῦρο πέπλα της ἀπὸ πάνω ἀπ' [illegible] Παρθενῶνα μέχρι κάτω ἕως τὴν [illegible]υσίδα, μιὰ ἄλλη ζωὴ ἀρχίζει στὴν Ἀ[illegible]α. Μιὰ ζωὴ ποὺ ἔχει θέλγητρα, περι[illegible]τερα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τὴ ζωή.

Ἂν ξέρατε τοὺς τύπου[illegible] τῆς νυκτερινῆς Ἀθήνας, δὲν θὰ δυσ[illegible]λευθῆτε νὰ τοὺς δῆτε ἕνα-ἕνα νὰ [illegible]ροβάλλουν στοὺς δρόμους καὶ νὰ τρ[illegible]οῦνε ὁ καθεὶς γιὰ τὴ δουλειά του [illegible] στὸ σπίτι του...

Γιὰ ὅσους ζοῦν μακρυὰ [illegible]ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ γιὰ ἐκείνους ποὺ [illegible] μπόρεσαν νὰ παρακολουθήσουν τὴ[illegible] αὐτὴ θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς τὴν [illegible]αρουσιάσω.

Λ— Λοιπόν, κυρίες καὶ κ[illegible]ιοι, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προ[illegible]αλέσω σ' ἕναν νυκτερινὸ περίπατο [illegible]ὴν πρωτεύουσα.

Οἱ πρῶτες ὧρες τῆς νύ[illegible]ς παρουσιάζουν κίνησι ἐξαιρετική. Μ[illegible]άμπωτις καὶ μία παλίρροια ἀνθρώπινη [illegible]οὺς νυκτερινοὺς καὶ συνοικιακοὺς δ[illegible]ους. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ οἱ ἄνθρωποι [illegible]ς δουλειᾶς ποὺ φεύγουν γιὰ τὰ σπίτι[illegible]των γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τὸν κ[illegible]ατρον τῆς ἡμέρας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ [illegible]θρωποι τῆς νύκτας, ὅσοι ζοῦν μέσα [illegible]τὸ σκοτάδι, ὅσοι ζοῦν ἀπὸ τὸ σκοτά[illegible] καὶ ἀκόμη ὅσοι ἐργάζονται τὴν νύκτ[illegible] τάξις μεγάλη αὐτή, συμπαθεστάτη, [illegible] ἱδρῶτι τοῦ προσώπου της τρώγουσα τ[illegible] πικρὸν ἄρτον της.

Πολλοὺς ἀπ αὐτοὺς θὰ [illegible]ὺς βροῦμε ἀργότερα, ἄλλους μετὰ [illegible] δουλειά τους νὰ γλεντοῦν στὰ νυκ[illegible]ινὰ κέντρα κι' ἄλλους νὰ τοὺς ὑπηρετ[illegible]...

* * *

Ὥρα 9η μ. μ. Οἱ ταβέρν[illegible] εἶνε γεμᾶτες. Ἔχει χάσει τὴν ἔνν[illegible] της ἡ ταβέρνα τὰ τελευταῖα χρό[illegible]. Δὲν βλέπετε στὶς περισσότερες, [illegible]ς «καλές», ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ πιά[illegible]λλὰ κυρίες τῆς «ἄνω» τάξεως, μὲ τ[illegible]λέττες που πήγαιναν σὲ κάθε σαλο[illegible]οῦ ὑποδοχὴ καὶ κυρίους μὲ σμόκιν ἢ φ[illegible]ικο, ποὺ ξεπόρτισαν ἀπὸ καμμιὰ ἐπίσημη νυκτερινὴ δεξίωσι. Κι' ἂν τύχῃ νὰ μὴ δῆτε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπίσημα κοστούμια, δὲν θὰ δυσκολευθῆτε νὰ γνωρίσετε τοὺς ἀνθρώπους τῆς μεγάληςὸ ζωῆς, τοὺς μπὸν βιβάντ, ποὺ ἔχουν τόσα φυσικὰ μὰ καὶ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα.

* * *

Ὥρα 10.30΄ μ. μ. Εἶνε ἡ ὥρα τῶν θεάτρων. Μεγάλες φωτεινὲς ρεκλάμες. Εἴσοδοι μεγαλοπρεπεῖς. Σάλες φαντασμαγορικές, γεμᾶτες ἀπὸ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις. Στὶς «καρέκλες» τῆς πρώτης σειρᾶς, κυρίες μὲ πανάκριβες τουαλέττες καὶ μακιγιαρισμένες, δίπλα σὲ κυρίους καλοντυμένους, στὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων γνωρίζει κανεὶς τὶς πιὸ γνωστὲς φίρμες τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς. Πιὸ πίσω βρίσκουνται ἄλλοι, τὸ ἀνώνυμον πλῆθος. Μέσα καὶ στὶς δύο τάξεις θὰ βρῆτε ἐκείνους, ποὺ πᾶνε ὄχι μόνον νὰ ξεσκάσουν, ἀλλὰ γιατὶ ἕνα αἰσθηματάκι τοὺς τραβάει ἕως ἐκεῖ. Ἂς τοὺς ἀφήσουμε στὸν πόνο τους.

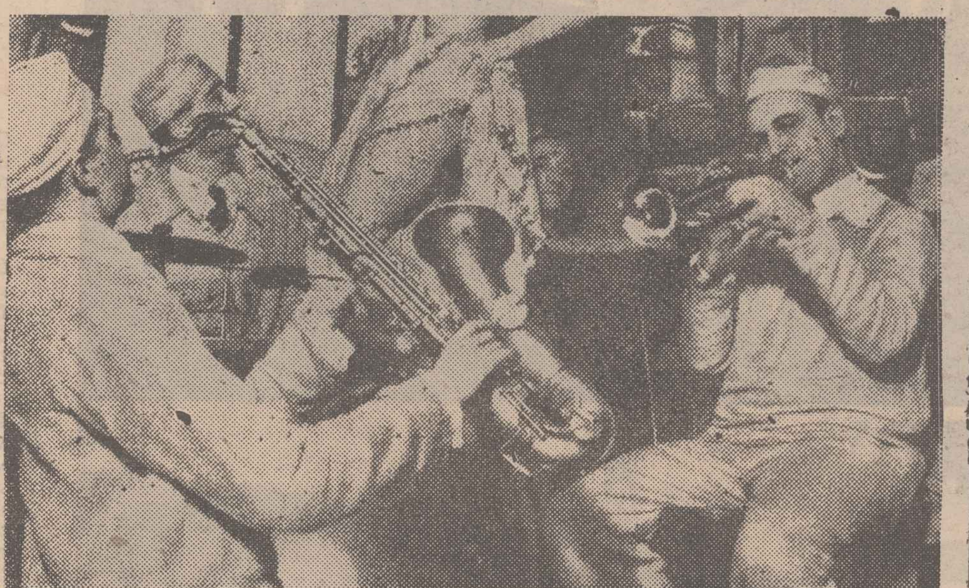

Μετὰ τὸ θέατρο θὰ δῆτε ἐξαιρετικὴ κίνησι στοὺς δρόμους καὶ ὀργασμὸ τῶν ταξί. Ἐπιστρέφουν στὰ σπίτια τους ἐκεῖνοι ποὺ πῆγαν στὸ θέατρο...

* * *

Εἶνε ὅμως καὶ ἄλλοι, ποὺ δὲν γυρίζουν τόσο... γλήγορα. Ἂς τοὺς συντροφέψουμε. Περνοῦμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Στὰ διανυκτερεύοντα γαλακτοπωλεῖα βλέπουμε μεγάλες συντροφιὲς νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν, νὰ συζητοῦν... πρὸ παντὸς νὰ συζητοῦν, σὰν νὰ πρόκειται νὰ λύσουν τὸ Ἰσπανικὸν ζήτημα. Οἱ συντροφιὲς αὐτὲς ἀποτελοῦνται ἀπὸ δημοσιογράφους, ἀπὸ ἠθοποιοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδιόρθωτους ἐκείνους ξενύχτηδες, ποὺ χωρὶς κανένα λόγο καὶ χωρὶς καμμιὰ αἰτία περιμένουν νὰ φέξῃ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν... .Ὁ μακαρίτης Γουβέλης εἶχε πῆ γιὰ τὸν ἑαυτόν του — ἦτο ὁ τολμηρότερος ξενύκτης: «Ὅταν ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος, δύω ἐγώ». Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐν τούτοις βρίσκουν δικαιολογίες. Κάποτε μοὔλεγε κἄποιος τρομερὸς ξενύκτης, θέλοντας νὰ δικαιολογήσῃ τὸ γιατί δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ πρὶν ἀπὸ τοῦ ξημερώσῃ:

—Εἶνε ἄσχημος ὁ δρόμος τῆς γειτονιᾶς μου. Ἔχει λάκκους, περιμένω λοιπὸν νὰ φέξῃ, γιατὶ μὲ τὸ σκοτάδι φοβοῦμαι μὴν πέσω πουθενὰ καὶ τσακιστῶ.

Προχωροῦμε στὸν περίπατό μας. Οἱ σαλεπιτζῆδες, οἱ καστανάδες καὶ οἱ κουλουριτζῆδες ἀκούραστοι κουρσάροι τῆς Ἀθηναϊκῆς νύχτας, δίνουν ἕνα γραφικὸ θέαμα... Ἀπὸ κάποιο ὑπόγειο ἀκοῦμε τὸ ρεφραὶν ἑνὸς τραγουδιοῦ τῆς μόδας :

Μαραμένα, τὰ γιούλια κι' οἱ βιόλες
μαραμένα καὶ τὰ γιασεμιά....
μαραμένες κι' οἱ ἐλπίδες μου ὅλες....

* * *

Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε; Ἕνα βολτάκι ἕως τὰ μεγάλα βαριετέ μας, δὲν θᾶναι ἄσχημο. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ἕνας γκροὺμ ποὺ ἐκτὸς ἀπ' τὴ στολή του φέρει στοὺς ὤμους του τὸ βάρος δὲν ξέρω πόσων κιλῶν χρυσῶν σειρητιῶν, μᾶς ὑποδέχεται. Μᾶς παραδίδει στὴν γκαρταρόμπα καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὸν φιλομειδέστατο μαῖτρ, ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ σ' ἕνα τραπεζάκι...

Τί ἀνυπόφορα ποὖναι αὐτὰ τὰ κέντρα! Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὁ μαῖτρ μὲ τὰ εὐγενικὸ χαμόγελο στὸ στόμα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ γκαρσόνι εὐθυτενές, στὸ μαῦρο σμόκιν του, μὲ τὸ σημειωματάριο στὸ χέρι περιμένουν τὴν παραγγελία. Μοιάζουν κι' οἱ δυὸ μὲ δήμιους, ἕτοιμους νὰ σᾶς «ἐκτελέσουν». Μήπως ὅμως δὲν μᾶς σφάζουν ὕστερα στὸ λογαριασμό;... Τὸ ἴδιο κάνει... Δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἐδῶ. Νούμερα ἀπὸ ἀκριβοπληρωμένους ξένους. Κοινὸν πρεμιέρας θεάτρων, κύριοι ποὺ φλερτάρουν καὶ κυρίες ποὺ παρακολουθοῦν ὅλην αὐτὴ τὴν κίνησι μὲ πάθος.

Φεύγουμε κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῷ στὰ μάτια μας περνάει σὰν κορδέλλα κινηματογράφου ὅλη ἡ σειρὰ τῶν γεγονότων, ὅλα τὰ ὅσα σᾶς εἴπαμε...

* * *

Ἡ αὐγὴ ἡ... ροδοδάκτυλος μάχεται μὲ τὴν νύκτα στὴν Ἀνατολή. Σὲ λίγο θὰ τὴν νικήσῃ καὶ θὰ φανῇ ὡραία σὰν ὅλοι οἱ νικηταί. Κι' ἂν τὴν εἴχαμε ξεχάσει, θὰ μᾶς τὴ θύμιζαν οἱ τοιχοκολληταὶ ποὺ στόλιζαν τοὺς Ἀθηναϊκοὺς τοίχους μὲ τὰ καλλιτεχνικὰ ἔντυπά των, οἱ καστανάδες, οἱ κουλουριτζῆδες, καὶ ἀκόμη μιὰ ἀπόλυτη σιγαλιὰ ποὺ ἁπλώνεται παντοῦ...

Τὸ ρολόϊ στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα γυρίζει, γυρίζει, τοὺς δεῖκτες του, ἤρεμα καὶ κανονικά, μὰ ἡ ὥρα προχωρεῖ γλήγορα.

Δὲν ἔχει ἀκόμη ξημερώσει. Μὰ καταλαβαίνετε ὅτι κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ σὲ λίγο, ὅτι τὸ νυκτερινὸ γλέντι θὰ τελειώσῃ γλήγορα, γιατὶ τῆς νύκτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ.

Μιὰ ἡσυχία τώρα ξαπλώνεται στὴν Ἀθήνα. Μιὰ ἡσυχία, ποὺ ὅσο ἡ ὥρα περνᾷ, τόσο γίνεται βαρύτερη, πληκτικώτερη. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἕνας Ἀθηναίους πὼς εἶνε δυνατὸ τὸ βοερὸν Ἄστυ νὰ ζῇ μιὰ τέτοια στιγμὴ ἠρεμίας. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἡσυχία εἶνε τὸ ἀγγελτήριο τῆς ἡμέρας. Τὸ καταλαβαίνετε ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ τρέχουν φρενιασμένα πρὸς τὶς συνοικίες. Τὸ νοιώθετε ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ βλέπετε στὸ γλήγορα πέρασμά των. Ἀπὸ τὴν σφραγῖδα τοῦ καμάτου, ποὖχει κυριεύσει τὰ γλεντισμένα κορμιά, ποὺ τώρα πέφτουν βαρειὰ στὸ κάθισμα τοῦ ἐπὶ πτεροῦ ἀνέμου φερομένου αὐτοκινήτου, ἀδιαφοροῦντα γιὰ ὅλα.

—Δὲν εἶνε ἀπὸ σίδερο ὁ ἄνθρωπος— ἀκούεται θυμοσοφῶν ἕνας γαβριᾶς, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τὸ πιὸ σαρκαστικὸ μειδίαμα τοῦ κόσμου αὐτὸ τὸ θέαμα.

Κι' ἔχει πληρέστατα δίκηο. Δὲν εἶνε θέαμα αὐτό, ποὺ κάποτε γίνεται καὶ ἐξεπίτηδες ἀπὸ τοὺς πολὺ μπλαζέδες, γιὰ νὰ τοὺς δοῦν πὼς ξενύχτισαν.

Μὰ ἂν πάλι εἶνε φυσικὴ ἡ κατάστασί τους αὐτή, τότε εἶνε γιὰ κλάμματα.

Ὅμως γιατὶ νὰ σκοτιζώμαστε. Ἔτσι εἶνε ἡ ζωή. Κι' ὅποιος εἰπῇ ὄχι, ἀσφαλῶς δὲν λέει ἀλήθεια. Καὶ δὲν ξέρει κανένας ποῖοι εἶνε οἱ περισσότερο κερδισμέναι. Αὐτοὶ ποὺ γλεντοῦν μέχρι τοῦ ὑστάτου τῶν δυνάμεών των, αὐτοὶ «ποὺ δύουν ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ», κατα τὴ γραφικὴ ἔκφρασι τοῦ ποιητοῦ Γουβέλη, ἢ ἐκεῖνοι ποὺ κοιμοῦνται ἀπὸ ἐνωρίς.

Κυρίες καὶ κύριοι. Ἡ νυκτερινὴ Ἀθήνα ἀποσύρεται στὸ σκοτάδι τοῦ ἑαυτοῦ της, ἐνῷ ξημερώνει καὶ ἡ ζωὴ ἀρχίζει ἤρεμη καὶ ἀδιάφορη νὰ κυλᾷ. Στοὺς δρόμους συναντῶνται οἱ ξενύχτηδες γλεντζέδες, αὐτοὶ ποὺ παρατείνουν τὸ ξενύχτι ἕως ἀργὰ μετὰ τὰ ξημερώματα, μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς δουλειᾶς, ποὺ μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Κυττάζουν οἱ μὲν τοὺς δέ, κοροϊδεύονται, γελοῦν καὶ τραβοῦν ὁ καθένας τὸ δρόμο τους... Ἀλλ' οἱ στῆλες τοῦ «Ἑσπέρου» εἶνε καθωρισμένες.

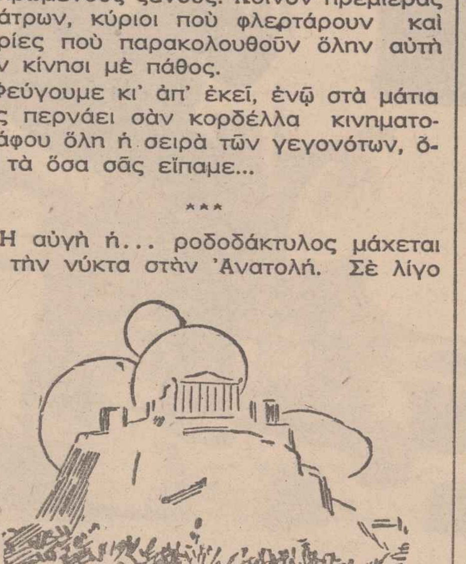

Φθινοπωρ[illegible]ό

Μόνος καὶ σκεφτικὸς ἐγώ, τ[illegible]ρόμο θὰ τραβήξω,
κάτω ἀπ' τοὺς κρύους οὐρ[illegible]ς ποὺ πλέον (χαρὰ [illegible] δείχνουν'

καὶ μὲ καρδιὰ πονετικὴ στὰ χ[illegible] θὰ βαστήξω
τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου πο[illegible]ούφια οἱ λεῦ[illegible]ς ρίχνουν.

Θ' ἀκούσω τὸ ψιθύρισμα τοῦ [illegible]ρα, τῶν πουλιῶν,

καθὼς πετοῦνε στοὺς ἀγρού[illegible]ού ἐκεῖ βρα[illegible]άζει τώρα.

Στὴ μαύρη μέσα λαγκαδιά[illegible] θλίψη τῶν νερῶν,

τὰ θάνατο καὶ τὴ ζωὴ θὰ [illegible]ευτῶ πολλὴ ὥρα.

Τὰ σύγνεφα θὰ σταματοῦν [illegible] τοῦ βορριᾶ τὸν πάγο,

καὶ στὴν ὁμίχλη θὰ σβυστῇ [illegible]είλι ἀγάλια-ἀγάλι.

Τότε ἀπ' τὴν κούρασι βαρύ[illegible]που θὰ γύρω πάλι,

κι' ἥσυχα τὸ πικρὸ ψωμὶ θὰ κ[illegible]ὰ νὰ φάγω.

(Ἀπὸ τὴ «Γαλλικὴ Ἀ[illegible]α» τοῦ ποιητοῦ Γ. Σημπριώτη, πο[illegible]κυκλοφόρηση τὴν 1ην Νοεμβρίου).

ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Νίκος, ἕνα λεβεντόπαιδο, Ἀθηναιωτάκι, ὤμορφο, ὅσο παίρνει, παντρεύεται τὴ Βεργινία, μιὰ κόρη λίγο πιὸ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτόν, ὄχι ὤμορφη, μὰ συμπαθητική, ποὺ τὸν ζηλεύει τρελλά, ἂν καὶ ὁ Νίκος τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν περιποιεῖται παρὰ πολύ. Μὰ ἡ ζήλεια τῆς τρώει τὰ νειάτα καὶ μιὰ μέρα πέφτει λιπόθυμη, προσπαθῶντας νὰ κάμῃ τὶς δουλιὲς τοῦ σπιτιοῦ. Οἱ... «καλές» γειτόνισες τρέχουν νὰ τὴ «βοηθήσουν» κ' ἡ γλῶσσα τους ἀρχίζει ροδάνι, Λένε γιὰ τὸ Νίκο πῶς εἶναι νηὸς κι' ὤμορφος κ' ἡ Βεργινία ποὖναι ἀσχημομοῦρα λυώνει ἀπὸ τὸ κακό της. Μὰ μόλις βλέπουνε νἄρχεται ὁ νέος ἀπὸ τὴ δουλειά του—εἶναι ξυλογλύπτης—τὸν προφταίνουν καὶ τοῦ λὲν τὸ τραγικὸ ἐπεισόδιο καὶ τοῦ συνιστοῦν νὰ τῆς πάρῃ κάποιο κοριτσάκι γιὰ βοηθό, γιατὶ εἶναι κρῖμα ἡ ἄμοιρη—ἥσυχη γυναικοῦλα—νὰ πάθῃ...

2ον

Ὁ Νῖκος γίνηκε κατακίτρινος σὰν τὸ φλουρὶ, τὰ μάτια του μαύρισαν. Εὐχαρίστησε τὶς γυναῖκες γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ τοῦ δείχνανε, μόλο ποὺ τοὔρχότανε νὰ τὶς πνίξῃ μὲ τὰ δυό του τὰ χέρια.

Ηὗρε τὴ Βεργινία στὸκρεββάτι, κλαμένη, μὲ τἀριά της τὸ κόκκινα μαλλιὰ μουσκεμμένα. Δὲν μπόραγε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι της ἀπ' τὴν ἀδυναμία.

Δὲν ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, οὔτε' ἔβαλε ψωμὶ στὸ στόμα του. Μόνο τὸ ἕνα του παποῦτσι τράβηξε λιγάκι, γιατὶ τὸν στένευε. Ἔβαλε νὰ ζεσταθῇ στὸ καμινέτο λίγο γάλα, ποὖπαιρνεν κάθε πρωῒ ἀπ' τὴν κατσίκα μιᾶς γειτόνισσας....Ἔπειτα κάθισε κοντὰ στὸ κρεββάτι καὶ τῆς ἔδωσε τῆς Βεργινίας νὰ τὸ πιῇ, ἀνασηκώνοντάς της τὸ κεφάλι.

Ἡ Βεργινία ἤθελε νὰ τοῦ πῇ, μὰ δὲν μπόραγε νὰ βγάλῃ μιλιὰ, μόλις ποὺ κατάπινε. Κύτταζε τὸ χέρι του, ποὺ τραττοῦσε τὸ φλυτζάνι, τὸ ἀντρίκιο καὶ δυνατὸ μὲ τὶς μαῦρες τριχίτσες ὡς ἀπάνω στὰ δάχτυλα, ποὖταν ἀγριεμένο καὶ χονδρόπετσο ἀπ' τὸ ξύλο καὶ τὰ ἐργαλεῖα, καὶ τώρα γινότανε σὰ γυναικεῖα, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ πιῇ· καὶ τῆς ἦρθε νὰ τὸ φιλήσῃ, νὰ τὸ φιλήσῃ μὰ ντράπηκε.

Κι' αὐτὸς δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα. Στὴν ἀρχὴ καθὼς μπῆκε μέσα, τῆς εἶπε :

— Δὲν ἔχεις τίποτα. Αὔριο θὰ σοῦ φέρω τὸ γιατρὸ νὰ σοῦ γράψῃ κανένα ἄλλο γιατρικὸ νὰ σοῦ περάσῃ.

Κι' ἔπειτα δὲ μίλησε πιὰ, παρὰ κύτταζε μπροστά του....

Εἶνε ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦνε σὰ χόρτα καὶ κοτρώνια—ζοῦν καὶ δὲ μιλοῦνε, μόνο βλέπουν τὴ ζωὴ τους σὰν τὰ χόρτα καὶ τὰ κοτρώνια : τὴ βλέπουνε σὲ μεγαλύτερο βάθος, μὲ περισσότερη ἔντασι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ξεφωνίζουν καὶ ξέρουν καὶ λὲν τὸ τὶ αἰσθάνονται—γιατὶ μπορεῖ καὶ λέγεται μὲ λόγια....

Κύττα λοιπὸν κι' ἐσὺ, ἀγόρι μου, τὸν ἄσπρο γῦρο τὸν κολλαριστὸ τοῦ νυφικοῦ σου κρεββατιοῦ καὶ μέτρα τὶς θηλειὲς τῆς χερόπλεχτες νταντέλλες κάτω—κάτω ! Κύττα μιὰ μεγάλη ἄρρωστη μῦγα ποὺ δὲν πέθανε τὸ χειμῶνα, πῶς πετάει, βαριὰ μὲ βόμβο μονότονο ἀπὸ τὸ τζάμι στὴνπλεχτὴ κουβέρτα καὶ πίσω ! Ξεχώριζε μὲ τὰ μάτια σου τὰ πολύχρωμα κουρελάκια, ποὖναι φτειαγμένο τὸ χαλάκι μπροστὰ στὸν καναπέ : τέσσαρα κόκκινα καὶ στὴ μέση ἕνα μαῦρο, τέσσερα μπλὲ κι' ἕνα μαῦρο, καὶ πάλι κόκκινα μὲ πράσινα, καὶ στὸ καθένα μιὰ σταυροβελονιὰ μὲ κίτρινο μετάξι...

Ἄχ, τὶ στενοχώρια ! τὶ στενοχώρια!

Ὅλα αὐτὰ εἶνε αἰώνια μπροστὰ στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς !

Κι' ἄν τὰ μάτια σου ἀγναντεύουν φῶς χρυσὸ καὶ καθρεφτίζουν τὴ θάλασσα τὴ μακρυνὴ καὶ τὸν οὐρανὸ, ποὺ κατεβαίνει ὡς μέσα στὸ παράθυρό σου—ἀπὸ τὰ βάθη τους ὅμως ἀναβρύζει σκοτάδι, σκοτάδι, σκοτάδι....

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθ' ὁ γιατρὸς γιὰ τὴ Βεργινία, ἔβαλε τ' αὐτί του στὴνκαρδιά της ποὺ μόλις ἀκουγότανε (μὲ μισόκλειστα μάτια κύτταζε χαϊδευτικὰτὴν ξανθὴ γενειάδα του ποὖταν πληγιασμένη μὲ φιλάρεσκη συγκατάβασι ἀπάνω στὸ φτωχὸ στῆθος τῆς Βεργινίας).... Ἔπειτα ἔπιασε τὸ σφυγμό....κύτταξε τὰ ματόκλαδά της ἀπὸ μέσα ποὖταν ξέχρωμα....ἀνασήκωσε μὲ τὸ δάχτυλο τὰ χείλια της νὰ ἰδῇ τὰ γούλια της, ποὖταν κι' αὐτὰ σχεδὸν ἄσπρα. Εἶπε πὼς ἔχει μεγάλη ἀναιμία καὶ νὰ μείνῃ κάμποσες μέρες στὸ κρεββάτι ἀκίνητη ὡς ν' ἀναλάβῃ. Τὴν ἐμπόδισεν ἐδῶ καὶ πέρα νὰ κάνῃ τὸν παραμικρότερο κόπο κι' οὔτε καὶ νὰ συγχύζεται. Ἔπειτα ἔγραψε κάτι καινούργια φάρμακα : πρῶτα ἕνα νερὸ κιτρινωπὸ σὰν τσάϊ, ποὺ θὰ γράφῃ ἀπ' ὄξω στὸ μποκάλι «Δακτυλῖτις», νὰ παίρνῃ δυὸ κουτάλια τῆς σούπας, ἕνα τὸ πρωῒ κι' ἕνα τὸ βράδυ, γιὰ τρεῖς μέρες τὸ πολὺ, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ξανὰ· δεύτερο ἕν' ἄλλο ποὺ θάχῃ χρῶμα σκοῦρο κόκκινο καὶ θὰ λέῃ «Κολὰ» νὰ βάζῃ ἀπὸ μισὸ κουταλάκι ἢ καμμιὰ εἰκοσαργιὰ στάλες στὸ κρασί της — τρία δάχτυλα κρασὶ μαῦρο κάθε φορὰ, ὄχι περισσότερο. Φαΐ δυναμωτικὸ κι' ἀλαφρό : σοῦπα μ' αὐγὸ χτυπητὸ, λίγη μπριζόλα μὲ τὸ αἷμα, μυαλὸ καὶ σοκολάτα πλάκες ὅση θέλει. Καὶ νὰ παίρνῃ πάντα τὶς πικρὲς της στάλες καὶ τὰ χάπια. Σὲ δυὸ—τρεῖς μέρες, εἶπε, θὰ ξαναπεράσῃ. Συμβούλεψε κι' αὐτὸς τὸ Νῖκο νὰ πάρῃ κάποια γυναῖκα στὸ σπίτι νὰ νοιάζεται καὶ τὴν ἄρρωστη, ὅταν θὰ λείπῃ αὐτός. Ὁ Νῖκος τὸν ξέβγαλε ἴσαμ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Σταθῆκαν ἀπόξω μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα !..

Ὁ Νῖκος ξαναμπῆκε μέσα κατσούφης :

—Νὰ πᾶς στῆθεία Ἐλέγκω, τοῦ εἶπε ἡ Βεργινία νὰ τῆς πῇς νὰ μᾶς στείλῃ τὴ Λιόλια, τὴν ἀνεψιὰ τοῦ ἀντρός της...Εἶνε καλὸ κορίτσι...δὲν ἔχει κανένα στὸν κόσμο. Σὰν ἤμουνα στῆς θειᾶς ἤτανε

μικρή...πήγαινε στῶν Ἀπόρων Γυναικῶν. Τώρα θὰ κοντεύῃ δεκαεφτὰ χρονῶν. Ἡ θειὰ μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ χωρὶς αὐτήνα...

Λαχάνιασε γιὰ νὰ πῇ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια καὶ τὰ μάτια της κύτταζαν τὸ Νῖκο σὰν νὰ τοῦ ζητούσανε συγχώρησι.

— Λόλια τὴ λέν; εἶπε μονάχα ὁ Νῖκος.

Τὶ γλυκὸ, ποὺ ἀκούστηκε τ' ὄνομ' αὐτὸ ἀπ' τὸ στόμα του καὶ σὰν μὲ μιὰν ἀπήχησι πίσω του—τόσο ξαφνίστηκε κι' ὁ ἴδιος.

Τ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΤΙΑ

Ἔτσι λοιπὸν ἦρθε ἡ θειὰ Ἐλέγκω κι' ἔφερε τὴ Λόλια.

Ἤτανε σχεδὸν παιδὶ ἀκόμα, ποὺ δὲν ἔδειχνε πὼς τἄχε κλεισμένα τὰ δεκάξη, καθὼς ἔλεγε ἡ θειὰ—ἕνα κοριτσάκι μὲ κοντὸ φουστανάκι, ἁπαλὸ καὶ στρουμπουλὸ σὰν κάτι ἄσπρες γατίτσες, ποὺ νομίζεις πὼς δὲν ἔχουν κόκκαλα. Εἶχε μεταξένια καστανὰ μαλλάκια μὲ λάμψεις χρυσὲς καὶ χείλια κόκκινα καὶ ὑγρὰ, μισανοιγμένα σὰν ἀνθόφυλλα. Σὰν κάποιο ξημέρωμα γλυκὸ ἦταν ἀπάνω της ἀλάλητο.

Καθότανε ντροπαλὴ στὴν ἄκρη τοῦ καναπὲ καὶ ξέφτιζε τὴ φράντζα τοῦ τραπεζομάντυλου, ποὺ ἦταν εἶδος κινέζικο, μαυροκίτρινο, καὶ τὄχε ἀγοράσει ἡ Βεργινία τέσσαρες δραχμὲς ἀπὸ 'να γυρολόγο....

Ὁ Νῖκος στεκόταν ὀρθὸς στὸν κομμὸ καὶ στριφογύριζε ἀπάνω σὲ δυὸ του δάχτυλα τὴν ἁλυσσίδα τῶν κλειδιῶν του...

Ἐνόσῳ μιλοῦσε ἡ θειὰ Ἐλέγκω, ξεχειλιστὴ ἀπάνω στὴν καρέκλα κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Βεργινίας, τὰ μάτια τοῦ Νίκου κύτταζαν τὴ σειρὰ κουμπάκια τὄνα κοντὰ στἄλλο, ποὖχε μπροστὰ στὸ σταχτὶ πολκάκι τῆς Λόλιας, ποὺ τῆς ἤτονε μικρὸ καὶ τὴν ἔκοβε φοβερὰ στὶς ἀμασχάλες : στὴν κάθε της ἀναπνοὴ τὰ κουμπάκια σπαράζανε μέσα στὶς κουμπότρυπες τους, σάμπως τὰ στηθάκια της τἄγουρ νὰ ὡρίμαζαν ἐκεῖ μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ νὰ γυρεύανε νὰ κάμουνε φτερὰ νὰ πετάξουν...

Λαχτάρα μου !

Ἡ Βεργινία ἦταν πολὺ ξαναμμένη καὶ μιλοῦσε μὲ κόπο, μὰ καὶ μὲ μιὰ ξεχωριστὴ ζωηράδα λὲς καὶ μάζευε ὅλη της τὶ δύναμι γιανὰ κρύψῃ ἀπ' τοὺς ξένους τὸ χάλι της.

Σὰν τὰ ἀποείπανε, σηκώθηκε ἡ θειὰ Ἐλέγκω νὰ φύγῃ. Φίλησε τὴ Βεργινία:

—Θἄρχωμαι, Βεργινίτσα μου, νὰ σὲ βλέπω πιὸ συχνὰ τώρα νὰ βλέπω καὶ πῶς τὰ πάει κι' ἡ Λιόλια. Μὴ σεκλετίζεσαι ! περαστικὰ εἶνε. Νὰ κι' ἐμένα, ποὺ μὲ βλέπεις τόση κι' ἄλλη τόση, τὰ ἴδια δὲν τράβηξα τὸ πρῶτο χρόνο τῆς παντρειᾶς μου ; Θὰ πῇς πὼς δὲν ἔκανα παιδιά ! Ξορκισμένα νἆναι ! Ἄμα ἔχῃς τὸν ἄντρα σου, τί ἄλλο θέλεις ; γιὰ μπελᾶ μόνο ; Κι' ἐσὺ, Λιόλια, τὸ νοῦ σου ! νὰ κυττᾶς τὴ Βεργινία ποὺ τὴν εἶχα σὰν παιδί μου—προσεχτικὴ καὶ πρόθυμη σὰν κορίτσιτοῦ σπιτιοῦ. Κι' ὅ,τι σοῦ πῇ ὁ Κὺρ Νῖκος ποὺ εἶν' ὁ καημένος κι' αὐτὸς σαστισμένος.... Ἀπὸ νοικοκυριὸ πιὰ ἄλλο τίποτα, Βεργινίτσα μου. Τὴν ἔχω στρωμένη. Ἄμ τὰ ξέρεις δὰ ν' ἐσύ ! Περαστικὰ Κὺρ Νῖκο ! αὐτὰ ἔχει ἡ παντρειά. Μικρὸς—μικρὸς μπῆκες στὰ βάσανα, ἐ-ε-έχ. Ὅποιος τρώει τὰ καρύδια σπάει καὶ τὰ τσέφλια., Κὺρ Νῖκο μου—ου!...

Καὶ βγῆκε ἔξω, σκασμένη στὰ γέλια γι' τ' ἀστεῖο της.

Κι' ἀπόμειναν οἱ τρεῖς μονάχοι.

Τῆς φώναξε ἀχνὰ τῆς Λόλιας ἡ Βεργινία καὶ τῆς εἶπε νὰ πάρῃ τὰ κλειδιὰ νὰ βγάλῃ λάδι ἀπ' τὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας καὶ νὰ ψήσῃ τὰ ψαράκια, ποὖχε φέρει ὁ Νῖκος ἀπὸ βραδὺς, νὰ βράσῃ τὸ γάλα καὶ τ' αὐγά...

Τὰ γλήγορα κι' ἀλαφρὰ πατήματά της ἀπηχήσανε στὰ σανίδια τῆς κάμαρης κι' ἔξω στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς. Καὶ σὲ λίγο ξανάρθε μέσα καὶ ρώτησε τὴ Βεργινία νὰ κάμῃ λίγα ψάρια καὶ στὴ σκάρα μὲ τὸ λεμόνι; καὶ πάλι τὰπ-τὸπ —τὰπ ἔκαναν τὰ βήματά της....κι' ἔκανε ἄνεμο μὲ τὴν κοντὴ φουστίτσα της, σὰ γοργοδιάβαινε μὲ τὰ κλειδιὰ κουδουνιστὰ στὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς της, ποὺ ἡ πρώτη της δουλειὰ ἤτανε νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μπογαλάκι, ποὖχε φέρει μαζὺ της καὶ νὰ τὴ φορέσῃ.

....Ἕνας ἀέρας ἀλλοιώτικος, σὰν κάποιο φῶς μπῆκε στὸ σπίτι, ποὺ ὡς τώρα ἦταν ἀφώτιστο, πνιγμένο ἀπ' τὴν περίχυτη κούρασι καὶ τὸ βαστηγμένο πόθο τῆς ἄρρωστης γυναίκας.

Ὅταν γύριζε ὁ Νῖκος ἀπ' τὸ μαγαζὶ ἔλαμπε ἀπὸ τάξι καὶπάστρα, ποὺ δυὸ μέρες τώρα εἶχε μείνει ἀσυγύριστη μιὰ γλυκειὰ ἡσυχία ἦταν πεσμένη ἀπάνω στὰ ἔπιπλα, στῆς Βεργινίας τὸ κρεββάτι, μὲ τὴν ἄσπρη κουβέρτα ὄμορφα τεντωμένη, καὶ στὸ πρόσωπο τῆς Βεργινίας ἀκόμα ποὖταν πιὸ ἄσπρο ἀπ' τὸ προσκέφαλό της, τἀναπουπουλιασμένο.

Αἰσθάνθηκε τότες ὁ Νῖκος πὼς δὲν ἤταν μονάχος στὸ σπίτι μ' αὐτὸν τὸν μυστηριώδικα ἐχθρὸ, τὴν κρυφὴ ἀρρώστια ποὺ ἔτρωγε τὸ κρέας τῆς γυναίκας του κάτω ἀπ' τὸ πετσί της καὶ τῆς ἔπινε τὸ αἷμα καὶ τὴ νειότη της.

Γύρισε ἡ Βεργινία τὸ κεφάλι της νὰ τόνε χαιρετήσῃ καὶ φάνηκε τὸ ἄσπρο τῶν ματιῶν της σταχτερὸ, χωρὶς λάμψη κι' ἡ κόρη ξέχρωμη, σὰ νἆταν ἡ κόρη καὶ τἄσπράδι ἕνα πρᾶμα. Ἄνοιξε τὰ χείλια της τὰ πανιασμένα νὰ τοῦ χαμογελάσῃ κι' εἶδε ὁ Νῖκος τὰ γούλια σὰν ἀπὸ ξέθωρο σβυσμένο κουρέλλι, ποὔκαναν τὰ δόντια της νὰ φαίνωνται κατακίτρινα;

Τὶ λύπη, τὶ λύπη !....

Κι' ἡ ματιά του ἔπεσε καὶ στὸ πρόσωπο τῆς Λόλιας, ποὺ μόλις μπῆκε αὐτὴ μέσα, σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα κοντὰ στὸ κρεββάτι, ποὺ καθόταν κι' ἔρραβε καὶ τονὲ χαιρέτησε μ' ἕνα βυσσινὺ χαμόγελο, ρίχνοντας μὲ τὸ χέρι πίσω κάτι σγουρόμαλλα ἀπ' τὸ μέτωπό της. Καὶ τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἡ ὄψι της ἡ ἀνθισμένη, σὰν νὰ τὸν ξεκούρασαν ἀπ' τὴ λύπη του μονομιᾶς, σὰ νὰ τοὔδωσαν κάποιο θάρρος ἀλλοιώτικα καὶ μίαν ἐλπίδα ἀόριστη γιὰ κάτι καλὸ ποὖτανε νἄρθῃ ἀφάνταστο.

Ἄθελα, ἐκεῖ ποὺ κάθησε νὰ φάῃ, ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὴ Λιόλια ποὔμπαινόβγαινε κι' οἱ ματιές του ἀκουμποῦσανε σκεπτικὲς στὰ καστανά της τὰ μαλλιὰ, ποὺ τἄχε σηκωμένα πίσω ἀψηλὰ σὲ μιὰ χοντρὴ πλεξοῦδα, κι' ἔπειτα πάλι ἔπεφταν ἀπάνω στὸ στενὸ της πολκάκι, στὰ κουμπάκια, ποὺ σπαράζανε σὲ κάθε ἀναπνοή της...

Κι' ἡ Λόλια κάθε τόσο ἔλεγε μὲ μιὰ φωνὴ χαμηλὴ καὶ τραγουδιστή :

—Κυρία Βεργινία, νὰ σᾶς φέρω τώρα τὸ ζουμί σας ;....Νὰ σᾶς κόψω τὴ μπριζόλα σας ; Νὰ βάλω νὰ ζεσταθῇ τὸ γάλα σας ἢ τὸ θέλετε τὸ βράδυ ;....Θὰ τοῦ φθάσῃ τὸ φαΐ τοῦ Κυρίου Νίκου ἢ νὰ τοῦ ψήσω καὶ δυὸ αὐγά ;

—Πῶς νὰ δῇ ὁ Νῖκος τἄσπρα μάτια τῆς Βεργινίας καρφωμένα ἀπάνω στὸ πρόσωπό του, ἀφοῦ κύτταζε ἀλλοῦ ; Τὸ περίεργο μόνο εἶνε, πῶς δὲν ἀνταμώθηκαν οἱ ματιὲς τους ἀπάνω στῆς Λόλιας τὸ κορμὶ, γιατὶ καὶ τῆς Βεργινίας τἄσπρα μάτια περπατούσανε μαζὺ μὲ τὰ καμώματα τῆς Λιόλιας καὶ πήγαιναν ἀπ, τὴ Λόλια στὸ Νῖκο καὶ πίσω...

Ὢ ! σκεπτικὰ μάτια τοῦ νέου ἀγοριοῦ τὶ φταῖτε ἐσεῖς, ποὺ γλυκαινόσαστε, σὰν ἤσαστε πρῶτα πικραμένα καὶ τυφλὰ ἀπ' τὸ σκοτάδι κι' ἔξαφνα ἀγναντεύετε ἕνα λουλοῦδι γλυκὸ, ποὺ σιγοκαμπανίζει μέσα στὴν αὔρα τῆς ψυχῆς σας ; Λάμπει πάλι χρυσὸς ὁ ἥλιος τῆς νεότητός σας καὶ ξυπνάει ἡ λαχτάρα σας σὰν κάποια μοσχοβολιά, ποὖταν κρυμμένη βαθειὰ—βαθειὰ κάτω ἀπὸ τοὺς μαραμένους μενεξέδες.

Κι' ἡ Βεργινία εἶδε τὰ μάτια τοῦ ἀγοριοῦ της νὰ γλυκαίνωνται. ν' ἀνοίγουνε διάπλατα σὰν ἄνθη στὸνἥλιο, ὅταν ἀκουμποῦσαν ἀπάνω στὰ μαλλιὰ τῆς Λόλιας καὶ στὰ χείλη της τὰ ὑγρὰ κι' ἀνοιγμένα πάντα σὰν κόκκινα ἀνθόφυλλα καὶ στὸ πολκάκι της μὲ τὴ σειρὰ κουμπάκια, καὶ δὲν ἔβλεπε πιὰ τίποτε ἄλλο ἀπ' ὅσα ἦτανε γύρω της κι' ἀπ' ὅλη τὴ ζωὴ, ποὺ εἶχε ἀκόμα μέσα της κι' ἀπ' ὅλη τὴν ἀρρώστεια, ποὺ τῆς εἶχε ζωσμένο τὸ κορμί της καὶ τῆς τὄτρωγε—τίποτα ! ἐξὸν αὐτὸ μονάχα...

—Ποῦ θὰ τὴ βάλωμε νὰ κοιμηθῇ, εἶπε ἡ Βεργινία τοῦ Νίκου, ἅμα ἦρθε τὸ πρῶτο βράδυ. Καὶ σὰ ν' ἀπαντοῦσε γι' αὐτὸν πρόσθεσε μὲ βία: Στὴν κουζίνα εἶνε πλάκες καὶ δὲν ἔχουμε στρίποδα.... οὔτε καὶ ροῦχα.

—Νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι μαζύ σου κι' ἐγὼ στρώνω χάμω.

.Ἡ Βεργινία κούνησε τὸκεφάλι της : Πῶς «ὄχι».

—Τότε νὰ στρώσῃ τὴν κουβέρτα μπροστὰ στὸκρεββάτι κοντό σου, μήπως καὶ θελήσῃς τὴ νύχτα τίποτε...

—Δὲ φθάνουν οἱ κουβέρτες.

—Τῆς δίνουμε τὸ πάπλωμα κι' ἐμεῖς

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

σκεπαζόμαστε μὲ τὸ νυφικό μας.

Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπὸ τὰ ξεθωριασμένα μάτια τῆς Βεργινίας σὰν ἀντιφεγγιὰ ἀπὸ κάποια φλόγα, ποὔκαιγε ἄσωστη στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Ἔτσι κοιμήθηκαν ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ ἄσπρη Βεργινία καὶ ὁ μαυρειδερὸς Νῖκος, σκεπασμένοι μὲ τὸ νυφικό τους πάπλωμα ἀπὸ ἀτλάζι γαλάζιο, μὲ κίτρινη φόρδα, μὲτοὺς πολλοὺς μπακλαβάδες καὶ τὶς ὄμορφες στριφτορραφὲς ὁλόγυρα, ποὺ ἀπ' τὴν νύχτα τοῦ γάμου τους ἔμεινε κλεισμένο μὲς τὸ σεντοῦκι καὶ μόνο κάθε μεγάλη σχόλη στρωνόταν ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι κι' ἅπλωνε τὴ γλυκειά του λάμψι σὰ θάλασσα Κυριακάτικη....

Ἀλήθεια σὰ θάλασσα γαλάζια καὶ ἐκστατικὴ ἔμοιαζε καθὼς ἤτανε φαρδὺ καὶ μακρὺ καὶ χυνόταν ἴσαμε κάτω στὸ πάτωμα.

Τοῦ Νίκου, ποὔτανε γυρισμένος κατὰ τὸν τοῖχο, μόλις φαινότανε λίγο τὸ κατσαρὸ μαλὶ ποὺ τὄχε τοῦφα πάνω ἀπ' τὸ μέτωπο. Μὰ τῆς Βεργινίας τὸ πρόσωπο ἦταν ὅλο ἀπ' ὄξω, σὰ νὰ φοβότανε μὴν πνιγῇ κι' ἄσπριζε σὰ μιὰ χοῦφτα ἀφρὸς ἀπάνω σ' ἕνα κῦμα ἁπλωτὸ —ἀφρὸς, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ λυώσῃ. Καὶ στὰ βάθη του αὐτὸ τὸ κῦμα ἔκρυβε τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀρρώστεια—κι' ἡ ἀρρώστεια λαχταροῦσε τὴ δύναμι, στὴν κοιμισμένη...Καὶ τὸ κῦμα ἔπεφτε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τῆς Βεργινίας τὸ ἀδυνατισμένο κορμὶ καὶ φιλοῦσε τῆς Λόλιας, ποὺ κοιτότανε στὸ πάτωμα, τὸ γλυκὸ παρθενικὸ κεφάλι....

Ὅλη τὴ νύχτα τὰ μάτια τῆς Βεργινίας ἀσπρίζωνε μὲς στὸ σκοτάδι, ποὺ χύθηκε βαρὺ σὰν ἀπόσβυσε τὸ καντῆλι, ὀρθάνοιχτα...κι' ἔκαναν τὸ ἴδιο δρόμο, ποὔκαναν ὅλη τὴν ἡμέρα: Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Νίκου κατὰ τὸ μέρος τῆς Λόλιας—χωρὶς νὰ βλέπουν...ὥς ποῦ ξημέρωσε.

Καὶ περνοῦσαν οἱ μέρες....

Ὅταν ὁ Νῖκος τὴ ρωτοῦσε τώρα ἡ Βεργινία πῶς ἦταν καὶ τῆς μιλοῦσε μὲ τόση γλύκα, μὲ τόσα πολλὰ λόγια, αὐτὸς ποὺ ἄλλη φορὰ σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέσα δὲν εὕρισκε τόσες λέξεις νὰ τῆς πῇ —καὶ μὲ μιὰ ἠχηρὴ φωνὴ ποὺ σὰ νἄτρεμε κρυσταλλένια κάτι χαρούμενο μέσα της, καὶ μονάχος του τῆς ἔδινε νὰ παίρνῃ τὰ γιατρικά της καὶ τῆς μετροῦσε τὶς στάλες σὰ νὰ τὴ χαιρόταν κι' αὐτὲς ἀκόμα, καὶ τῆς ἔκοβε τὴ μπριζόλα καὶ τῆς βαστοῦσε τὸ πιάτο τῆς σούπας της μὲ τὸ χτυπητὸ αὐγὸ, γιὰ νὰ μὴ σηκώσῃ πολὺ τὸ χέρι της καὶ κουράζεται—ἡ Βεργινία κυττοῦσε μονάχα τὰ μάτια του. Καὶ πολλὲς φορὲς συνέβηκε νὰ χυθῇ τὸ γιατρικὸ κι' ἡ σούπα ἐπάνω της, γιατὶ κι' αὐτὸς κυττοῦσε ἀλλοῦ.

Καὶ περνοῦσαν οἱ νύχτες...

Τὶ νύχτες ἦταν ἐκεῖνες! Δὲν ἦταν ὁ Νῖκος, ποὺ κοιμότανε στὸ πλευρό της; —τόσο βαθειὰ, τόσο βαθειά!—Γιατὶ δὲν τὴ στιγμὴ, ποὔπρεπε καὶ γύριζε τὸ ἐργαπρῶτα; γιατὶ δὲν γύρευαν τὰ χείλια του τὰ δικά της; τὸ ζεστὸ κορμί του τὸ δικό της ποὺ κρύωνε αἰωνίως;

Ἄχ! ἡ πίκρα κι' ἡ σιγαλιὰ κάθονταν ἄγρυπνες στὸ προσκέφαλό της καὶ τῆς ἔπιναν τὰ στήθια καὶ τῆς πάγωναν τὰ χέρια ἴσαμε τὰ νύχια...καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ Νίκου.

Ὅλη ἡ ζωὴ, ποὺ τῆς ἔμενε εἶχε μαζευτῆ αὐτὸν τὸν καιρὸ στὰ μάτια της: Αὐτὰ μιλοῦσαν, αὐτὰ φώναζαν, αὐτὰ ἔτρεχαν ἀπάνω—κάτω καὶ σηκώνανε χέρια παρακαλεστὰ, αὐτὰ σπάραζαν καὶ σβύνανε λιγόθυμα. Ἡ ἴδια δὲν εἶχε πιὰ δύναμι νὰ τὰ κάνῃ ὅλ' αὐτὰ κι' ἡ φωνή της δὲν μπόραγε νὰ πῇ τὰ ὅσα ἤθελε....

Δὲν πέρασαν δεκαπέντε μέρες, κι' ἡ Βεργινία κατάλαβε, πῶς γιὰ νἆναι τοῦ Νίκου τὰμάτια πάντα γλυκὰ σὰν τώρα κι' ἡ φωνή του τόσο διάτορη καὶ κρουσταλλένια καὶ κρυφοχαρούμενη, αὐτὴ ἦταν πιὰ περιττὴ—καὶ κατάλαβε τότες πῶς δὲν τῆς χρησίμευε πιὰ οὔτε τῆς ἴδιας νὰ ξαναύρῃ τὴν ὑγεία της.

Κι' αὐτὸ τὴν ἔρριξε πιὸ βαρειὰ κάτω.

Ὅταν ξανάρθε ὁ γιατρὸς τῆς ἔγραψε κι' ἄλλη Δακτυλίτιδα, κάθε δυὸ ὧρες τώρα, καὶ πάλι δυναμωτικὰ κι' εἶπε νὰ μὴ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι—μὰ καὶ νὰ ἤθελε μποροῦσε;

Καὶ ὁ Νῖκος καθεμέρα γινόταν πιὸ πεταχτὸς, πιὸ χαρούμενος.

Σὰν περπατοῦσε στὸ δρόμο ἀνασήκωνε τὶς φτέρνες πρὶν νἀγγίξουν τὸ χῶμα, ἔρριχνε πίσω τὸ κεφάλι καὶ κύτταζε ὁλόγυρα μὲ μάτια φεγγερὰ νὰ δῇ τὸν κόσμο ὅλο ποὔτανε δικός του...κι' ἀνάσαινε βαθειὰ μὲ τὰ ρουθούνια διάπλατα, σὰ νὰ μὴν τοὔφθανε ὁ ἀέρας γύρω γιὰ τὰ δυνατὰ πλεμόνια του...Στὸ μαγαζί του λέγανε: «Μωρὲ Νῖκο, τὶ ἔπαθες, μωρὲ Νῖκο; μπᾶς καὶ σοὔρθε καμμιὰ κληρονομιά;» Κι' αὐτὸς γελοῦσε: «Ἐγὼ τὶ ἔπαθα, γιὰ ἐσεῖς τὶ πάθατε καὶ κοιμόσαστεν ὀρθοί;!»

Νὰ τόνε βλέπατε πῶς ἔπιανε τὸ σκαρπέλο καὶ τὴ σγόρμπια στὸ χέρι καὶ τὰ χτυποῦσε μὲ τὴ ματσόλα μὲς τὸ ξύλο σὰ νἄθελε νὰ τὰ κάμῃ τρίψαλα! Ὁ μάστορας τοῦ φώναζε: «Ἔ! Νῖκο! ἔχει ἑκατὸ δραμὲς αὐτὴ ἡ καρυδιά! Δὲν εἴμαστε καλὰ, λέω γώ!»

Αὐτὸς ὅμως μάζευε τὰ χαλινάρια του τὴ στιγμὴ, ποὔπρπε καὶ γύριζε τἄργαλεῖο μιὰ στρογγυλὴ καὶ τρυφερὴ κίνησιι σὰν ἀγκάλιασμα, γλήγορη κι' ἁπαλὴ σὰ χάδι κρυφὸ, κι' ἔξυνε κι' ἔγλυφε τὸ αὐγὸ, ποὺ σκάλιζε καὶτὴν ἀχιβάδα καὶ τὸ φλασκόφυλλο καὶ τὸν ἄκανθο, ὡς ποὺ τὸ σίδερο γινότανε φωτιὰ μέσα στὰ χέρια του. Καὶ τὸ ζεστὸ σίδερο φιλοῦσε, φιλοῦσε τὸ ξύλο κι' αὐτὸ γινότανε μαλακὸ καὶ γλυκὸ, σὰ νὰ ζωντάνευε, κι' ἄνοιγε, σὰν τ' ἀχεῖλι στὰ φιλιὰ, κι' ἔβγαιναν ὅλο φυλλαράκια καὶ βλαστοὶ πανώριοι, μυριοπερίπλοκοι, καὶ ρόδια καὶ σταφύλια, ποὺ χύνονται ἀπὸ ἕνα κέρας, καὶ γυναῖκες μὲ βυζιὰ πεταχτὰ καὶ κένταυρος μὲ τὶς οὐρὲς ὀρθὲς καὶ μὲ τόξα, ποὺ σαΐτευαν ἀόρατους ἐχθροὺς κι' ἀγριάνθρωποι μὲ τράγινα μεριὰ καὶ μυτερὰ αὐτιὰ καὶ χίμαιρες καὶ σφίγγες μὲ φτερά....

Πόση δουλειὰ ἔβγαινε τώρα ἀπὸ τὰ χέρια του!

Κι' ὅμως πρῶτος ἀπ' ὅλους, μόλις βαροῦσε ἡ καμπίνα, τὰ βροντοῦσε ὅλα χάμω κι' ἔτρεχε σπίτι, κόβοντας δρόμο ἀπ' τὴν Πλάκα καὶ τὴν Ἁγία Αἰκατερίνη κι' ἔπειτα πίσω ἀπ' τὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ οἰκονομίσῃ καὶ τὸ καθημερινὸ ἔξοδο τοῦ τροχιοδρόμου—καθὼς ἔλεγε στὸν ἑαυτό του.

Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦτον πὼς τοὐρχόταν ἔτσι νὰ κουνηθῇ, νὰ τρέξῃ, καὶ δὲν τονὲ βαστοῦσε πιὰ στὰ καπούλια τοῦ κωλοσούρτη νὰ κάνῃ χάζι τὰ σκέρτσα του!!

Ἔμπαινε στὸ σπίτι σὰν ἀνεμοστρόβιλος! Βροντοῦσε τὶς πόρτες καὶ τὶς καρέκλες...γελοῦσε μὲ τὸ καθετὶ καὶ μὲ τὴν ἄρρωστη ἀκόμα τὴ Βεργινία.

—Σάλεμόνι μοῦ εἶσαι πάλι σήμερα Βεργινία μου! θὰ σὲ στίψω νὰ σὲ κάνω λεμονάδα.

Καὶ σὲ λίγο πάλι ἔλεγε:

—Μπᾶ δὲν ἔχεις τίποτε! Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκε ἡ Λιόλια στὸ σπίτι εἶσαι πολὺ καλύτερα. Καὶ τὰ προχτὲς σὰν ἦρθε ἡ θειὰ Ἐλέγκω μονάχη σου τῆς τὄπες. Δὲν λέω ἀλήθεια; Νὰ ποὺ γελᾶς κι' ἡ ἴδια! γελᾶς ἔ;!

Μὰ τῆς Βεργινίας τὸ πρόσωπο κάθε μέρα γινόταν πιὸ ἄσπρο, πιὸ διάφανο. Κάτι γοῦβες γαλάζιες φανήκανε στὰ μηλίγγια. Τὰ μάτια της ἀπὸ κάτω ἤτανε μαῦρα πρὸς τὸ μενεξελὺ, σὰ χτυπημένα, τὰ βλέφαρα μὲ πρισμένους γύρους βυσινιοὺς—κι' αὐτὰ ἦταν τὰ μόνα χρώματα ποὔχε ἀπάνω της.

Τὸ στόμα της ἔδειχνε κυρτωμένο σ' ἕνα τόξο, ποὺ θἆταν ἀκόμα πιὸ τρομερὸ, ἂν ἤτονε γέλοιο κι' ὄχι κλάμα βαστηγμένο μιᾶς ψυχῆς ποὺ σπάραζε.

Τώρα ὁ Νῖκος ἐρχόταν τὸ ἀπόγεμα ἀπὸ νωρὶς στὸ σπίτι πολλὲς φορὲς καὶ δὲ ματάβγαινε καθόλου ὕστερ' ἀπ' τὸ γιόμα.

Εἶχαν τώρα λέει λιγώτερη δουλειὰ στὸ μαγαζὶ, γιατὶ ὁ πλούσιος ποὔχτιζε ἕνασπίτι, παλάτι στοῦ Μακρυγιάννη καὶ ποὺ τοῦ σκάλιζε ὁ Νῖκος τὶς δρύϊνεςπόρτες γιὰ ὅλο τὸ σπίτι καὶ τοὺς καρυδένιους ταμπλάδες τῆς τραπεζαρίας, εἶχε γράψει στὴν Εὐρώπη γιὰ ἰδιαίτερη ξυλεία κι' ἀργοῦσε νἄρθῃ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Σὲ μιὰ κώχη

Σὲ μιὰ κώχη παντέρημη
τόρφανὸ τὸ ἔχουν θάψει.
Καντηλάκι δὲν βρέθηκε
μιὰ ψυχὴ νὰ τοῦ ἀνάψῃ.

Δὲν ταράζει τὸν ὕπνο του
οὔτε γέλιο οὔτε θρῆνος.
Κι' ὁ σταυρὸς, ποὺ τοῦ στή
σάπιος γέρνει κι' ἐκεῖνος.

Μιὰν αὐγούλα ποὺ πέρασα,
δυὸ κλαδάκια ταιρι[illegible]
καὶ σταυρὸ στὸ κ[illegible] του
γονατίζω καὶ βάζ[illegible]

Καὶ μιὰ φοῦχτα δροσόλουστα
τῶν ἀγρῶν λουλουδάκια
σὰν στεφάνι τὰ τύλιξα
στοῦ σταυροῦ τὰ κλαδάκια.

Ξάφνου ἡ κώχη ἡ παντέρημη
πῶς γεμίζει τραγούδια!
Νὰ πουλάκια, ποὺ παίζουνε
νὰ λευκὰ πεταλούδια.

Κι' ἕνας ἥλιος ὁλόχρυσος
πλημμυρᾶ στὸ στεφάνι
καὶ τὶς σκάλες, ποὺ κρέμονται,
καντηλάκια τὶς κάνει.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Τὸ Λαϊκὸν πνεῦμα

Ο ΜΠΕΡΝΤΟΛΔΟΣ

Καὶ αἱ πανουργίαι του

Ο ΗΡΩΣ ΜΑΣ

Αἱ ὑψηλόταται πανουργίαι τοῦ Μπερτόλδουλ ἔχουν ἐκδοθῆ πολλάκις. Εἶναι ἴσως πολὺ κακὴ φιλολογία. Ἀλλ' ὁ Μπερτόλδος εἶναι τὸ χοντρὸ λαϊκὸ χιοῦμορ, ποὺ κάνει τὸν κόσμο νὰ γελᾷ, γιατὶ πρὸ παντὸς δὲν εἶναι ἐπιτηδευμένο, ἀλλ' εἶναι αὐθόρμητο, εἶναι πηγαῖο. Ἀκονίζει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου, λοιπόν, τὸ ἀνάγνωσμα αὐτό. Καὶ ὁ Μπερτόλδος δὲν εἶναι φανταστικὸ πρόσωπο. Ἔζησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλμποίνου, δουκὸς τῶν Λογγοβάρδων, ποὺ ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν Ἰταλίαν ἐξορμήσαντες ἀπὸ τὴν Βερώναν. Εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ἰταλοῦ αὐτοῦ δουκὸς βρέθηκε ὁ Μπερτόλδος, ἕνας χωριάτης ἀθυρόστομος καὶ ἀσχημοπρόσωπος. Μικροπρόσωπος, χοντροκέφαλος, καὶ ὁλοστρόγγυλο σὰν μπαλόνι, τὸ πρόσωπόν του μὲ χίλιες χάρες τὸ μέτωπό του, μὲ τὰ μάτια ὁλοκόκκινα, τὰ φρύδια του μὲ μικρὰ καὶ ἄγρια, τὰ αὐτιά του μεγάλα τρομερά, τὸ στόμα του φοῦρνος, ἡ μύτη του στραβὴ καὶ σηκωμένη ἀπάνω, τὰ δόντια του ἔξω τῶν χειλιῶν, μὲ ποδάρια τραγίσια μικρὰ καὶ πλατειὰ ὡς τῶν Σατύρων, ἦτο τέρας σωστό, ντυμένο μὲ κουρέλια, ὡς τὸν ἀναφέρουν οἱ Ἰταλοὶ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς. Ἂν ὅμως τοῦ ἔλειπεν ἡ εὐμορφιὰ τοῦ προσώπου, καὶ τοῦ κορμιοῦ εἶχε τὴν διαβολεμένη ἐξυπνάδα, ποὺ τὸν ἔκαμε διάσημον, ἐσταθεροποίησε τὴ θέσι του, μέσα στὸ παλάτι τοῦ δουκός, παρ' ὅλα ὅσα ἔκανε καὶ ἔλεγε. Ἕνας ἐκ τῶν βιογράφων του—διότι ἔχει πολλοὺς Ἰταλοὺς βιογράφους καὶ αἱ ἐκδόσεις τῶν «πανουργιῶν» του εἶναι πολυτελεῖς καὶ διακοσμοῦνται μὲ θαυμασίας εἰκόνας—λέγει τὰ ἑξῆς γι' αὐτόν: «Συγκρίνοντας τὴν ἀσκημάδα τοῦ ὅλου του, μὲ τὴν ὡραιότητα τῆς ψυχῆς του, ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε, ὅτι ὁμοιάζει μὲ ἕνα σάκκον ἀπὸ χονδρὸ πανί, ποὺ εἶναι φοδραρισμένος μὲ μετάξι. Εἰς τὸ βιβλίον του θὰ παρακολουθήσετε πανουργίες, νεύματα, ἀποφάσεις, ἐπιχειρήματα, παροιμίας, στρατηγήματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν γέλωτα».

Αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον τὴν δημοσίευσιν.

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ
ΔΟΥΚΟΣ ΚΑΙ ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ὁ Μπερτόλδος ἐμφανίζεται στὸ Δοῦκα Ἀλλιποΐνο γιὰ πρώτη φορά. Καὶ τότε ἀρχίζει ὁ κάτωθι διάλογος:

Δοὺξ (μὲ ἀποτροπιασμό, βλέποντας τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας) ὔ Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; Πότε γεννήθηκες καὶ ἀπὸ ποιὸ τόπο εἶσαι;

ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΣ (μὲ ἀφέλεια καὶ αὐθάδεια). Εἶμαι ἄνθρωπος. Γεννήθηκα τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἔκαμε ἡ μάννα μου καὶ ὁ τόπος μου εἶναι σ' αὐτὸ τὸ κόσμο ποὺ ζοῦμε...

Δ. Ποιοὶ εἶναι οἱ ἀνιόντες σου πρόγονοι καὶ ποιοὶ οἱ κατιόντες σου συγγενεῖς...

Μ. Τὰ φασόλια ὅταν βράζουν στὴ φτιά, ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν τσὸ τσουκάλι...

Δ. Ἔχεις, μητέρα, πατέρα, ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφές,

Μ. Ἔχω ἀπ' ὅλους. Μὰ πέθαναν...

Δ. Πῶς λοιπὸν τοὺς ἔχεις, ἀφοῦ πέθαναν;

Μ. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι μου, κοιμόντουσαν ὅλοι. Καὶ ὅταν κοιμᾶται κανένας, δὲν ξέρει ἂν ξυπνήσῃ... Μὰ δὲν λένε οἱ σοφοὶ πὼς ὁ ὕπνος εἶνε ἀδελφὸς τοῦ θανάτου.

Δ. (σὰν πεισμωμένος). Δὲν μοῦ λές, ποιὸ εἶνε τὸ γληγορώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου;

Μ. Ὁ νοῦς.

Δ. Ποιὸ κρασὶ σ' ἀρέσει καλλίτερα;

Μ. Ἐκεῖνο ποὺ τὸ κερνάει ὁ φίλος μου.

Δ. Ποιὰ εἶνε ἡ θάλασσα, ποὺ δὲν χορταίνει;

Μ. Ἡ ἀπληστία τοῦ τσιγγούνη.

Μ. Ποιὰ εἶνε ἡ ἀγιάτρευτη ἀσθένεια;

Μ. Τὰ χρέη.

Δ. Πῶς μποροῦσες νὰ μοῦ φέρνῃς νερὸ μὲ τὸ κόσκινο;

Μ. Θὰ περίμενα νὰ γίνῃ πάγος.

ΦΙΛΟΝΙΚΕΙΑ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἐπάνω εἰς τὴν συζήτησιν αὐτήν, ὅπου τὸ πνεῦμα τοῦ Μπερτόλδου διαλάμπει, ἐφάνηκαν δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἤρχοντο στὸ δεῖπνο. Τότε ὁ ἄρχων διέταξε τὸν Μπερτόδον νὰ πάρῃ μέρος, διότι κάποια διαφορὰ θὰ ελῖχαν οἱ δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκούσῃ. Πραγματικὰ οἱ δυὸ γυναῖκες ἤρχοντο στὸ δοῦκα νὰ εἰποῦν τὰς κατηγορίας ποὺ εἶχε ἡ μία κατὰ τῆς ἄλλης. Ἡ μία, ἡ Ἀουρέλλα, εἶχεν ἕνα καθρέπτην καὶ τῆς τὸν ἔκλεψεν — ὡς ἔλεγεν — ἡ ἄλλη ἡ Λίσσα, ποὺ τὸν κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Καὶ ἄρχισεν ἡ δίκη, ἂς εἰποῦμε, ὡς ἑξῆς:

Ἀουερέλλα: Κύδιε, εἶπε στὸ δοῦκα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα, Λίσσα τὴ λέν, ἦτο χθὲς στὸ σπίτι μου καὶ κάποια στιγμὴ ηὗρε τὴν εὐκαιρία, νὰ μοῦ κλέψῃ ἕνα κρυσταλλένιο καθρέπτη, αὐτὸν ἐδῶ ποὺ κρατάει στὸ χέρι της. Ἐγώ, πρὶν νἄρθοῦμε στὴν ἀφεντιά σας, τῆς τὸν γύρεψα πολλὲς φορές. Μ' αὐτὴ μοῦ τὸν ἀρνιέται καὶ δὲν θέλει νὰ μοῦ τὸν ἐπιστρέψῃ.

Λίσσα: Δοῦκα μου, πολυχρονεμένε μου, ὅλα ταῦτα ποὺ σ' ἀράδιασε ἡ Ἀουερέλλα εἶνε ψέμματα. Τὸν καθρέφτη, ἐτοῦτο ποὺ βλέπεις, τὸν ἀγόρασα ἐγώ, πρὸ ἡμερῶν, μὲ χρήματα δικά μου. Παραξενεύομαι, μάλιστα, πῶς ἔχει τὴν τόλμη νὰ τὸ ζητᾷ πρᾶγμα ξένο καὶ νὰ μὲ βγάζῃ κλέφτρα.

Ἀουερέλλα: Θεέ μου ποὖσε ψηλὰ καὶ βλέπεις κι' εἶσαι δυνατὸς καὶ κρίνεις. Δοῦκα μου, ποὔχεις στὰ χέρια σου τὴ ζωή μας. Μὴ πιστεύεις τὰ ψεύτικα λόγια της, γιατὶ ὅμοιά της σὲ ψευτιὲς δὲ γεννήθηκε ἀκόμη ἄλλη στὸ κόσμο. Δεσπότη παντρεύει, δοῦκα μου — ὅπως λέμε μεῖς οἱ ἁπλοϊκὲς γιὰ τοὺς μεγάλους ψεῦτες καὶ τὶς ἀνακατοῦτρες. Μὰ δοῦκα μου, δὲ θἀρχόμουνα ἕως ἐδῶ νὰ ταράξω τὴν ἡσυχία σου, ἂν ὁ καθρέφτης δὲν ἦταν ὁλόδικός μου.

Λίσσα (ἀφρίζοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι): Ὢ τὴ παληογυναίκα, τί ὑποκρισία! Ὢ τί... Τί νὰ πῶ γιὰ τὴν ὑποκρισία της; Πῶς τὰ λέει; Πῶς θέλει, δοῦκα μου, νὰ παραστήσῃ τὴν ἀθῶα καὶ νὰ σὲ πλανέψῃ στὴ κρίσι σου. Πῶς τολμᾷ μπροστὰ στὴν ἀφεντιά σας, νὰ λέῃ τόσα ψέμματα, σὰν ἀθῶα παρθένα; Ἀλλὰ δὲ φοβᾶμαι ἐγώ. Ἡ δικαιοσύνη σου, θὰ τὴν τσακίσῃ.

Ἀουερέλλα: Ἄνοιξε γῆ καὶ κατάπιέ την, τὴν ψεύτρα. Τί ἀδιαντροπιὰ νὰ κατηγορᾷ ἐμένα, ποὺ ὅλη ἡ πολιτεία μὲ δείχνει μὲ τὸ δάχτυλο, γιὰ τὴν καθαρή μου συνείδησι, τὴν τιμιότητά μου καὶ τὴν καλή μου γλῶσσα. Φανέρωσε τὴν ἀλήθεια, Θέ 'μου, γιὰ νὰ πάψουν οἱ ψευτιὲς ν' ἀφίνουν τὴ γλῶσσα της νὰ λέῃ ὅ,τι θέλει εἰς βάρος τῶν ἀθώων.

Δούκας: Φτάνει πιὰ διαβολογυναῖκα, ποὺ μοῦ πήρατε τὸ κεφάλι μὲ τὶς φωνὲς καὶ μὲ τὰ καμώματά σας. Τσακίστε τὸν καθρέφτη γλήγορα σὲ μικρὰ κομματάκια κι' ἔτσι κι' οἱ δυὸ θὰ εὐχαριστηθῆτε.

Ἀουερέλλα (ἔντρομη): Ὄχι δοῦκα μου, ὄχι, ζωὴ νἄχῃς. Μὴ τὸν τσακίσῃς τὸν καθρεφτοῦλι μου. Ἂς τὸν πάρῃ αὐτή. Ἂς τὸν χαίρετε... Μπορεῖ κάποτε νὰ μετανοιώσῃ καὶ νὰ μοῦ τὸν γυρίσῃ πίσω.

Λίσσα (ποὺ φουσκώνει σὰν γάλος): Ἡ ἀπόφασι τοῦ δοῦκα εἶνε δίκαιη. Ἅμα λείψῃ ἡ αἰτία θὰ πάψουμε κι' ἐμεῖς νὰ μαλώνουμε... Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ δοῦκα...

Δούκας: Σ' ἔπιασα Λίσσα. Ὁ καθρέφτης εἶνε τῆς Ἀουερέλλας, ποὺ τὸν πονάει, ὅπως πονάῃ κανεὶς τὸ δικό του πρᾶγμα. Πήγαινε λοιπὸν ν-ροπιασμένη ἀπὸ ἐμπρός μου καὶ δῶσε τὸν καθρέφτη.

Ἀουερέλλα: Εὐχαριστῶ, κύριε.

Μπερτόλδος (ἐπεμβαίνοντας): Κύριε, σφάλεις... αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ ἀληθινὴ κρίσις.

Δούκας: Γιατί;

Μπερτόλδος: Πιστεύεις, δοῦκα, στὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν;

Δούκας: Γιατὶ νὰ μὴ πιστεύω;

Μπερτόλδος: Πόση δολειότης σ' αὐτὰ τὰ δάκρυα; Καὶ πόση τέχνη;... Αὐτές, κύριέ μου, ὅταν θέλουν κλοίουν γιὰ νὰ μᾶς πλανέψουν... Ἂν μποροῦσες νὰ ἰδῇς τὴ σκέψι των, θὰ σηκώνουνταν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου. Κλαῖνε μὲ τὰ μάτια, μὰ γελοῦν γιατὶ μᾶς κατάφεραν.

Δούκας: Μὴ λὲς τέτοια πράγματα. Οἱ γυναῖκες ἔχουν τάξι καὶ φρονημάδα καὶ ἂν σφάλουν καὶ κάποτες, εἶνε γιατὶ εἶνε ἀδύνατα πλάσματα καὶ πρέπει νὰ τὶς συγχωροῦμε. Αὐτὸ ἡ ἀπόφασί μου εἶνε δίκαιη.

Μπερτόλδος: Δούκα μου, σ' ἔπιασα. Φαίνεται πῶς σ' ἀρέσουν οἱ γυναῖκες. Ὅμως τί θἄλεγες ἂν ὥς αὔριο τὸ βράδυ, σ' ἔκανα ν' ἀλλάξῃς γνώμη;

Δούκας: Ἂν τὰ καταφέρῃς, θὰ σ' ἀνεγνώριζα πῶς εἶσαι ὁ σοφώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, μ' ἂν δὲν τὸ πετύχῃς αὐτό, τότε σὲ περιμένει ἡ κρεμάλα.

Μπερτόλοδος (φεύγοντας καὶ κάνοντας μιὰ γκριμάτσα): Αὔριο, ξαναβλεπόμαστε, κύριέ μου.

Σοφὰ λόγια

Ἡ φρόνησις ὑπερέχει τῆς ἰσχύος· ἡ ἰσχὺς χωρὶς φρόνησιν εἶνε μηδέν.

Ναπολέων

◆◆◆

Ὁ φόβος εἶνε ἀπόδειξις ἐκφύλου διανοίας.

Βιργίλιος

◆◆◆

Μερικοὶ ἄνθρωποι μοιάζουν μὲ ἔδαφος ποὺ περιέχει φλέβα χρυσοῦ, τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἴδιος ὁ κάτοχος ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξιν.

200.000 ΝΕΚΡΟΙ!

Οἱ τρομεροὶ σεισμοὶ τῆς Μεσσήνης, ὅπου ὁλόκληρος πληθυσμὸς εὗρε τὸν θάνατον καὶ χιλιάδες οἰκιῶν κατέρρευσαν εἰς ἄμορφον σωρὸν ἐρειπίων.

«Αὐτὸ ποὺ εἴδαμε δὲν ἦταν τὸ τέλος μιᾶς πόλεως, ἔμοιαζε μὲ τὸ τέλος τοῦ κόσμου».

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον ἄκουσα ἀπὸ τὸν Ὀρλάντο, τότε Ἰταλὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, εὑρισκόμενον μέσα εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Μεσσίνας, ἦταν ὁ καλλίτερος ποὺ ἄκουσα ποτὲ γιὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ τραγῳδία.

Περίπου εἴκοσι ὀκτὼ ἔτη πέρασαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν φρίκην τῆς σκοτεινῆς πρωΐας τῆς 28ης Δεκεμβρίου 1908, ὅταν, λίγο μετὰ τὴν 5ην π. μ. ἕνας τρομερὸς σεισμὸς συνετάραξε τὸ Ρέτζιο ντὲ Καλάμπρια, στὴ Νότιο Ἰταλία, καὶ τὴ Μεσσίνα, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λιμάνια τοῦ κόσμου. Προεκάλεσε τὸ θάνατο 200.000 ἀνθρώπων ποὺ κατεπλακώθησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν σπιτιῶν. Ἡ καταστροφὴ ὑπερέβαινε κάθε φαντασίαν καὶ συνετάραξε τὸν κόσμον.

Ζοῦσα στὴ Μεσσίνα μὲ τοὺς γονεῖς μου. Ἡ μητέρα μου ἐφονεύθη καὶ ὁ πατέρας μου ἐτραυματίσθη σοβαρῶς, ἐγὼ ὅμως ἐσώθην.

Ὁ σεισμὸς εὗρῆκε τὴν χώραν κοιμωμένην. Μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ χειμωνιάτικου πρωϊνοῦ, τὶς παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ὅλοι κοιμόσαν. Πολλὲς χιλιάδες δὲν ξαναξύπνησαν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

⁂

Ξέραμε βέβαια ὅτι ἡ περιφέρεια τῆς Καλαβρίας ποὺ βρίσκεται μεταξὺ δύο μεγάλων ἡφαιστείων, τοῦ Βεζουβίου καὶ τῆς Ἔτνας, εἶναι σεισμοπαθής. Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1905 ἐσημειώθησαν σεισμοί, ἀλλὰ ἦσαν ἀστεῖοι ἐν συγκρίσει μὲ τὴν τρομακτικὴν καταστροφὴν που ἠκολούθησε.

Μεταξὺ τῆς 5 καὶ 15΄ καὶ τῆς 6 καὶ 30 πρωϊνῆς τρεῖς τρομεραὶ δονήσεις ἐσημειώθησαν. Στὴν Μεσσίνα ἡ δόνησις ἐκράτησε τριάντα δύο δευτερόλεπτα καὶ μετέβαλε τὴν ὡραία πόλι σὲ συντρίμματα.

Κοιμόμουν στὸ κρεβάτι καὶ ἐξύπνησα ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ κρότο, γιὰ νὰ δῶ τὸ σπίτι μας ἐρείπια. Εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὴ φρίκη ἑνὸς τέτοιου σεισμοῦ. Φαινόταν πὼς ἔτρεμαν τὰ θεμέλια τοῦ κόσμου· ὁ ἄνθρωπος γίνεται πρωτόγονος καὶ χάνει κάθε αὐτοέλεγχο.

Δὲν ἤξαιρα τί γινόταν ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου, τὸ πρῶτο ἔνστικτο ὅμως ἦταν νὰ βγῶ ἔξω, νὰ φύγω!

⁂

Ἦταν ἀδύνατον νὰ βγῶ ἔξω, γιατὶ ξύλα καὶ πέτρες εἶχαν φράξει τὴν πόρτα. Σκαρφάλωσα σὲ ἕνα τραπέζι ποὺ ἀνέβασα στὸ κρεβάτι καὶ ἔφθασα στὸ ταβάνι ποὺ εἶχε ἀνοίξει.

Βγῆκα στὰ κεραμύδια καὶ φώναζα τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου μέσα στὸ σκοτάδι. Τέλος ἄκουσα μιὰν ἀδύνατη φωνή. Ἦταν τοῦ πατέρα μου. Μοῦ εἶπε πὼς εἶχε κτυπήσει στὴν πλάτη καὶ νόμιζε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κινηθῇ. Κατόπιν μοῦ ψιθύρισε: «Ἡ μητέρα πέθανε».

Ἔσυρα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν κατέβασα μὲ προσοχὴ τὸ δρόμο. Μόνο τότε ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω ὅλη τὴ φρίκη τῆς καταστροφῆς.

Ἦταν τρομερὴ σκηνή. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ ἔπεφτε μιὰ κρύα βροχή. Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι κόσμο. Οἱ περισσότεροι ἦσαν γυμνοὶ καὶ φώναζαν ζητῶντας βοήθεια, παρακαλῶντας τὴ Μαντόνα καὶ τοὺς ἁγίους. Γύρω μας ἦσαν μισογκρεμισμένοι τοῖχοι.

Στὸ λιμάνι ἡ θάλασσα ὑψώθηκε σὰν ὑδάτινο βουνὸ στὸν ἀέρα καὶ ξεχύθηκε στὴ στεριά. Ἡ γέφυρα ποὺ συνέδεε τὸν κυματοθραύστη μὲ τὴν παραλία κόπηκε καὶ πολλὰ πλοῖα βούλιαξαν.

Φαντασθῆτε πῶς θὰ φαινόταν μιὰ μεγάλη πόλις, τὸ Λονδῖνο, π. χ., ἂν ἕνας τρομερὸς σεισμὸς τὴν τσάκιζε σύρριζα ὅπως τὴ Μεσσίνα. Ἡ πόλις μας εἶχε ξερριζωθῆ. Ὅσοι δὲν εἶχαν σκοτωθῆ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὰ σπίτια των κι' ἀναζητοῦσαν τοὺς γνωστούς των δρόμους ἀνάμεσα στοὺς σωροὺς τῶν ἐρειπίων.

Παντοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ συντρίμματα ἀκούονταν φωνὲς τῶν τραυματισμένων καὶ τῶν ἑτοιμοθανάτων, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους πέθαναν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Μπροστά μου εἶδα τοὺς γιγαντιαίους σκελετοὺς τοῦ Δημαρχείου καὶ τοῦ Ξενοδοχείου «Τρινάκρια». Ὅλες οἱ ὡραῖες βίλλες καὶ τὰ μέγαρα ποὺ ὑψωνόνταν στὴν παραλία καὶ στὸ Κόρσο Γαριβάλδι ἐξηφανίσθησαν. Ὅλα ἦσαν ἐρείπια καὶ ἡ τρομερὴ σκηνὴ συνεπληροῦτο τώρα ἀπὸ τὶς κόκκινες φλόγες καὶ τοὺς καπνούς.

Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀκουόταν ἀπελπισμένες κραυγὲς ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια. Στοὺς δρόμους ἔκειντο ἄνθρωποι σκοτωμένοι ἀπὸ πέτρες.

Τριακόσιοι κατάδικοι σκοτώθηκαν στὴ φυλακή, περισσότεροι ὅμως ἐδραπέτευσαν καὶ διήρπασαν τὴν καταστραφεῖσαν Τράπεζαν τῆς Ἰταλίας καὶ τὴ Στρατιωτικὴ Σχολή. Ἄνθρωποι ποὺ ἴσως σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ δὲν εἶχαν κλέψει οὔτε ἕνα σπίρτο, ρίχτηκαν στὸ κλέψιμο· ἡ καταστροφὴ φαινόταν πὼς εἶχε συντρίψει ὅλους τοὺς καθιερωμένους ἠθικοὺς κανόνας.

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ὠργανωμένη ὑπηρεσία βοηθειῶν, σὲ λίγο ὅμως Ἰταλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ πολεμικὰ ἀπεβίβασαν ναύτας στὸν λιμένα. Ἕνας συμπαθὴς Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς καὶ ὀκτὼ ἄνδρες ἔσωσαν δέκα πέντε τραυματίας· τὸ πλήρωμα ἑνὸς Ἀγγλικοῦ φορτηγοῦ ἔσωσε πέντε ἀπὸ τὸ πέμπτο πάτωμα φλεγομένης οἰκίας.

* * *

Τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα ἡ Μεσσήνη ἔμοιαζε μὲ πελώριο τάφο. Οἱ ἄνθρωποι ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο. Μὲ μεγάλη δυσκολία οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δέχθηκαν νὰ μποῦν σὲ νοσοκομεῖα ἄλλων πόλεων, διότι φοβόταν μήπως γκρεμισθοῦν καὶ τὰ νοσοκομεῖα.

Στοὺς δρόμους ἔβλεπε κανεὶς τὶς πιὸ συγκινητικὲς σκηνές. Θυμοῦμαι ποὺ ἄκουσα ἕνα δυστυχισμένον νὰ φωνάζῃ: «Τίποτε δὲν συνέβη στὴ Μεσσήνη! Τίποτε! Τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς οἰκογενείας μου!» Παντοῦ ἦταν καταστροφὴ καὶ θάνατος.

Μέσα σὲ σκηνὲς ποὺ στήθηκαν ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, τραυματισμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες φώναζαν ἀδιακόπως· στὶς πλατεῖες πατέρες καὶ μητέρες κρατοῦσαν τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά τους μπρὸς σὲ φωτιὲς γιὰ νὰ τὰ ζεστάνουν.

* * *

Χιλιάδες πεινοῦσαν καὶ χιλιάδες ἄλλοι διψοῦσαν. Τρομερὲς κραυγὲς ἀκουόταν ὅταν στρατιῶτες μοίραζαν τρόφιμα: «Ψωμί! Ψωμί!»

Ἡ φρίκη δὲν εἶχε τελειώσει. Σαράντα ἄνθρωποι ἀνεσύρθησαν ἀπὸ τὰ ἐρείπια, ὅπου εἶχαν μείνει θαμμένοι ἓξ ἡμέρες! Ἄκουσα μιὰ ἀδύνατη φωνὴ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια νὰ προσεύχεται.

Διασχίζοντας τὴν πόλι, νόμιζε κανεὶς πὼς διέσχιζε ἕνα πελώριο νεκροταφεῖο.

* * *

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ ἐγχειρίσεις γινόταν στὸ δρόμο καὶ συχνά, εἰς ἐπειγούστας περιπτώσεις, μὲ ἁπλὸ σουγιά. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας, ποὺ εἶχε σπεύσει ἀμέσως στὴ Μεσσήνη, ἐπέδεσε μόνη της τὰ τραύματα 200 καὶ πλέον τραυματιῶν.

Οἱ καραμπινιέροι φρουροῦσαν στοὺς δρόμους καὶ αὐστηρότατα μέτρα εἶχαν ληφθῆ ἐναντίον τῶν κλεπτῶν. Ὅλοι οἱ ὕποπτοι συνελαμβάνοντο. Ὅσοι προσπαθοῦσαν νὰ διαφύγουν, ἐπυροβολοῦντο ἄνευ διατυπώσεων. Πολλοὶ ἐφονεύθησαν στοὺς δρόμους μετὰ τὸ σεισμό.

Ἡ κακοσμία τῶν πτωμάτων γινόταν διαρκῶς περισσότερο ἀνυπόφορη. Τάφοι εἶχαν ἀνοιχθῆ ἀπὸ τὸ σεισμὸ καὶ πολλὰ ἀποσυντεθειμένα πτώματα βγῆκαν στὴν ἐπιφάνεια. Οἱ στρατιῶται τοῦ μηχανικοῦ ἔσκαψαν τέσσαρες μεγάλους λάκκους, στοὺς ὁποίους ἐρρίφθησαν ὅλα τὰ πτώματα, ποὺ εἶχαν παραμορφωθῆ σὲ σημεῖον ποὺ νὰ μὴν ἀναγνωρίζωνται καὶ ἐτάφησαν μαζύ. Τὸ θέαμα ἦταν φρικιαστικό. Ἀκόμη καὶ οἱ πλέον θαρραλέοι στρατιῶται ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπο.

Ἐν τῷ [illegible] βοήθειαι ἔφθασαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὅλας, ἀπέστειλαν πολεμικὰ καὶ βοηθείας.

Σιγὰ-σιγὰ ἔφθαναν εἰδήσεις περὶ τῶν συμβάντων εἰς τὰ ἄλλα μέρη. Πεντακόσιοι στρατιῶται ἐφονεύθησαν στὸ πτὰ καλογρηὲς καὶ πενῆντα μαθηταί. Ρέντζιο. Στὴν Καλαβρία ἐφονεύθησαν ἑ-

Στὰ νοσοκομεῖα οἱ ἀσθενεῖς πετάχθηκαν ἀπὸ τὰ κρεββάτιά των καὶ στὶς φυλακὲς οἱ ἐγκάθειρκτοι ἔσπασαν τὶς πόρτες γιὰ νὰ φύγουν. Παντοῦ ἐκηρύχθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος καὶ οἱ κλέπται ἐτυφεκίζοντο μετὰ συνοπτικὴν διαδικασίαν.

Σὲ μερικὰ σημεῖα ὁ σεισμὸς ἦταν τόσο τρομερός, ὥστε ἡ γραμμὴ τῆς ἀκτῆς μετεβλήθη. Ἕνας φάρος ἐξηφανίσθη!

* * *

Σὲ πολλὰ μέρη οἱ σεισμοπαθεῖς ἐκοιμοῦντο σὲ σπηλιὲς χωρὶς καμμιὰ διάκρισι κοινωνικῆς τάξεως ἢ ἐπαγγέλματος. Ὅλοι ἤθελαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν καταστραφεῖσαν περιφέρειαν. «Νὰ μὴ ξανακτισθῇ ποτὲ ἡ πόλις!», ἐφώναζαν.

Αἱ ἐκκλησίαι ἦσαν γεμάτες. Διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς κατοίκους, ὁ καρδινάλιος Νάβα, ἐπίσκοπος Κατανίας ὑπεσχέθη νὰ φέρῃ εἰς τὴν κατεστραμμένην περιφέρειαν τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας Ἀγάθης.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ τάξις ἀποκαθίστατο καὶ τὰ θύματα εὕρισκαν περίθαλψιν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐστάλησαν τρόφιμα, ἐνδύματα καὶ φάρμακα. Ἀλλὰ πέρασαν πολλὰ ἔτη γιὰ νὰ ξαναζωντανέψῃ ἡ ὡραία πόλις.

Ὅταν ὅμως ἠρεμήσαμεν καὶ ἐπληροφορήθημεν τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, τότε ἐμείναμεν κατάπληκτοι. Διακόσιες χιλιάδες οἱ νεκροὶ κι' ἐπάνω. Καὶ χιλιάδες σπιτιῶν γκρεμισμένων, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ὑλικὲς ζημίες, ποὺ ἀνέβαιναν σὲ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων λιρέττες.

Οἱ σεισμοὶ αὐτοὶ θὰ μείνουν ἱστορικοί. Βέβαια καὶ ἄλλοτε ἡ περιφέρεια εἶχε πάθει. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν πολλὰ καὶ πολλὰς φορὰς οἱ κάτοικοι εὗρον τὸν θάνατον, ἐνῷ ἐκοιμῶντο, καὶ ὅλοι ἔφευγαν ἀπὸ τὰ σπίτια των, γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ τραγικὴ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς θὰ μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητη.

Εἶδα πατέρα νὰ τρελλαίνεται, βλέποντας τὸ παιδί του νὰ τσακίζεται κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια. Καὶ [illegible] μιὰ μάννα τραγικὴ νὰ μὴ θέλῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπο, ὅπου σκοτώθηκαν τὰ τρία ἀγόρια της! Φρίκη! Τί κάνει Θεέ μου κάποτε τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν σοῦ φταῖξαν σὲ τίποτα!

◆◆◆

Σήμερα ἡ Μεσσήνη ἔχει πάρει πάλι τὴν ἀξία της [illegible]τερα ἀπὸ τόσα χρόνια! Κι' ὅταν [illegible] νὰ μιλήσετε στοὺς κατοίκους της [illegible] τὴν φοβερὴ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τρόμος τοὺς πιάνει.

—Ἀγύριστη [illegible] τέτοια ἡμέρα — ἔχονται.

Καὶ ὅμως, [illegible] μπορεῖ νὰ προΐδῃ; Ποιὸς περίμενε [illegible]ὴν καταστροφὴ τῆς Μεσσήνης; [illegible] τῆς Λισσαβῶνος παλαιότερα. Κ[illegible]ὸς νοῦς θὰ σκεπτότανε ὅτι ἡ Πο[illegible] θὰ σκεπαζόταν ἀπὸ τὴ ζέουσα [illegible]βα τοῦ ἡφαιστείου; Ποιὸς νὰ τὰ π[illegible] ὅλα αὐτά; Καὶ ὅμως γίνανε...

Ἂς εὐχηθοῦμε ὅμως κι' ἐμεῖς νὰ μὴ ξαναϊδοῦμε ἕ[illegible]τοιο φρικτὸ πρᾶγμα.

[illegible]SEPPE STAPHANO

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ἕνα καινούργιο σπὸρ

ΤΟΞΟΒΟΛΙΑ

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἀρχίζουν εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ πρῶτοι ἀγῶνες ἑνὸς καινούργιου σπόρ, τῆς τοξοβολίας, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ προέδρου τῆς Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας κ. Φρ. Μαυρομμάτη. Ἤδη ἔχουν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὴν Νορβηγίαν καὶ Γερμανίαν ὅλα τὰ παραγγελθέντα ὄργανα, τόξα, βέλη, φαρέτρες, στόχοι, καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ ἡ ἔναρξις τῶν προπονήσεων. Ὁ Ἑλληνικὸς Ὅμιλος Τοξοβολίας, ἀπέκτησε μάλιστα καὶ ἴδιον γήπεδον, εἰς τὸν Ὑμηττὸν πρεσφερθὲν εἰς αὐτὸν εὐγενῶς ὑπὸ τῆς Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας. Τὸ πρῶτον συμβούλιον τοῦ Ὁμίλου ἀπετελέσθη ἀπὸ γνωστὰ πρόσωπα, μὲ πρόεδρον τὸν κ. Ἀν. Σταθάτον τῆς Ε. Λ. Π. Α. καὶ μέλη πολλὰς φιλάθλους κυρίας καὶ δεσποινίδας.

Τὸ τόξον ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ὡραιότερον καὶ πιὸ ταιριαστὸ σπὸρ γιὰ τὸ ὡραῖον φῦλον

Ὁ Ὅμιλος ἀριθμεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ τὰ 100 μέλη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ....ὡραίου φύλου!

Ἂς ἑτοιμασθοῦμε λοιπὸν νὰ χειροκροτήσωμε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὶς πρῶτες Ἑλληνίδες τοξεύτριες, στὸ ὡραῖον καὶ θεαματικὸν αὐτὸ σπόρ.

◆◆◆

Ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμὸς

ΕΛΛΑΣ-ΙΤΑΛΙΑ-ΓΑΛΛΙΑ

Ὁ κλασσικός μας ἀθλητισμὸς θὰ παρουσιάσῃ τὸ καλοκαῖρι ὅλως ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν καὶ θὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ μὲ νέους θριάμβους. Ὅπως ἀπεφάσισε τὸ συμβούλιον τοῦ ΣΕΓΑΣ, τὸν προσεχῆ Μάϊον θὰ γίνουν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον μεγάλοι διεθνεῖς ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ Ἑλλάδος — Ἰταλίας καὶ Γαλλίας. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ μιᾶς ἀθλητικῆς συναντήσεως σπανίου ἐνδιαφέροντος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀθληταί μας, παρ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν ποὺ θὰ συναντήσουν, θὰ σημειώσουν πολλὰς ὡραίας νίκας.

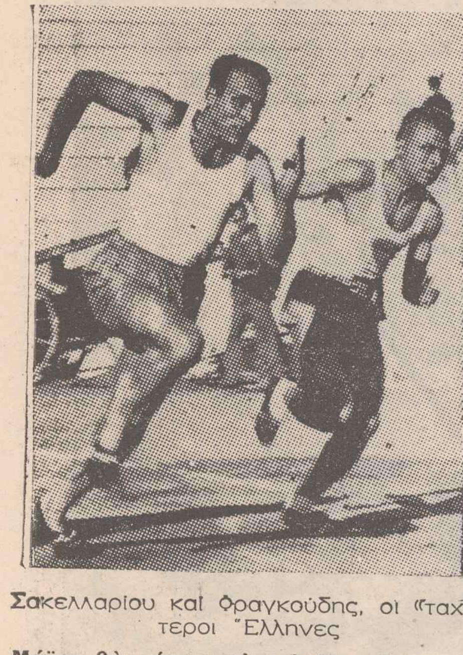

Σακελλαρίου καὶ Φραγκούδης, οἱ «ταχύτεροι» Ἕλληνες

Οἱ Γάλλοι, καθὼς καὶ οἱ Ἰταλοί, ἔχουν προωδεύσει πολὺ εἰς τὸν κλασσικὸν ἀθλητισμόν, τόσον ὥστε οἱ ἀθληταί μας θὰ εὑρεθοῦν πρὸ πραγματικῶς ἀνωτέρων ἀντιπάλων.

Πρὸς τὸ παρὸν οἱ ἀθληταί μας ἀναπαύονται ἐπὶ τῶν... δαφνῶν των, ἔπειτα ἀπὸ τὰς θριαμβευτικὰς νίκας ποὺ ἐσημείωσαν εἰς τὸ Βερολῖνον, τὸ Ζάγκρεμπ καὶ προσφάτως στὰς Ἀθήνας μὲ τοὺς Βαλκανικούς.

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ... πιστόλι

ΠΟΙΑ Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΣΚΟΠΕΥΤΡΙΑ;

Κάθριν Κουμάνταρου, Ἔλλη Ζαλοκώστα, Ἰωάννα Ζωχιοῦ καὶ Ι. Γεωργιάδου

Σᾶς παρουσιάζομεν σήμερον τὸν ἑλληνικὸν «ἄσσον» στὴ σκοποβολή. Τὴν Ἑλληνίδα πρωταθλήτρια στὸ πιστόλι! Εἶναι ἡ δεσποινὶς Κάθριν Κουμάνταρου. Ἴσως σᾶς φανῇ περίεργο, ὅτι ὑπάρχουν....φιλήσυχες γυναῖκες, ποὺ ὄχι μόνον ἐπιδίδονται ἀλλὰ καὶ διακρίνονται στὸ...ἐπικίνδυνον αὐτὸ σπόρ! Ἐν τούτοις ἐὰν σᾶς ἀραδιάσωμε τὸν κατάλογο τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων ποὺ ἀσκοῦνται σήμερον στὴ σκοποβολή, ἀσφαλῶς θὰ δοκιμάσετε κάποια ἔκπληξι. Σήμερα ὅμως ἡ γυναῖκα μας δὲν χρησιμοποιεῖ τὸ ὅπλον γιὰ νὰ λύνῃ ὑποθέσεις τῆς καρδιᾶς. Ξέρει πρωτίστως νὰ τὸ «γουστάρῃ» καὶ νὰ σημειώνῃ μεγαλείτερη ἐπιτυχία στὸ σπὸρ παρὰ στὴν ἐρωτικὴ ἐκδίκησι. Ὅπως μᾶς διαβεβαιοῦν οἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου «εἰδικοί», σὲ κανένα ἄλλο σπὸρ ἡ γυναῖκα δὲν ἐσημείωσε, τόση ἐπιτυχία, ὅσο στὴ σκοποβολή. Λὲς καὶ βρίσκεται στὸ στοιχεῖον της. Τὸ πιστόλι στὰ χέρια της, γίνεται ἕνα πειθήνιον...ὄργανον καὶ ἡ σφαῖρα βρίσκει πάντοτε τὸν στόχο. Ἐὰν ἀντὶ τῶν χαρτίνων σκοτεινῶν στόχων, ἦσαν κεφαλαί...ἀνδρῶν, τὸ ἰσχυρὸν φῦλον θὰ εἶχεν ἐξαφανισθῆ! Ἐπάνω στὸν ἀγῶνα ἡ γυναῖκα σημειώνει καταπληκτικὴ εὐθυβολία καὶ ἐπιτυχία, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁσάκις ἀπεπειράθη νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησιν διὰ τοῦ περιστρόφου ἀπέτυχε παταγωδῶς!

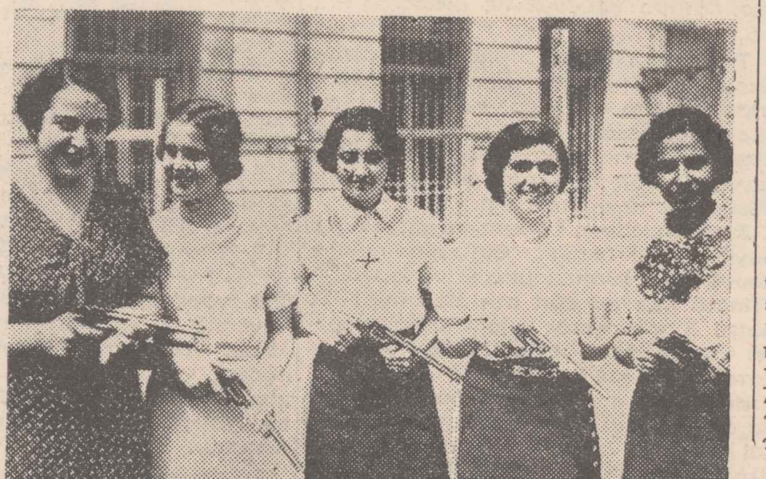

Ἕνα γκροὺπ ἀπὸ χαριτωμένες Ἑλληνίδες σκοπεύτριες ποὺ ἐβραβεύθησαν στοὺς τελευταίους γυναικείους ἀγῶνας εἰς τὸν Ὑμηττόν.

◆◆◆

Ὁπωσδήποτε ἡ σκοποβολή, κατέκτησε τὸν γυναικεῖον κόσμον μας καὶ θεωρεῖται τὸ κυριώτερον κοσμικοαθλητικὸν σπόρ. Δὲν γίνονται ἀγῶνες ποὺ νὰ μὴ λάβουν μέρος καὶ γυναῖκες, καὶ νὰ μὴ χειροκροτηθοῦν γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴν ἐπιτυχίαν των. Μία ἀπὸ τὶς ἱκανώτερες Ἑλληνίδες σκοπεύτριες, εἶναι—ὅπως εἴδαμε — ἡ δεσποινὶς Κάθριν Κουμάνταρου.

— Σκοπεύετε ἀπὸ καιρό;

— Τρία χρόνια περίπου.

— Ἀπὸ ἀγάπη στὸ πιστόλι;

— Μᾶλλον ἀπὸ ἀγάπη στὸ σπόρ. Ἡ σκοποβολὴ ἔγινε, βλέπετε, τώρα πιὰ καὶ μιὰ κοσμικὴ ἀπασχόλησις. Πολλὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες ἐπιδίδονται μὲ ἐπιτυχία στὸ σπὸρ αὐτό, ποὺ ἔχει καὶ αὐτὸ φανατικοὺς ὀπαδούς.

— Σίγουρα θὰ εἶστε ἀπὸ τὶς φανατικώτερες.

— Δὲν λέω ὄχι.

Γιατὶ νὰ τὸ πῆ; Μήπως εἶναι μόνο αὐτή; Ἕνα σωρὸ κορίτσια ἔχουν ἀληθινὴ μανία μὲ τὰ ὅπλα, καὶ δὲν κυττάζουν τὴν ὥρα νὰ γίνουν ἀγῶνες γιὰ νὰ λάβουν μέρος. Ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ συναγωνίζωνται καὶ τοὺς ἄνδρες! Ὁπότε τὸ ἰσχυρὸν φῦλον ἀντιληφθὲν τὸν ἐπικρεμάμενον κίνδυνον ἐπεζήτησε «συμφιλίωσιν». Ἔκτοτε καθιερώθησαν καὶ οἱ σκοπευτικοὶ ἀγῶνες κατὰ ....ζεύγη!

◆◆◆

Ποιὰ εἶναι ὅμως ἡ Ἑλληνὶς «πρωταθλήτρια» στὴ σκοποβολή; Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι κάπως...μπερδεμμένα. Ἄλλοι θεωροῦν ὡς «τσάμπιον» τὴν δεσποινίδα Κουμάνταρου. Λένε:

— Ἔχει «μάτι» διαβολεμμένο!

Μιὰ ἄλλη πάλι μερὶς ἔχει ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τῆς δεσποινίδος Γεωργιάδου, ἡ ὁποία μάλιστα στοὺς τελευταίους ἀγῶνας ἐκέρδισε τὴ πρώτη θέσι. Τὸν τίτλον τῆς «τσάμπιον» διαφιλονικοῦν ἀκόμη ἡ κυρία Ἔλλη Ζαλοκώστα καθὼς καὶ ἡ δεσποινὶς Ι. Ζωχιοῦ. Δὲν λείπουν ἐννοεῖται καὶ ἀπὸ τὸν γυναικεῖον αὐτὸν συναγωνισμὸν τὰ σχετικὰ.... «κουτσομπολιά». Πρὸ ἡμερῶν, ἐπάνω στὸ Σκοπευτήριο, δύο κύριοι εἶχαν στήσει ἀληθινὸ καυγᾶ, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Ὁ ἕνας ὑπεστήριζε τὴν μιά, ὁ ἄλλος τὴν ἄλλη, καὶ ἐπειδὴ—φυσικὰ—δὲν ἔβγαινε συμπέρασμα, εὑρέθη τὸ «δικαιολογητικὸν» νὰ τεθῇ ἐκποδὼν ἡ ἀντίπαλος.

— Μὰ αὐτή, βρὲ Μῆτσο, στηρίζει τὴν ἐπιτυχία της στὸ πιστόλι της καὶ ὄχι στὴν ἱκανότητά της!

Ὁπωσδήποτε εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ τέσσαρες αὐταὶ σκοπεύτριαι, ἀποτελοῦν σήμερον τὴν ἱκανωτέραν γυναικείαν τετράδα. Κουμαντάρου Ζαλοκώστα, Γεωργιάδου, Ζωχιοῦ. Ἴσως νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα «ταλέντα» ποὺ διαφιλονικοῦν θέσι στὴν ὁμάδα αὐτή, ἀλλὰ ἡ ἐπιλογὴ ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων ἐμφανίσεων. Τὴ περασμένη Κυριακή, στὸ Ἐθνικὸ Σκοπευτήριο ἔγινε ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τὰς τελευταίας νικητρίας. Ἀκούσαμε, ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ γίνουν νέοι ἀγῶνες μεταξὺ κυριῶν καὶ δεσποινίδων. Ἴσως τότε μπορέσουμε νὰ ἀνακηρύξωμε μετὰ βεβαιότητος τὴν Ἑλληνίδα πρωταθλήτρια. Διότι πρὸς τὸ παρόν, τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἀπολύτως λελυμένον. Αἱ ὑποψήφιαι εἶναι πολλαί, καὶ ἡ θέσις τῆς τσάμπιον...χηρεύουσα!

Σ—ς

◆◆◆

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

Τὸ ἐφετεινὸν Βαλκανικὸν Κύπελλον θὰ γίνῃ τὸ Πάσχα εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὅτι ἀπὸ τώρα ἄρχισαν αἱ σχετικαὶ προετοιμασίαι;

***κυκλοφοροῦν εἰς τὰς Ἀθήνας 3094 ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα, 891 μοτοσυκλέτται καὶ 9835 ποδήλατα;

***ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων ὑπάγονται 180 ἀθλητικογυμναστικὰ σωματεῖα ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος;

***τὰ τέλη τοῦ μηνὸς αὐτοῦ γίνονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ καινούργιου γυμναστηρίου, ποὺ ἵδρυσε ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐπάνω στὴ μεγάλη ταράτσα της, πρὸς χάριν τῶν ὑπαλλήλων της;

***ὁ γίγας Ἰταλὸς πυγμάχος Καρνέρα, ἀπογοητευθεὶς ἀπὸ τὰς ἀτυχίας του, ἐγκαταλείπει τὴν πυγμαχίαν;

***ὁ συμπαθὴς πρωταθλητής μας Χρῆστος Μάντικας ἔγινε πατέρας ἑνὸς χαριτωμένου μπεμπέ;

***ἡ ἐφετεινὴ ἀθλητικὴ καὶ ποδοσφαιρικὴ κίνησις θὰ εἶναι ζωηροτάτη, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά;

Διὰ τὰς κυρίας

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΩΡΑΙΟΝ ΣΩΜΑ

Τὰ ὡραῖα καὶ ἁρμονικὰ σώματα, ποὺ θαυμάζομε ν εἰς τὸν κινηματογράφον, δὲν γίνονται ποτὲ μόνα τους. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καθημερινῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ποὺ ἐκτελοῦνται ἀνελλειπῶς καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν τοῦ «Ἑσπέρου» δημοσιεύομεν κατωτέρω ἕνα τέτοιο μάθημα γυμναστικῶν ἀσκήσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ βοηθήσουν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσουν ἕνα σῶμα εὔπλαστον, μὲ γραμμὰς ἁρμονικὰς καὶ ὡραίας.

***

1η κίνησις: Ἡ γυμναζομένη ἵσταται ὀρθία μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτὰ καὶ μὲ τὰ χέρια σταυροειδῶς ἐκτεταμένα. Ὁλόκληρος ὁ κορμὸς κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κάμπτεται πρὸς τ' ἀριστερὰ εἰς τρόπον ὥστε μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἀριστερὸ πόδι, χωρὶς νὰ καμφθοῦν τὰ γόνατα. Ἀφοῦ ἐπιτύχῃ τὴν κίνησιν αὐτὴν ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικήν της θέσιν καὶ ἔπειτα κλίνει τὸν κορμὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμπτει δὲ τὰ γόνατά της εἰς τρόπον ὥστε νὰ ψαύσῃ τὴν ἀριστερὰν πτέρναν μὲ τὸ δεξὶ χέρι. Ἡ διπλῆ αὐτὴ κίνησις πρέπει νὰ γίνεται ταχέως καὶ ἐναλλὰξ χωρὶς ἡ γυμναζομένη νὰ χάνῃ τὴν ἰσορροπίαν της. Ἐπίσης πρέπει νὰ γίνεται καὶ ἀντιθέτως μὲ τὸ ἄλλο πόδι καὶ τὸ ἄλλο χέρι.

2α κίνησις: Ἡ γυμναζομένη ἵσταται ὀρθία καὶ μὲ ἡνωμένα τὰ πόδια της. Ἔπειτα κλίνει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν θώρακα καὶ προσπαθεῖ ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ ἕνα πόδι της τεταμένο πρὸς τὰ ὄπισθεν καθὼς καὶ τὰ δυό της χέρια. Ὅπως καὶ ἡ προηγουμένη, ἡ κίνησις αὐτὴ πρέπει νὰ ἐκτελῆται ταχέως καὶ ἐναλλάξ, δηλαδὴ ἄλλοτε μὲ τὸ δεξιὸ καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι τεταμένο πρὸς τὰ ὀπίσω.

3η κίνησις: Ἡ γυμναζομένη ξαπλώνεται εἰςτὸ δάπεδον ὑπτίως καὶ μὲ τὰ χέρια της τεταμένα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτήν, μὲ μιὰ ὁρμητικὴν κίνησιν προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ, ὥστε τὰ πόδια της νὰ περάσουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα της καὶ οἱ ἄκρες τῶν δακτύλων νὰ ψαύσουν τὶς παλάμες.

4η κίνησις: Ἡ γυμναζομένη ξαπλώνεται ἐπὶ τοῦ δαπέδου πρηνηδόν. Ἔπειτα προσπαθεῖ νὰ ἐγερθῇ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ σῶμα της μὲ τὰ χέρια. Τότε σηκώνει ἐναλλὰξ τὰ πόδια της φροντίζουσα νὰ τὰ κρατῇ τεταμένα.

5η κίνησις: Ἡ γυμναζομένη ξαπλώνεται ἐπὶ τοῦ δαπέδου ὑπτία καὶ ἔπειτα προσπαθει νὰ σηκώσῃ τὸ σῶμα της, ὑποβαστάζουσα αὐτὸ μὲ τὰ ἀκουμπισμένα χέρια καὶ τὰ πόδια της ἐν εἴδει γεφύρας.

6η κίνησις: Ἡ γυμναζομένη λαμβάνει θέσιν καθημένης μὲ τὰς κνήμας της ἀνοικτάς. Ἔπειτα προσπαθεῖ νὰ στρέφῃ ἐναλλὰξ τὸν θώρακά της πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά, μέχρις ὅτου ἐγγίσῃ μὲ τὸ δεξὶ χέρι της τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ ἀντιστρόφως, φροντίζουσα νὰ κρατῇ καὶ τὰ δύο τεταμένα.

Αἱ ἀμαζόνες μας

Ὁ Ἱππικὸς Ὅμιλος συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν μελῶν του καὶ πολλὰς κυρίας καὶ

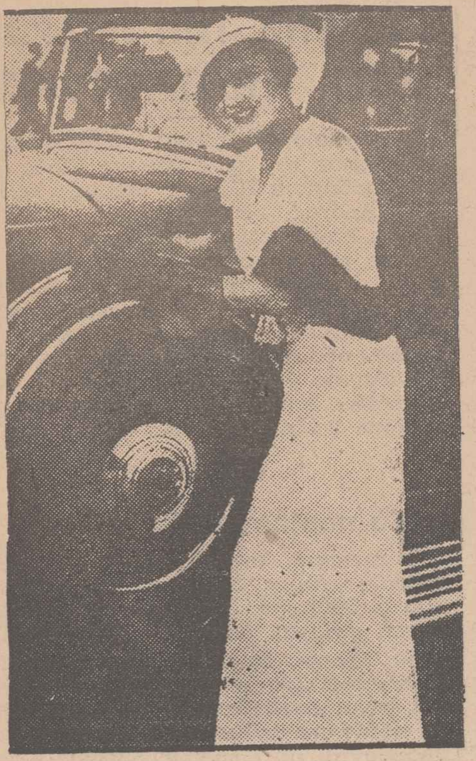

Μιὰ χαριτωμένη σωφερίνα, ποὺ ἐβραβεύθη στὸν τελευταῖον «Διαγωνισμὸν κομψότητος» αὐτοκινήτων εἰς τὸ Παρίσι

Μετὰ τὸν Ὀλυμπιακὸν θρίαμβον

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΩΝ ΝΙΚΗΤΩΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Δύο μῆνες μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς οἱ θριαμβευταὶ τοῦ Βερολίνου ζοῦν ἀφανεῖς καὶ ἥσυχοι, ὁ καθένας στὴ δουλειά του

Οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρας εἵλκυσαν τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον καὶ τὸ Βερολῖνον ἔγινε τὸ θέατρον τῶν πλέον συναρπαστικῶν ἀγώνων.

Οἱ νικηταί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφθασαν στὸ ζενὶθ τῆς δόξης, τοῦ θριάμβου, τοῦ μεγαλείου, καὶ ἐγνώρισαν, ὅταν γύρισαν στὴν πατρίδα των, τὴν ἀποθέωσι τοῦ ἥρωος. Ὁ παγκόσμιος τύπος μέχρι πρό τινος ἀκόμη ἠσχολεῖτο μὲ τοὺς θριαμβευτὰς τῆς 11ης Ὀλυμπιάδος, μὴ ἀφήσας ζήτημα, ποὺ νὰ μὴν τὸ ἐξετάσῃ.

Τώρα ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀλυμπιονῖκαι, ἀφοῦ ἀπησχόλησαν ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας τὰ δύο ἡμισφαίρια, ἀφοῦ ἔδοσαν ἀπειρίαν συνεντεύξεων, ἀφοῦ ἀπεθεώθησαν καὶ ἀφοῦ ἔζησαν ἐπὶ 20 ἡμέρας μέσα στὴν ἀτμοσφαῖρα τῆς δόξης, εἶναι ἄσημοι καὶ ἀφανεῖς. Ζοῦν ἥσυχα ὡς ἐπαγγελματίαι καὶ ὡς οἰκογενειάρχαι μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὡραίων ἡμερῶν, ποὺ ἐπέρασαν στὴ γερμανικὴ πρωτεύουσα. Ὁ χρόνος, βλέπετε, ἐπιφέρει τὴν λήθην καὶ εἰς τὰ πλέον σημαντικὰ γεγονότα, καὶ ἡ ρουτίνα τῆς ζωῆς συνεχίζεται... Εἶναι ὅμως ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε τώρα, ποὺ ἐπέρασαν δυὸ μῆνες μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακούς, εἰς τί ἀσχολοῦνται οἱ θριαμβευταὶ τῆς 11ης Ὀλυμπιάδος καὶ πῶς ζοῦν στὴν οἰκογενειακή των ζωή.

◆◆◆

Ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸν περίφημον Νεγροαμερικανὸν Τζέσε Ὄουενς, τὸν ταχύτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, ποὺ ἐκέρδισε 3 πρῶτες ὀλυμπιακὲς νίκες στὸ Βερολῖνον. Λοιπόν, ὁ Ὄουενς κάμνει σήμερον στὴν Ἀμερικὴ τὴν πιὸ περίεργη ἐργασία. Προσελήφθη ὡς περιοδεύων.... ρήτωρ στὴν προεκλογικὴ ἐκστρατεία ὑπὲρ τοῦ ρεπουμπλικάνου ὑποψηφίου Λάντον!

Ὁ Ὄουενς, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ δημοφιλὴς σ' ὅλη τὴν Ἀμερική, ἐδέχθη ἔναντι κολοσσιαίας ἀμοιβῆς, νὰ προπαγανδίσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ Λάντον, ἀγορεύων ἐναντίον τοῦ Ρούζβελτ! Αἱ ἐφημερίδες ὅμως τῆς Νέας Ὑόρκης γράφουν ὅτι ὁ Ὄουενς δὲν τὰ καταφέρνει καὶ τόσο καλὰ στὴν καινούργια του ἀπασχόλησι, διότι ἡ γλῶσσά του δὲν τρέχει ὅσο καὶ τά.... πόδια του! Ὁ Ὄουενς στὴν περιοδεία του αὐτὴ ἔχει μαζὺ καὶ τὴ γυναῖκά του, ἡ ὁποία—κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς—τὸν ξεπερνᾷ σὲ εὐφράδεια καί.... πολυλογία!

Ἡ περίφημος Γερμανὶς ὀλυμπιονίκις Πλυφλάϊσσερ, ποὺ ἐκέρδισε τὸν ἀκοντισμόν, μὲ ἐξαίρετον ρεκόρ, ξανάπιασε δουλειὰ στὸ κατάστημα τοῦ... πατέρα της. Ἔχει κρεοπωλεῖο στὴ Φραγκφούρτη καὶ ἡ Φλάϊσσερ ἀσχολεῖται εἰς τὸ γύρισμα τοῦ κρέατος. Σὲ μιὰ καλὴ θέσι τοῦ καταστήματος ἔχει κρεμάσει τὸ χρυσὸ μετάλλιο, ποὺ κέρδισε στὸ Βερολῖνο καὶ τὸ ὁποῖο τῆς ἐνθυμίζει τὴν ὡραία της νίκη.

Ὁ Ἰταλὸς ὀλυμπιονίκης στὴν ξιφομαχία Φράνκο Ριχάρδι εἶναι διευθυντὴς μιᾶς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεως. Ζῇ σήμερα εὐτυχὴς μὲ τὴν ὡραία γυναῖκά του, ἡ ὁποία κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ ἐχάρισε μιὰ κόρη. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ὁ Ρικάρδι ἔδωσε στὴ νεογέννητη τὸ ὄνομα Λιλιάνα-Ὀλυμπιάς.

Μία ἄλλη ὀλυμπιακὴ δόξα τοῦ γερμανικοῦ ἀθλητισμοῦ, ὁ Γερμανὸς Χάϊν, ποὺ κέρδισε τὴ σφαιροβολία (16 μ. 22), ἐργάζεται ὡς τεχνίτης μαραγκὸς σ' ἕνα ἐργαστήριο τοῦ Ἀμβούργου. Ὡς ἀμοιβή του γιὰ τὴ μεγάλη νίκη του εἶχε μιὰ αὔξησι τοῦ ἡμερομισθίου του.

Ὁ Ἄγγλος ὀλυμπιονίκης στὴν κωπηλασία Τζὰκ Μπέρεσφορτ εἶναι ψαρᾶς ρεγκῶν! Μόλις γύρισε στὸ χωριό του, ἐχάρισε τὸ κλωνάρι τῆς δρυός, ποὺ τοῦ ἐδόθη ὡς τιμητικὸν ἔπαθλο, στὸ σχολεῖο. Τὸ κλωνάρι αὐτὸ ἐφυτεύθη παρουσίᾳ ὅλων τῶν μαθητῶν καὶ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου σὲ μιὰ σεμνὴ τελετή, ἀξίαν μιμήσεως.

Ὁ Αὐστριακὸς ὀλυμπιονίκης Ραντέσκο, νικητὴς τοῦ ἀγωνίσματος τῆς κωπηλασίας ἐργάζεται μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του στὴ γραφικὴ πόλι Κρὲμ τοῦ Δουνάβεως. Ὁ πατέρας του εἶναι ὀργανοποιὸς καὶ ἀσχολεῖται τώρα εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μεγάλου ὡρολογίου τῆς πόλεως. Ὁ Ραντέσκο βοηθεῖ τὸν πατέρα του στὴν ἐπισκευὴ αὐτή, ἀναμιμνησκόμενος τὴν ἀποθέωσι ποὺ τοῦ ἔγινε στὸ Βερολῖνο.

Ὁ γίγας Ἀμερικανὸς Λαρπέντερ, ὁ νικητὴς τῆς δισκοβολίας (50 μ. 48), ἐργοστασιάρχης ποδηλάτων, σ' ἕνα προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶναι παντρεμένος καὶ ζῇ εὐτυχὴς μὲ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του.

Ἡ Ἰταλὶς Βάλλα, ποὺ ἐκέρδισε τὰ 80 μ. ἐμπόδια, ἀσχολεῖται στὰ... οἰκιακά. Εἶναι ἀρραβωνιασμένη μὲ ἀξιωματικὸ τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ καὶ πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν εὐτυχία της μὲ τὸ γάμο. Οἱ Ἰταλοὶ τῆς εὔχονται ἀπὸ τώρα κάθε εὐτυχία καὶ τὴ ζωή της, χωρίς.... ἐμπόδια.

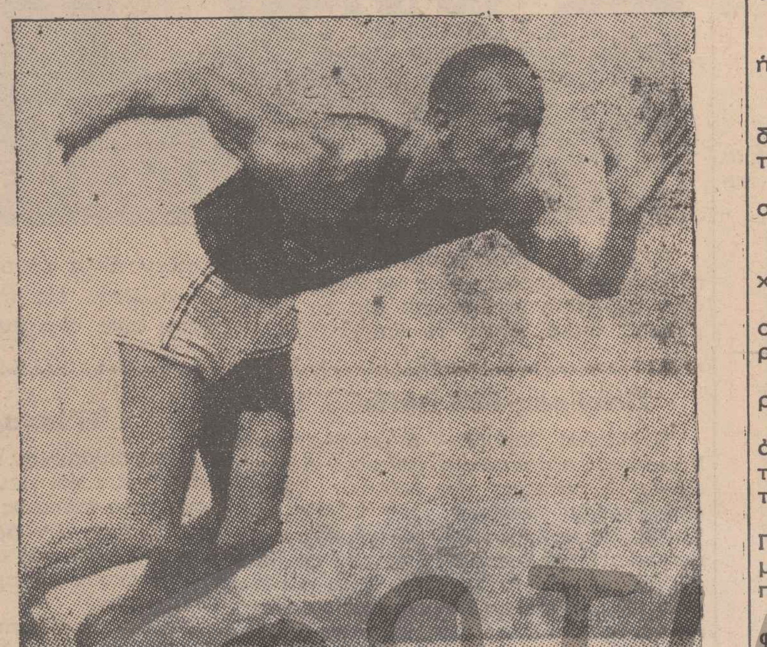

Ὁ πτερωτὸς «ἄνθρωπος», ὁ μαῦρος Ὀλυμπιονίκης τοῦ Βερολίνου Τζέσσε Ὄουενς, ἔχει σήμερον τὸ πλέον περίεργο ἐπάγγελμα: εἶνε περιοδεύων προπαγανδιστὴς τοῦ κόμματος τῶν ρεπουμπλικάνων, ἀγορεύων ὑπὲρ τοῦ Λάντον!

Ποδόσφαιρον

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΣΕΝΑΛ

Θαῦμα ἀνέσεων

Τὸ περασμένο Σάββατον ἔγιναν στὸ Λονδῖνο μὲ μεγάλην ἐπισημότητα τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου σταδίου τοῦ περιφήμου καὶ ἀρχαιοτέρου ἀγγλικοῦ ποδοσφαιρικοῦ σωματείου Ἄρσεναλ. Παρέστησαν ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαγγελματικῶν συλλόγων τοῦ Λονδίνου καὶ πλῆθος ἐπισήμων.

Τὸ νέον μεγαλοπρεπὲς στάδιον τῆς Ἄρσεναλ ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῶν μοντέρνων ποδοσφαιρικῶν γηπέδων συγκαταλεγόμενον μεταξὺ τῶν καλλιτέρων τοῦ κόσμου. Δύναται νὰ περιλάβῃ ἀνέτως καὶ μὲ ὅλα των τὰ κομφὸρ ἑκατὸν χιλιάδας θεατῶν. Τὸ ἠλεκτρικόν του δίκτυον εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ φωτίζῃ τὸ τεράστιον στάδιον ἀπλέτως καὶ ἐκθαμβωτικῶς ἐν καιρῷ νυκτός. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου εἶναι αἱ διαρρυθμίσεις τῶν ἀποδυτηρίων, γραφείων καὶ λοιπῶν ἀπαραιτήτων ἐγκαταστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ ἀλλοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὑπάρχουν αἴθουσαι τηλεοράσεως, ραδιοφώνου καὶ κινηματογράφου. Ἡ αἴθουσα ὑποδοχῆς καὶ ἡ γενικὴ γραμματεία εἶνε πολυτελῶς ἐπιμελημέναι. Τέλος τὰ ἀποδυτήρια εἶναι ἐφωδιασμένα καὶ μὲ ὅλα τὰ κομφὸρ καὶ τὰς ἀνέσεις, ποὺ ἀπαιτοῦν αἱ ἀνάγκαι ἑνὸς μοντέρνου σταδίου.

◆◆◆

Κλασσικὸς ἀθλητισμὸς

ΤΟ ΜΑΤΣ ΜΕΤΑΞΥ ΙΤΑΛΙΑΣ-ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Ἐθριάμβευσαν οἱ Ἰταλοὶ

Οἱ Ἰταλοὶ πανηγυρίζουν τὴν νίκην τῶν ἀθλητῶν των εἰς τὴν ἐτησίαν ἀθλητικὴν συνάντησιν Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας. Εἰ φέτος ὁ ἐνδιαφέρων αὐτὸς ἀγὼν ἔγινε στὴ Βιέννη, τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδισε τοὺς Ἰταλοὺς νὰ νικήσουν τοὺς Αὐστριακοὺς μὲ 73 βαθμοὺς ἔναντι 50. Οἱ Ἰταλοὶ ἐκέρδισαν 10 ἀγωνίσματα καὶ οἱ Αὐστριακοὶ μόνον 2. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων ἀγωνισμάτων:

100 μ. Μάριαν 10.6.— 800 μ. Μπεκάστι 1.53. — 5000 μ. Πελίνι 15.25. 3. — 110 μ. ἐμπόδια Καλνταία 15.2. — 400 μ. ἐμπόδια Μόρτ 55.6. — Ὕψος Νατάλε 1.80. — Μῆκος Καλνταία 7 μ. 08. — Ἐπὶ κοντῷ Πρότς 4 μ. 05. — Δίσκος Ὀμπερβέγιερ 48 μ. 16. — Ἀκοντισμὸς Ἀγκόστι 61.58. —Σφαιροβολία Κούταλ 14 μ. 35. — Σκυταλοδρομία 1η Ἰταλία.

◆◆◆

Ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ ἐξάγεται κάποιο συμπέρασμα ποὺ ἀφορᾷ καὶ ἐμᾶς. Ὅτι δηλαδὴ μία ἀθλητικὴ συνάντησις Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας θὰ παρουσίαζε μεγάλον ἐνδιαφέρον, καὶ ὅτι οἱ Ἰταλοὶ θὰ ἐχρειάζετο νὰ καταβάλλουν μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ μᾶς νικήσουν

Ἕνας φίλαθλος

ΟΜΠΟΥΜΠΟΥΛ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ!

Φανατικὸς τζαμπατζῆς τῶν γηπέδων!

Νὰ ἔρθῃ ὁ Μπουμποὺλ στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ μὴ τοῦ ζητήσωμε τὴ γνώμη του γιὰ τὰ σπόρ, θὰ ἦτο μία παράλειψις, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μᾶς συγχωροῦσαν οὔτε οἱ φίλαθλοι, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ.... θαυμασταὶ τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου κωμικοῦ. Ἔτσι, παρ' ὅλον ὅτι ὁ πασίγνωστος «βασιλεὺς τῶν τζαμπατζήδων» παρέμεινε λίγες μονάχα ὧρες στὴν Ἀθήνα, μᾶς μίλησε καὶ γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Φυσικά, αὐτὴ ἡ ὀλιγόλεπτη συνέντευξις πάρθηκε στὸ «Ἀμπασσαντέρ», τὴ βραδυά, ποὺ ὁ Μπουμποὺλ πῆγε λίγο νὰ ξεσκάσῃ ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία τοῦ ταξιδίου. Μεταξὺ ἑνὸς ποτηρίου σαμπάνιας καὶ μιᾶς ἀτραξιόν, ὁ ἥρως τῆς «κομπίνας» μᾶς εἶπε τὴ γνώμη του καὶ γιὰ τὰ σπόρ.

—Ποιὸ σπὸρ σᾶς ἀρέσει;

—Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλλίτερο εἶναι ἡ.... τράκα!

—Τὸ πλέον ἐπικερδὲς δηλαδή.

—Ὅλα τὰ σπὸρ εἶναι ἐπικερδῆ. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἀγαπᾶτε τὰ σπόρ;

—Φυσικά. Εἴμαστε δυνατοὶ στὸν κλασσικὸ ἀθλητισμό, στὸ τρέξιμο....

—Καὶ ποιὸς σᾶς βιάζει;

—Μά.... ἡ ζωή. Στὸ ρίξιμο ἐπίσης ἔχουμε πολλοὺς ἀθλητάς.

—Ἄ! Στὸ πέταμα. Ἐγὼ εἶμαι ἄφθαστος σ' αὐτὸ τὸ σπόρ. Ρίχνω τὶς σκοτοῦρες μακρύτερα ἀπὸ τὸν καθένα!

—Ποιὸς ἀθλητὴς σᾶς ἔκαμε μεγαλείτερη ἐντύπωσι;

—Ὁ τελευταῖος. Εἶναι ὁ πιὸ εὐγενὴς ἀπὸ ὅλους, γιατὶ ἀφίνει τοὺς ἄλλους νὰ τὸν προσπερνοῦν. Ἐγὼ ἄλλως τε σ' ὅλα τὰ σπὸρ εἶμαι πάντα.... τελευταῖος!

Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ Μπουμποὺλ εἰς τὴν Γαλλίαν διετήρει ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα μὲ τὸ ὄνομά του, ἡ ὁποία διελύθη μόλις πέρυσι, ἕνεκα.... οἰκονομικῶν λόγων.

Ὁ Μπουμποὺλ εἶναι ἀκόμη ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Μαρσὲλ Τὺλλ καὶ φανατικὸς φίλος τοῦ μπόξ.

Στὸ ρόλο αὐτὸ ἔχει διαπλάσει πολλοὺς εὐθυμους ρόλους, μὲ τοὺς ὁποίους ξεκαρδιστήκαμε στὰ γέλια!

◆◆◆

Πυγμαχία

Ο ΚΑΡΝΕΡΑ ΕΚΗΡΥΧΘΗ ΕΙΣ ΠΤΩΧΕΥΣΙΝ!

Ὁ γνωστὸς Ἰταλὸς πρωτοπυγμάχος Πρίμο Καρνέρα, διὰ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγκατέλειψε τὴν πυγμαχίαν, κοντεύει ν' ἀποκτήσῃ τὸ ρεκὸρ εἰς τάς.... πτωχεύσεις. Μέχρι τώρα ἔχει κηρυχθῆ δυὸ φορὲς σὲ κατάστασι πτωχεύσεως. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, διὰ δευτέραν ἤδη φορὰν ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς πτώχευσιν.

367 χιλ. τὴν ὥραν!

Ὁ Ἰταλὸς αὐτοκινητιστὴς Γεραντίλο ἐπέτυχε στὸ Μιλάνον τὸ ἀπίστευτον κατόρθωμα νὰ ὑπερβῇ τὰ 350 χιλιόμετρα τὴν ὥραν! Ἀνέπτυξε ταχύτητα 367 χιλιομέτρων τὴν ὥραν!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙ 937 ΧΡΟΝΙΑ

Μία ὑπόθεσις εὑρίσκεται εἰς τὰ δικαστήρια ἀπὸ τὸ 999. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἕνας πλούσιος γαιοκτήμων, ὁ ὁποῖος ἐπίστευεν ὅτι τὸ ἔτος 1000 θὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος — ὅπως ἐπιστεύθη τότε — ἐδώρησε τὸ ὄρος Σὰν Τιζόνε, παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ ὁμώνυμον μοναστῆρι. Ὁ κόσμος βεβαίως δὲν κατεστράφη καὶ ὁ δωρητὴς ἐζήτησε ν' ἀνακαλέσῃ τὴ δωρεά. Σήμερον ἀκόμη οἱ δύο κοινότητες τῆς Ραβέλλας καὶ τῆς Λέττερης ἐξακολουθοῦν ν' ἀμφισβητοῦν τὴν ἰδιοκτησίαν. Καὶ ἐπὶ 937 ἔτη δὲν ἔχει ἐκδοθῆ καμμία ἀπόφασις.

◆◆◆

Οἰκογένεια ἀριστερῶν

Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Κολομπιέφ, ἀπὸ τὸ Νανσὺ τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθησαν μὲ δύο ἀριστερὰ χέρια, δηλαδὴ καὶ τὰ δύο χέρια των ἦσαν ἀριστερά. Τὸ περιεργότερον δὲ εἶναι ὅτι ἡ ἰδιοτροπία αὐτὴ τῆς φύσεως μετεβιβάζετο μόνο στὰ ἄρρενα μέλη, ἐνῷ τὰ θηλυκὰ ἦσαν κανονικά.

◆◆◆

Τὸ κορίτσι τῆς βροχῆς

Ἡ Ἰωσηφίνα Πόρσιλ ἀπὸ τὴν Ὀμάχα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔχει μίαν περίεργον τύχην, ποὺ τὴν καταδιώκει ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της: τὴ βροχή.

Ἔβρεχε ὅταν γεννήθηκε.

Ἔβρεχε ὅταν ἐβαπτίσθη.

Ἔβρεχε ὅλες τὶς ἡμέρες τῶν γενεθλίων της.

Ἔβρεχε τὴν ἡμέρα ποὺ βρῆκε μιὰ θέσι.

Ἔβρεχε τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ἔχασε.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ πηγαίνει ἐκδρομή, προβλέποντας καλὸν καιρό, βρέχει!

◆◆◆

Ἡ κοιμωμένη νέα

Μια νέα τοῦ Σικάγου, ἡ Πατρίτσια Μάγκιρ, ἡ ὁποία κοιμᾶται ἀπὸ τετραετίας, φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ ξυπνήσῃ.

Ἡ περίεργος περίπτωσίς της κατέπληξε ὅλους τοὺς ἰατροὺς τοῦ κόσμου.

Ἡ Πατρίτσια, ποὺ κοιμᾶται ἀπὸ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1932, τώρα ἀπαντᾷ στὴ μητέρα της, ὅταν τῆς γράφει ἐρωτήσεις σὲ μιὰ πλάκα, καὶ τὶς δείχνει στὴ μητέρα της. Ἡ πρωτοφανὴς ἀσθενὴς ὅμως δὲν ἀκούει ἀκόμη τίποτε.

◆◆◆

Περίεργο ρεκὸρ

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατέχουν ἕνα πρωτοφανὲς ρεκόρ: Ἡ συλλογὴ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ποὺ συλλέγονται ἀπὸ τὸ «ὁμοσπονδιακὸν γραφεῖον δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων», ἐπλουτίσθη μὲ ἕνα νέον δελτίον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν 5,000,000.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5,000,000 δελτίον φέρει τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἑνὸς ἐπικινδύνου λῃστοῦ, ὀνομαζομένου Οὐ. Τσώρτσιλ.

Ἀμερικανικαὶ ἰδιοτροπίαι

Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι πάντοτε ἡ χώρα τῶν περιέργων. Κορίτσια τῆς νεοϋορκεζικῆς ἀριστοκρατίας ἐπιδίδονται εἰς τὰ σκληρότερα σπόρ, ὅπως τὸ «ράγκμπυ», τὸ ὁποῖον εἶναι τόσο δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο, ὥστε εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν παίζεται οὔτε ἀπὸ ἄνδρας

Πατέρας 888 παιδιῶν!

Ὁ Μουλάϊ Ἰσμαήλ, ὁ μεγαλείτερος Μαροκινὸς αὐτοκράτωρ, ὑπῆρξεν ὁ πλουσιώτερος πατέρας τῶν αἰώνων. Ἦταν πραγματικὸς πατέρας τῆς χώρας του. Ὁ Μουλάϊ κυβερνοῦσε τὸ Μαρόκον ἐπὶ πενῆντα ἑπτὰ ἔτη καὶ εἶχε τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τὸ Ταφιλάτ. Εἶχε πλῆθος γυναικῶν, ὅπως ἐπιβάλλουν τὰ βασιλικὰ καὶ τὰ μωαμεθανικὰ ἤθη καί, ὅταν ἀπέθανε τὸ 1727, ἄφησε εἰς τὴν ζωὴν 548 ἀγόρια καὶ 340 κορίτσια.

◆◆◆

Ὁ μαγικὸς ἀριθμὸς

Ὁ ἀριθμὸς 142,857 παρουσιάζει ἕνα πρωτοφανὲς φαινόμενον: πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ 2 ἕως 6, δίδει ἀριθμούς, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ ἴδια ψηφία μὲ ἐλαφρὰν μεταβολὴν τῆς θέσεώς των:

142857X2=285714
142857X3=428571
142857X4=671428
142857X5=714285
142857X6=857142

καὶ κατόπιν:

142857X7=999999

◆◆◆

Ἡ ἀσφάλεια τῶν ἀεροπλάνων

Μία ἔκθεσις τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας ἐπιβεβαιώνει ἀπολύτως τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐναερίων συγκοινωνιῶν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐσημειώθη ἕνα ἀτύχημα ἀπὰ 2,500,000 μίλια, τὰ ὁποῖα διήνυσαν τὰ ἀεροπλάνα, καὶ τὸ 1935 ἐπὶ 135,000 ἐπιβατῶν, ποὺ ἐταξίδεψαν ἀεροπορικῶς μόνον 9, ἐφονεύθησαν ἐπὶ συνολικῆς διαδρομῆς 4,557,000 μιλίων.

Ἡ ἰσχυρὰ μνήμη

Ἕνα φαινόμενον ποὺ προκαλεῖ πάντοτε κατάπληξιν καὶ μένει ἀνεξήγητον δι' ὅλους τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας εἶνε τὸ φαινόμενον τῶν ἀριθμομνημόνων, ποὺ κατορθώνουν νὰ κάνουν μεγάλους καὶ πολυπλόκους λογαριασμοὺς μόνον μὲ τὴν μνήμην.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἀναφέρονται ἀρκετὰ περίφημα παραδείγματα καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἶχε καταπλήξει τοὺς συγχρόνους του.

Τὸν 16ον αἰῶνα ἀναφέρεται ὁ Βέλγος Γιούσιος Λίπς, ὁ ὁποῖος ἐνεθυμεῖτο ὁλόκληρον τὸν Τακίταν.

Ὁ μέγας μουσικοσυνθέτης Μόζαρτ ἀπεστήθισεν ὁλόκληρον συμφωνικὸν ἔργον μὲ τὴν πρώτην φορὰν ποὺ τὸ ἄκουσε. Καὶ ὁ σύγχρονος μουσικὸς Τοσκανίνι εἶνε περίφημος διὰ τὴν ἰσχυρὰν μνήμην του.

Καταπληκτικὸν εἶνε τὸ φαινόμενον τοῦ Ἰησουΐτου μοναχοῦ Μενετριέ, ὁ ὁποῖος τὸν 17ον αἰῶνα ἀπεστήθισε δυὸ χιλιάδας λέξεων τελείως ἀσυνδέτων, μὲ τὴν σειρὰν ποὺ τὶς ἄκουσε.

Ὁ διάσημος Ἰνάουσεν ἔκανε ἀπὸ μνήμης περιπλόκους ὑπολογισμούς, τοὺς ὁποίους πεπειραμένοι λογισταὶ δυσκολεύονται νὰ κάμουν καὶ μὲ τὴν πένναν.

Ἕνας ἄλλος, ὁ Ζαχαρίας Ντάζ, κατώρθωσε νὰ πολλαπλασιάζῃ ἀπὸ μνήμης δέκα ἑκατονταψηφίους ἀριθμούς, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Ζόραχ Κόλπορι εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν κατέπληξε τὴν Εὐρώπην μὲ τὴν μνήμην του καὶ ἐδημιούργησε σημαντικὴν περιουσίαν. Εἴκοσιν ἐτῶν ὅμως τὴν ἔχασε τελείως καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸν παραμικρὸν λογαριασμόν.

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ μπέμπη

Ὁ μικρὸς Μπέμπυ Λὲ Ρουά, ὁ «μπέμπης ἀστὴρ» τοῦ κινηματογράφου, ποὺ παίζει μὲ τὸν Μωρὶς Σεβαλιὲ καὶ τὸν ὁποῖον εἶδαν τελευταίως οἱ Ἀθηναῖοι στὸ «Νανούρισμα», ὑπεχρεώθη νὰ δώσῃ τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα στὴν ἀστυνομία. Τὰ ἀποτυπώματα τοῦ μικροῦ ἐλήφθησαν ὡς προληπτικὸν μέτρον διὰ τὸν φόβον ἀπαγωγῆς. Εἰς τὴν χώραν τῶν «κιντνάπερς» τὰ παιδιά, ποὺ κερδίζουν περιουσίες, διατρέχουν μεγάλους κινδύνους.

Ὡς γνωστόν, στὴν Ἀμερικὴ τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων, ὅπως καὶ τὰ παιδιά, ποὺ παίζουν στὸν κινηματογράφο καὶ κερδίζουν μεγάλα ποσά, εἶναι διαρκῶς ἐκτεθειμένα εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἀπαγωγῆς. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μικροῦ Λίντμπεργκ εἶναι ἕνα θλιβερὸ προηγούμενο, ποὺ δὲν ἀφίνει τοὺς γονεῖς νὰ ἡσυχάσουν.

Η ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Τὸ σωτήριον ἔτος 1700 ἡ ἀγγλικὴ Βουλὴ ἐψήφισε τὸν ἑξῆς νόμον: «Πᾶσα γυνὴ οἱασδήποτε ἡλικίας, τάξεως καὶ ἐπαγγέλματος, εἴτε παρθένος, εἴτε ἔγγαμος, εἴτε χήρα, δὲν δύναται, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, νὰ κατακτήσῃ ὑπήκοον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, οὔτε νὰ τὸν νυμφευθῇ διὰ τῆς χρήσεως ἀρωμάτων, χρωμάτων, κοσμητικῶν, ψευδῶν ὀδόντων, ψευδοῦς κόμης, κορσέ, κρινολίνων, ὑψηλῶν τακουνιῶν καὶ ψευδοστηθῶν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως τοῦ γάμου καὶ διώξει ἐπὶ μαγείᾳ»

◆◆◆

Τὰ περίεργα τῆς καλονῆς

Ἡ ὀμορφιά, ἀσφαλῶς, εἶναι ζήτημα ἀτομικῆς γνώμης, ἀλλὰ πουθενὰ στὸν κόσμο οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τόσο παράξενες γνῶμες, ὅσο οἱ Σάρο-Τζίνζες στὴν Ἀφρική. Τὰ παραμορφωμένα χείλη αὐτῶν τῶν ὡραίων τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ περιεργότερα πράγματα τοῦ κόσμου. Τὰ χείλη των κοσμοῦνται μὲ ξυλινίους δίσκους διαφόρου μεγέθους μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε συχνὰ στὸ κάτω χεῖλος νὰ χωρῇ μιὰ μεγάλη πιατέλα μὲ σοῦπα. Τὰ πελώρια αὐτὰ χείλη κάνουν ἀδύνατον τὴν λῆψιν τροφῆς καὶ ἔτσι οἱ γυναῖκες εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ ζοῦν μὲ ρευστὰς τροφὰς μόνον. Ἡ ὁμιλία εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος καὶ τόσον δύσκολος, ὥστε μόνον τὶς ἀπαραίτητες λέξεις λένε.

Ὅταν ἕνα κορίτσι εἶναι περίπου τεσσάρων ἐτῶν, ὁ μέλλων σύζυγος τῆς ἀνοίγει μὲ ἕνα μαχαῖρι τὸ κάτω καὶ τὸ ἄνω χεῖλος καὶ τοποθετεῖ ξύλινα μικρὰ πιάτα. Βαθμηδὸν τὸ ξύλινο πιάτο αὐξάνει καὶ ἡ καλλονὴ τῆς γυναικὸς κρίνεται ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των.

Τὴν νύκτα αἱ σύζυγοι τῶν Τζίντζες κοιμοῦνται, στηρίζοντας τὸ κάτω χεῖλος στὸν ὦμο τοῦ συζύγου των.

◆◆◆

Ὁ μαχαραγιᾶς ἱερεὺς

Πρὸ ἑβδομάδος ἑωρτάσθη εἰς τὴν Μυσόρην, ἡ μεγαλυτέρα θρησκευτικὴ ἑορτὴ τῶν Ἰνδιῶν, συγκεντρωθέντος ἐκεῖ πλήθους ἑκατὸν καὶ πλέον χιλιάδων λαοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀπεράντου χώρας.

Ἐφέτος αἱ ἑορταὶ εἶχον ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα διότι συνέπεσαν μὲ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν χώραν τοῦ Μαχαραγιᾶ, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ πλέον, εἶναι ἐκ τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἱερουργεῖ αὐτοπροσώπως ὁ ἴδιος ὁ ἡγεμών. Κατὰ τὸ δεκαήμερον κατὰ τὸ ὁποῖον διαρκοῦν αἱ ἑορταὶ ὁ Μαχαραγιᾶς ὑποχρεοῦται νὰ μένῃ ἀξύριστος καὶ νὰ τρώγῃ μόνον μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν ἕνα ἁπλούστατον φαγητόν.

Κατὰ τὸ δεκαήμερον αὐτὸ ὁ Μαχαραγιᾶς προΐσταται ὅλων τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι πολυπλοκώταται.

Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἱεροῦ δεκαημέρου ὁ ἡγεμὼν παύει νὰ εἶναι ἀρχιερεὺς καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν καθισμένος ἐπὶ ἐλέφαντος στολισμένου μὲ ἀμυθήτους ἀξίας κοσμήματα δέχεται τὸ προσκύνημα τῶν ὑπηκόων του, οἱ ὁποῖοι παρελαύνουν ἐνώπιόν του.

Ἐνώπιον τοῦ Μαχαραγιᾶ παρελαύνει ἐπίσης καὶ ὁ Κρατικὸς Ἵππος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐκγυμνασθῆ εἰδικῶς καὶ ὁ ὁποῖος ὑποκλίνεται γονυπετὴς πρὸ τοῦ ἡγεμόνος.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἐκγυμνασμένοι ἐλέφαντες τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μαχαραγιᾶ ἐξετέλεσαν τὴν ἰδίαν πρᾶξιν ὑποταγῆς ἐνώπιον τοῦ βαθυπλούτου ἡγεμόνος των.

Ἐφέτος, ὅπως κάθε χρόνο, συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν Μυσόρην, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἑορτὰς πολλαὶ χιλιάδες περιηγητῶν ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
ΡΩΜΑΝΤΖΟ
ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Βάρθυρος—ὁ ἴδιος ὁ Γκαῖτε—ποὺ ἀγαποῦσε τὴ Λότι, τὴ μνηστὴ τοῦ φίλου του Κάστνιρ μ' ἕνα παράφορο αἴσθημα φεύγει γιὰ τὴ Φραγκφούρτη, ἀπ' ὅπου ἀρχίζει νὰ γράφῃ τὸ ἔργο αὐτό, τὸ ἀθάνατο ἐρωτικὸ τραγοῦδι τοῦ πόνου καὶ τοῦ ἔρωτος, σὲ ἐπιστολές. Μιλάει γιὰ χίλια δυὸ ἄλλα στὶς ἐπιστολὲς τὶς πρῶτες του—ποὺ ἐδημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φύλο τοῦ «Ἑσπέρου»—ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἂν κι' ὅλη ἡ ἀπελπισία τοῦ ἐρωτευμένου εἶναι χυμένη στὶς γραμμές του. Στὴν τελευταία του ἀσχολεῖται γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου του καὶ καταλήγει πῶς τὸ ἴδιο εἶναι κι' οἱ μικροὶ κι' οἱ μεγάλοι. Τὸ ἴδιο—τονίζει—διαφεντεύονται, ἂν καὶ κανεὶς δὲν θέλῃ νὰ τὸ πιστέψῃ.

2ον

Σοῦ ὁμολογῶ εὐχαρίστως, γιατὶ ξέρω τί θὰ μοῦ ἀπαντοῦσες σ' αὐτά, ὅτι εὐτυχισμένοι εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ ὅμοια μὲ τὰ παιδιὰ προχωροῦν στὴ ζωή, σέρνουν μαζί τους τὶς κοῦκλές τους, τὶς γδύνουν καὶ τὶς ντύνουν καὶ μὲ μεγάλο σεβασμὸ τριγυρίζουν τὸ συρτάρι ὅπου ἡ μητέρα ἔχει κλειδώσει τὸ ζαχαρόψωμο κι' ὅταν τέλος ἁρπάξουν ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦσαν τὸ καταβροχθίζουν μὲ γεμάτο στόμα καὶ φωνάζουν: κι' ἄλλο! Εὐτυχισμένα πλάσματα! Ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι περνοῦν καλὰ ὅσοι στὶς ἄθλιες ἀσχολίες των ἢ ἀκόμα καὶ στὰ πάθη των δίνουν μεγαλοπρεπεῖς τίτλους καὶ τὰ περνᾶνε γιὰ γιγάντια ἔργα σωτηρίας κι' εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Εὐτυχισμένος ὅποιος μπορεῖ νὰ εἶνε τέτοιος! Ὅποιος ὅμως μὲ τὴ μετριοφροσύνη του ἀναγνωρίζει ποῦ ὅλ' αὐτὰ καταλήγουν, ὅποιος βλέπει πόσο φρόνιμα κάθε εὔπορος νοικοκύρης ξέρει νὰ σιγυρίζῃ τὸ περιβολάκι του σὰν παράδεισο καὶ πόσο ἀκούραστα κάτω ἀπ' τὸ φορτίο του ἀκόμα κι' ὁ δυστυχισμένος ἀγκομαχάει ἴσα τὸ δρόμο του καὶ ὅλοι τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρονται νὰ δοῦν ἕνα λεπτὸ περσότερο τὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ ἥλιου—ναί, αὐτὸς εἶνε σιωπηλὸς καὶ φκιάνει ἀπ' τὸν ἑαυτό του τὸν κόσμο του κι' εἶνε τὸ ἴδιο εὐτυχισμένος, γιατὶ εἶνε ἕνας ἄνθρωπος. Καὶ τότε, ὅσο κι' ἂν εἶνε περιωρισμένος, κρατεῖ στὴν καρδιά του τὸ γλυκὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας καὶ πῶς μπορεῖ ν' ἀφίσῃ τὴ φυλακὴ αὐτὴ ὅταν θέλῃ.

26 ΜΑΪΟΥ

Ξέρεις ἀπὸ παληὰ τὴν ἰδιοτροπία μου, νὰ στήνω σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἐμπιστευτικὸ μέρος τὴν καλυβούλα μου κι' ἐκεῖ μὲ ὅλους τοὺς περιορισμοὺς νὰ καταφεύγω. Ἔτσι κι' ἐδῶ βρῆκα πάλι μιὰ θεσούλα ποὺ μ' ἐμαγνήτισε.

Μιὰ ὥρα περίπου ἀπ' τὴν πόλι ὑπάρχει ἕνα χωριὸ ποὺ λέγεται Βαλχάϊμ. Ἡ τοποθεσία του ἀπάνω σ' ἕνα λόφο εἶνε γραφικωτάτη κι' ὅταν βγαίνῃ κανεὶς ψιλὰ στὸ μονοπάτι τοῦ χωριοῦ ἀγναντεύει μὲ μιᾶς ὁλόκληρη τὴν κοιλάδα. Μιὰ καλὴ ξενοδόχα, πρόθυμη καὶ πρόσχαρη γιὰ τὴν ἡλικία της, δίνει κρασί, μπύρα καὶ καφέ˙ καὶ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶνε δυὸ φιλύρες ποὺ μὲ τ' ἁπλωμένα κλαδιά τους σκεπάζουν μπροστὰ στὴν ἐκκλησιὰ τὴ μικρὴ πλατειούλα, ἕνα γύρω κλεισμένη ἀπὸ χωριατόσπιτα, σιτοβολῶνες κι' αὐλές. Τόσο ἐμπιστευτική, τόσο δικὴ δὲ βρῆκα εὔκολα ἄλλη θεσούλα κι' ἐκεῖ λέω καὶ μοῦ φέρνουν ἀπ' τὸ πανδοχεῖο τὸ τραπεζάκι μου καὶ τὴν καρέκλα μου, πίνω τὸν καφέ μου ἐκεῖ καὶ διαβάζω τὸν Ὅμηρό μου. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἕνα ὡραῖο δειλινὸ ἦρθα τυχαία κάτω ἀπ' τὶς φιλύρες βρῆκα τὴ θεσούλα τόσο ἐρημική. Ὅλοι ἦταν ἔξω στὰ χωράφια, μόνον ἕνα παιδάκι τεσσάρων χρόνων καθόταν χάμου καὶ κρατοῦσε ἕνα ἄλλο, περίπου ἕξ μηνῶν, ἀνάμεσα στὰ πόδια του καθισμένο, τόσο σφιχτὰ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπάνω του ποὺ τοῦ ἦταν σὰν κάθισμα˙ γι' αὐτὸ καὶ μ' ὅλη τὴ ζωηρότητα ποὺ κύτταζε μὲ τὰ μαῦρα μάτια ἕνα γύρω κάθοταν ἐντελῶς ἥσυχα. Τὸ θέαμα μ' ἐγοήτεψε˙ κάθησα ἀπάνω σ' ἕνα ἀλέτρι, ἀντικρύ, καὶ ζωγράφιζα τὴν ἀδελφικὴ στάσι μὲ μεγάλη ἀπόλαυσι. Πρόσθεσα καὶ τὸν κοντεινὸ φράχτη, τὸν πυλῶνα μιᾶς σιταποθήκης καὶ μερικὲς σπασμένες ρόδες ἁμαξιοῦ, ὅλα ὅπως βρίσκονταν τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀνακάλυψα πῶς εἶχα ἑτοιμάσει ἕνα καλοβαλμένο, πολὺ ἐνδιαφέρον σχεδίασμα χωρὶς τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ μέρους μου νὰ προσθέσω. Αὐτὸ μ' ἐνίσχυσε στὴν πρόθεσί μου, στὸ ἑξῆς νὰ στηρίζωμαι μόνο στὴ φύσι. Αὐτὴ μόνη εἶνε ἀπείρως πλούσια κι' αὐτὴ μόνη μορφώνει τὸ μεγάλο καλλιτέχνη. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πρὸς ὄφελος τῶν κανόνων περίπου ὅ,τι μπορεῖ νὰ πῇ πρὸς ἔπαινο τῆς ἀστικῆς κοινωνίας. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μορφώνεται σύμφωνα μ' αὐτοὺς ποτὲ δὲ θὰ παραγάγῃ κάτι κακὸ καὶ χωρὶς γοῦστο, ὅπως ἕνας ποὺ διαπλάθεται μ' εὐπορία καὶ νόμους ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ σκληρὸς γείτονας, ποτὲ σπουδαῖος κακοποιός. Ἐξ ἄλλου ὅμως, κι' ἂς λένε ὅ,τι θέλουν, κάθε κανόνας καταστρέφει τὸ ἀληθινὸ αἴσθημα τῆς φύσεως καὶ τὴν ἀληθινὴ ἔκφρασί της. Θὰ πῇς: αὐτὸ εἶνε πολὺ βαρύ˙ ὁ κανόνας περιορίζει μόνον, κλαδεύει τὰ θρασομανισμένα κλήματα κλπ. Καλέ μου φίλε, νὰ σοῦ κάνω μιὰ παραβολή ; Συμβαίνει τὸ ἴδιο ὅπως καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Μιὰ νέα καρδιὰ ἀφοσιώνεται ὁλόκληρη σ' ἕνα κορίτσι, περνᾷ ὅλες τὶς ὧρες τῆς μέρας της κοντά της, σπαταλᾷ ὅλες τὶς δυνάμεις της, ὅλους τοὺς θησαυρούς της γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ κάθε στιγμὴ πῶς εἶνε ἀφοσιωμένη σ' αὐτή. Τότε ἔρχεται ἕνας φιλισταῖος, ἕνας ἄνδρας ποὺ κατέχει μιὰ δημόσια θέσι καὶ τοῦ λέγει: εὐγενικέ μου νέε! τὸ ν' ἀγαπᾷ κανεὶς εἶνε ἀνθρώπινο, μόνο πρέπει ἀνθρώπινα ν' ἀγαπᾶτε! Μοιρᾶστε τὶς ὧρες σας, ἄλλες γιὰ δουλειὰ καὶ τὶς ὧρες τῆς σχόλης ἀφιερῶστέ της στὸ κορίτσι σας κι' ὅ,τι σᾶς περσεύει ἀπ' τὶς ἀνάγκες σας, ἀπ' αὐτὸ δὲ σᾶς ἐμποδίζω νὰ τῆς κάνετε ἕνα δῶρο, μόνον ὄχι πολὺ συχνά, λόγου χάριν, στὰ γενέθλιά της, στὴ γιορτή της κλπ. Τ' ἀκολουθεῖ αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος ; τότε θὰ βγῇ ἕνας χρήσιμος νέος κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ συμβούλευα κάθε ἡγεμόνα νὰ τὸν τοποθετήσῃ σ' ἕνα συμβούλιο τοῦ κράτους˙ μόνο ποὺ ἡ ἀγάπη του πάει, κι' ἂν εἶνε καλλιτέχνης πάει ἡ τέχνη του. Ὤ! φίλοι μου, γιατὶ τὸ ρεῦμα τῆς μεγαλοφυΐας τόσα σπάνια ξεχειλίζει, τόσο σπάνια μὲ μεγάλα κύματα ὁρμᾷ βοερὸ καὶ συνταράζει τὴν ἔκθαμβη ψυχή σας; — Ἀγαπητοὶ φίλοι, ἐκεῖ στὶς δυὸ ὄχθες κατοικοῦν οἱ μακάριοι ἀφεντάδες, ποὺ οἱ βίλλες τους, οἱ βραγιές τους μὲ τὶς τουλίπες κι' οἱ ἀγροὶ μὲ τὰ χορταρικὰ θ' ἀφανίζοταν καὶ φυσικὰ ξέρουν ἔγκαιρα μὲ προχώματα καὶ χαντάκια νὰ προλάβουν τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τότε στὸ πιάνο της καθίζει ἡ Λότη
νὰ τραγουδήσει τὸ τραγοῦδι π' ἀγαποῦσε
Εἴταν θυμᾶμαι τοῦ Γενάρη ἡ πρώτη
καὶ σὰ θεριὸ ὄξω ὁ ἄνεμος βογκοῦσε.
«Βέρθερ» τοῦ λέει «πῶς νὰ τραγουδήσω;
Βοριὰς φυσάει, ἀκοῦς τὸ φύσημά του;
Δὲ βγάζω γρῦ, τὸ πιάνο θὰ σφαλήσω!»
Κι' ὁ Βέρθερος περπάταε ἀπάνου κάτου.

Τότε ἄξαφνα ὁ Λαμπέρδης μέσα μπαίνει
χωρὶς κανένα νὰ καλησπερίσει˙
πίπα στὰ δόντια βάσταε ἀναμένη,
πῶς θὲς ὁ ἔρμος νὰ μιλήσει;
Μὰ νά! ἀστραπὴ τὸ νοῦ του λὲς φωτίζει..
πετάει τὴν πίπα ἀπ' τὰ παράθυρά του,
σὲ μιὰ ἄκρη ὁρμάει κι' ἐκεῖ ἥσυχος καθίζει.
Κι' ὁ Βέρθερος περπάταε ἀπάνου κάτου.

Μὰ κλάψιμο ἀπὸ δίπλα τότε ἀκοῦνε.
«Ἄχ ζό! Ναὶ τὸ παιδί μου!» ἡ Λότη κράζει.
Ὄξω ὅλα τὰ στοιχειὰ φυσομανοῦνε,
καὶ σκούζει τὸ μωρὸ ὅλο καὶ φωνάζει,
καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ρουχαλίζει
βαθειὰ βαθειὰ ὁ Λαμπέρδης στὴ γωνιά του,
κι' ἡ Λότη τρέχει, στέκεται, σαστίζει,
κι' ὁ Βέρθερος περπάταε ἀπάνου κάτου.

Καὶ λέει «Λαμπέρδη! Λότη!» περπατῶντας,
«Λαμπέρδη! Βέρθερ!» ἀπαντάει ἐκείνη.
Ἐκεῖ ὁ Λαμπέρδης πεταχτὰ ξυπνῶντας
φωνὴ σὰν ταῦρος «Βέρθερ! Λότη!» στήνει.
Ἔτσι παράφωνα ἐνῷ οὐρλιάζανε ὅλοι,
ὁ Βέρθερ χάνει τέλος τὰ μυαλά του,
καὶ μέσ' στ' αὐτί του ἀδειάζει ἕνα πιστόλι
καθὼς περπάταε πάντα ἀπάνου κάτου.

Α. ΠΑΛΛΗΣ

27 ΜΑΪΟΥ

Ἔπεσα, καθὼς βλέπω, σ' ἐνθουσιασμούς, σὲ παραβολὲς καὶ σὲ ρητορεῖες κι' ἔτσι ξέχασα νὰ σοῦ διηγηθῶ τί ἀπέγεινε μὲ τὰ δυὸ παιδιά. Καθόμουν ἀπάνω στὸ ἀλέτρι μου σχεδὸν δυὸ ὧρες, βυθισμένος ὁλότελα σὲ ζωγραφικὸ αἴσθημα, ὅπως τὸ χθεσινὸ γράμμα μου πολὺ ἀσύνδετα σοῦ παριστάνει. Τότε πρὸς τὸ βραδάκι ἔρχεται κατὰ τὰ παιδιά, ποὺ ὡς τόσο δὲν εἶχαν καθόλου σαλέψει, μιὰ νέα γυναῖκα μ' ἕνα καλάθι στὸ χέρι καὶ φωνάζει ἀπὸ μακρυά: Φίλιππο, εἶσαι ἀλήθεια φρόνιμος! Μὲ χαιρέτησε, τὴν εὐχαρίστησα, σηκώθηκα, τὴν πλησίασα καὶ τὴ ρώτησα ἂν ἦταν μητέρα τῶν παιδιῶν. Εἶπε ναὶ κι' ἀφοῦ ἔδωκε στὸ μεγαλείτερο ἕνα μισὸ κουλουράκι, σήκωσε τὸ μικρὸ ἀπάνω καὶ τὸ φίλησε μ' ὅλη τὴ μητρικὴ στοργή. Ἔδωσα στὸ Φίλιππά μου, εἶπε, τὸ μικρὸ νὰ τὸ κρατῇ καὶ πῆγα μὲ τὸν πειὸ μεγάλο μου στὴν πόλι γιὰ ν' ἀγοράσω ψωμί, ζάχαρι καὶ μιὰ πύλινη χύτρα (ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶδα στὸ καλάθι ποὺ εἶχε πέσει τὸ σκέπασμά του). Θὰ βράσω τοῦ Χάνς μου (αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ) λίγη σουπίτσα γιὰ τὸ βράδυ˙ τὸ κακόπαιδο, τὸ μεγάλο μοὔσπασε χθὲς τὴ χύτρα ἐνῷ μάλωνε μὲ τὸ Φιλιππάκι γιὰ τ' ἀπομεινάρια τοῦ χυλοῦ. Τὴ ρώτησα ποὺ ἤτουν ὁ μεγαλείτερος καὶ κεῖ ποὺ μοὔλεγε, πῶς κυνηγοῦσε στὸ λειβάδι ἕνα ζευγάρι χῆνες, νᾶτος ἦλθε πηδῶντας κι' ἔφερε στὸ δεύτερο μιὰ βέργα ἀπὸ φουντουκιά. Ἐξακολούθησα τὴν κουβέντα μὲ τὴ γυναῖκα κι' ἔμαθα πῶς ἦταν θυγατέρα τοῦ δασκάλου καὶ πῶς ὁ ἄνδρας της εἶχε ταξειδέψει στὴν Ἑλβετία γιὰ ν' ἀναζητήσῃ τὴν κληρονομιὰ ἑνὸς ξαδέρφου του. Θελῆσαν νὰ τὸν γελάσουν, εἶπε, δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν στὰ γράμματά του καὶ λοιπὸν πῆνε ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Ἂν δὲ τοὔχει συμβῆ κανένα κακό, γιατὶ δὲν ἔμαθα τίποτε ἀπ' αὐτόν!

Δύσκολο μοῦ ἦταν ν' ἀποχωριστῶ ἀπ' τὴ γυναῖκα. Ἔδωσα ἀπὸ μιὰ πεντάρα στὰ παιδιά, τῆς ἔδωσα καὶ γιὰ τὸ μικρὸ μία νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα κουλοῦρι γιὰ τὴ σοῦπα ὅταν θὰ πήγαινε στὴν πόλι κι' ἔτσι χωρίσαμε.

Σὲ βεβαιῶ, φίλτατέ μου, ὅταν οἱ αἰσθήσεις μου δὲν κρατιοῦνται πιά, τότε πραΰνει ὅλη τὴν ταραχή μου τὸ ἀνάβλεμμα ἑνὸς τέτοιου πλάσματος ποὺ μὲ μακάρια ἀταραξία διατρέχει τὸ στενὸ κύκλο τῆς ὕπαρξίς του, μόλις συντηρεῖται ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, βλέπει τὰ φύλλα νὰ πέφτουν καὶ μὲ τοῦτο δὲ συλλογίζεται τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς ὁ χειμῶνας ἔρχεται.

Ἀπὸ τότε πηγαίνω συχνὰ ἐκεῖ ἔξω. Τὰ παιδιὰ μὲ συνήθισαν ἐντελῶς, πέρνουν ζάχαρι ὅταν πίνω καφὲ καὶ τὸ βράδυ μοιράζονται τὸ βουτυρόψωμο καὶ τὸ ξυνόγαλο μαζύ μου. Τὴν Κυριακὴ ποτὲ δὲν τοὺς λείπει ἡ πεντάρα κι' ὅταν δὲν εἶμ' ἐκεῖ μετὰ τὴν ἐκκλησία ἡ ξενοδόχα ἔχει ἐντολὴ νὰ τὴν δίνει αὐτή.

Εἶνε ξαθαρρεμένα μαζύ μου, μοῦ διηγοῦνται χίλια δυὸ καὶ ἰδιαιτέρως εὐχαριστιέμαι μὲ τὰ πάθη των καὶ τὶς ἁπλοϊκὲς ἐκρήξεις τῆς ζήλειας των, ὅταν μαζεύωνται κι' ἄλλα παιδιὰ ἀπ' τὸ χωριό.

Κουράστηκα πολὺ νὰ βγάλω ἀπ' τὸ νοῦ τῆς μητέρας τὴν ἔγνοια μήπως τὰ παιδιὰ ἐνοχλοῦσαν τὸν κύριο.

30 ΜΑΪΟΥ

Ὅ,τι σοῦ εἶπα τελευταία γιὰ τὴν ζωγραφικὴ χωρὶς ἄλλο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ποίησι˙ χρειάζεται μονάχα νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὸ ἔξοχο καὶ νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ ἐκφράσῃ κι' αὐτὸ φυσικὰ εἶνε πολὺ μὲ λίγα λόγια εἰπωμένα. Σήμερα μοὔτυχε μιὰ σκηνὴ ποὺ ἔτσι σκέτα ἀποδομένη θ' ἀποτελοῦσε τὸ ὡραιότερο εἰδύλλιο τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τί θὰ πῇ ποίησις, σκηνή, εἰδύλλιο; Μήπως πρέπει τάχα νὰ δενόμαστε στοὺς κανόνες τῆς τέχνης καὶ κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ λάβουμε μέρος σ' ἕνα φαινόμενο τῆς φύσεως;

Ἂν ἀπ' τὴν προεισαγωγὴ αὐτὴ περιμένῃς κάτι ὑψηλὸ καὶ ἔξοχο εἶσαι πάλι οἰκτρὰ γελασμένος˙ δὲν εἶνε παρὰ ἕνα παλληκάρι τοῦ χωριοῦ ποὺ μὲ τράβηξε στὴ ζωηρὴ αὐτὴ συμπάθεια.

Θὰ διηγηθῶ ἄσχημα, ὅπως πάντοτε καὶ σύ, ὅπως πάντα, θὰ μὲ βρῇς ὑπερβολικό˙ πάλι λοιπὸν τὸ Βαλχάϊμ, καὶ πάντα τὸ Βαλχάϊμ παράγει αὐτὲς τὶς σπανιότητες.

Μιὰ συντροφιὰ ἤτουν ἐκεῖ ἔξω, κάτω ἀπ' τὶς φιλύρες, κι' ἔπινε καφέ. Καθὼς δὲ μοῦ ἄρεσε καὶ τόσο, ἔμεινα μὲ κάποια πρόφασι μακρυά.

Ἕνα παλληκάρι ἦρθε ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ σπίτι κι' ἄρχισε νὰ συγυρίζῃ τὸ ἀλέτρι, ἐκεῖνο ποὺ ζωγράφισα τελευταῖα. Ἐπειδὴ μοῦ ἄρεσε τὸ παρουσιαστικό του, τοῦ ἄνοιξα κουβέντα˙ ρώτησα γιὰ τὰ νιτερέσα του, γνωριστήκαμε γρήγορα κι' ὅπως μοῦ συμβαίνῃ συνήθως μ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς ἀνθρώπους, ἐξεθαρρέψαμε μεταξύ μας. Μοῦ διηγήθηκε πῶς ὑπηρετοῦσε σὲ μιᾶς χήρας κι' ὅτι τὸν μεταχειριζόταν καλά. Μιλοῦσε τόσο πολὺ γι' αὐτὴ καὶ τὴν παίνεβε τόσο ποὺ ἀμέσως κατάλαβα πῶς τῆς ἦταν μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα ἀφωσιωμένος. Δὲν εἶνε πιὰ νέα, εἶπε, ὁ πρῶτος της ἄνδρας τὴ μεταχειρίστηκε τόσο ἄσχημα, δὲ θέλησε νὰ ξαναπαντρευτῇ — κι' ἀπ' τὴ διήγησί του δείχνοταν τόσο αἰσθητὰ πόσο γοητευτικὴ τοῦ φαινόταν, πόσο πολὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἐδιάλεγε γιὰ νὰ τῆς σβύσῃ τὴν ἀνάμνησι τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ πρώτου της ἀνδρὸς — ὥστε λέξι πρὸς λέξι νὰ σοῦ τὴν ξαναπῶ γιὰ νὰ σοῦ παραστήσω καθαρὰ τὴ συμπάθεια, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ναί, θἄπρεπε νἄχω τὸ δῶρο τοῦ μεγάλου ποιητῆ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ ζωντανέψω τὶς χειρονομίες του, τὴν ἁρμονία τῆς φωνῆς του, τὴ μυστικὴ φωτιὰ τῶν βλεμμάτων του. Ὄχι, καμμιὰ λέξι δὲν ἐκφράζει τὴν τρυφερότητα ποὺ ὑπῆρχε σ' ὅλους τοὺς τρόπους του καὶ στὴν ἔκφρασί του, ὅ,τι νὰ πῶ θὰ εἶνε χοντροκοπιά. Μὲ συγκίνησε ἰδίως τὸ πῶς φοβόταν μήπως ἔπαιρνα ἀλλοιῶς τὶς σχέσεις των καὶ μήπως ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν καλὴ διαγωγή τους.

Τί ἀπόλαυσι ἦταν σὰν μιλοῦσε γιὰ τὸ παράστημά της, γιὰ τὸ σῶμά της, ποὺ καὶ δίχως τὰ θέλγητρα τῆς νειότης τὸν τραβοῦσε δυνατὰ καὶ τὸν αἰχμαλώτιζε, μόνο στὸ ἐνδότατο βάθος τῆς ψυχῆς μου μπορῶ ν' ἀναπαραστήσω.

Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶδα τὸν ἔντονο πόθο καὶ τὴ θερμή, διάπυρη λαχτάρα μέσα σὲ τόση ἁγνότητα, μάλιστα μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι δὲν τὴ σκέφθηκα ποτὲ καὶ δὲν τὴν ἔχω ὀνειρευθῆ. Μὴ μὲ μαλώσῃς ἂν σοῦ πῶ, ὅτι στὴν ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς

Προτομὴ τοῦ Γκαῖτε εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ἀθωότητας καὶ τῆς ἀληθείας φλέγεται ἕως μέσα ἡ ψυχή μου κι' [illegible] ἡ εἰκόνα αὐτῆς τῆς πίστεως καὶ τῆς τρυφερότητας μ' ἀκολουθεῖ παντοῦ κι' [illegible] σὰν νὰ εἶχ' ἀνάψει ἀπ' αὐτὴ ἐγὼ ὁ ἴδιος, λαχταρῶ καὶ λυώνω.

Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν δῶ τὸ ταχύτερο ἢ μᾶλλον, ἂν τὸ καλοσκεφθῶ, θὰ τὴν ἀποφύγω. Καλλίτερα νὰ τὴν βλέπω με τὰ μάτια τοῦ ἐραστῆ της, ἴσως νὰ μὴ φανῆ στὰ μάτια μου ἔτσι ὅπως τώρα στέκεται μπροστά μου καὶ γιατὶ νὰ χαλάσω τὴν ὡραία εἰκόνα;

16 ΙΟΥΝΙΟΥ

Γιατὶ δὲ σοῦ γράφω; Ρωτᾷς κι' ὅμως εἶσαι καὶ σὺ ἕνας λόγιος. Ἔπρεπε νὰ μαντέψῃς πῶς εἶμαι καλὰ καὶ μάλιστα — γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ — ἔκανα μιὰ γνωριμία ποῦ ἀγγίζει τὴν καρδιά μου. Ἔκαμα — δὲν ξέρω.

Δύσκολο θὰ μοῦ ἦταν νὰ σοῦ διηγηθῶ κανονικὰ πῶς συνέβη νὰ γνωρίσω ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἀξιαγάπητα πλάσματα. Εἶμαι χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος — λοιπὸν ὄχι καλὸς ἱστορικός.

Ἕναν ἄγγελο! — οὖφ! αὐτὸ τὸ λέει ὁ καθένας γιὰ τὴ δική του, ψέμματα ; Κι' ὅμως δὲν εἶμαι σὲ κατάστασι νὰ σοῦ πῶ πόσο τέλεια εἶνε, γιατὶ εἶνε τέλεια· φτάνει, μοῦ σκλάβωσε τὸ λογικό.

Τόση ἀφέλεια μὲ τόση νοημοσύνη, τόση καλωσύνη μὲ τόση θετικότητα κι' ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ καὶ τὴ δρᾶσι!

Ἐλεεινὴ φλυαρία εἶνε ὅ,τι λέω τώρα γι' αὐτή, ἀνιαρὴ ἀοριστολογία ποὺ μήτε ἕνα χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐγώ της δὲν ἐκφράζουν. Ἄλλοτε — ὄχι ἄλλοτε, τώρα ἀμέσως θὰ σοῦ διηγηθῶ. Ἂν δὲν τὸ κάμω τώρα, δὲ θὰ γίνῃ ποτέ. Γιατί, αὐτὸ μεταξύ μας, ἀφότου ἄρχισα νὰ γράφω, τρεῖς φορὲς σκέφτηκα νὰ πετάξω τὴν πέννα, νὰ σελλώσω τὸ ἄλογό μου καὶ νὰ πάω καβάλλα. ιΚ' ὅμως εἶχα ὁρκιστῆ τὸ πρωῒ νὰ μὴ βγῶ ἔξω κι ὅμως κάθε στιγμὴ τρέχω στὸ παράθυρο καὶ κυττάζω πόσο ψηλὰ εἶν' ἀκόμα ὁ ἥλιος...

Δὲ μπόρεσα νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἑαυτό μου, βγῆκα καὶ πῆγα σ' αὐτή. Τώρα γύρισα, Γουλιέλμε, θὰ δειπνήσω τὸ βουτυρόψωμό μου καὶ θὰ σοῦ γράψω. Τί ἀγαλλίασι γιὰ τὴν ψυχή μου νὰ τὴ βλέπω ἀνάμεσα στ' ἀγαπημένα χαρούμενα παιδιά, τὰ ὀχτὼ ἀδελφάκια της.

Ἀλλ' ἂν ἐξακολουθήσω ἔτσι, θὰ εἶσαι τόσο σοφὸς στὸ τέλος ὅσο καὶ στὴν ἀρχή. Ἄκου λοιπόν, θ' ἀναγκάσω τὸν ἑαυτό μου νὰ μπῇ στὰ καθέκαστα.

Σοὔγραψα τώρα τελευταία πῶς γνώρισα τὸν ἔπαρχο Σ.... καὶ πῶς μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ ἐρημητήριό του ἢ μᾶλλον στὸ μικρό του βασίλειο. Παραμέλησα νὰ τὸ κάμω καὶ ἴσως δὲ θὰ πήγαινα ποτέ, ἂν ἡ τύχη δὲν μοῦ ἀποκάλυπτε τὸ θησαυρὸ ποὺ εἶνε κρυμμένος στὸ ἥσυχο ἐκεῖνο μέρος.

Οἱ νέοι μας εἶχαν ὀργανώσει ἕνα χορὸ στὴν ἐξοχὴ ὅπου καὶ γὼ πῆγα πρόθυμα. Ἔδωκα τὸ χέρι σ' ἕνα ὡραῖο, κατὰ τ' ἄλλα ἀσήμαντο, κορίτσι τοῦ τόπου καὶ συμφωνήσαμε νὰ πάρω ἕνα ἀμάξι καὶ νὰ πάω μαζὺ μὲ τὴ ντάμα μου καὶ τὴν ξαδέρφη της στὸ μέρος τοῦ γλεντιοῦ — πέρνοντας στὸ δρόμο μαζύ μας τὴν Σαρλότα Σ...

—Θὰ γνωρίσῃς ἕνα ὡραῖο κοριτσόπουλο μοὖπε ἡ συντρόφισσά μου, καθὼς περνούσαμε μὲ τ' ἀμάξι τὸ μεγάλο ὑλοτομημένο δάσος πηγαίνοντας πρὸς τὴν ἔπαυλι.—Προσέξτε, συνεπλήρωσε ἡ ξαδέρφη της, μὴν ἐρωτευθῆτε. —Πῶς αὐτό; ρώτησα ἐγώ. Τὴν ἔταξαν, ἀπάντησεν ἐκείνη, σ' ἕνα πολὺ καλὸν ἄντρα, ποὺ ἔφυγε ταξεῖδι γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὶς ὑποθέσεις του, ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ γιὰ νὰ ἐπιδιώξῃ μιὰ σπουδαία θέσι.

Ἡ πληροφορία μοῦ ἦταν λιγάκι ἀδιάφορη.

Ὁ ἥλιος ἤθελε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀκόμα γιὰ νὰ δύσῃ πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ ὅταν ἡ ἄμαξά μας στάθηκε μπροστὰ στὴν αὐλόπορτα. Ὁ καιρὸς ἦταν πνιγερὸς καὶ τὰ κορίτσια ἔδειξαν φόβο μήπως τὰ σταχτερὰ πυκνὰ συννέφα γύρω στὸν ὁρίζοντα ξεσπάσουν σὲ καταιγίδα. Τοὺς ξεδιάλυνα τὸν φόβο [illegible] ψεύτικες μετεωρολογικὲς γνώσεις, [illegible] καὶ ὁ ἴδιος ἄρχισα νὰ προαισθάνωμαι πῶς τὸ γλέντι μας θὰ χαλοῦσε.

Κατέβηκα ἀπ' τ' ἀμάξι [illegible] καὶ μία ὑπηρέτρια ποὺ βγῆκε στὴν αὐλόπορτα μᾶς παρακάλεσε νὰ περιμείνουμε μιὰ στιγμή, ἡ μαμζὲλ Λότχεν, θὰ ἐρχόταν ἀμέσως. Προχώρησα μέσα ἀπ' τὴν αὐλὴ πρὸς τὸ καλοχτισμένο σπίτι καὶ μόλις εἶχα ἀνεβῆ τὴν μπροστινὴ σκάλα καὶ πατοῦσα στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μὲ χτύπησε στὰ μάτια τὸ θελκτικώτερο θέαμα ποὺ εἶδα ποτὲ στὴ ζωή μου. Στὸν προθάλαμο ἕξ παιδιὰ ἀπὸ ἕντεκα ἕως δυὸ χρόνων χοροπηδοῦσαν γύρω ἀπὸ μιὰ κοπέλλα μὲ ὡραία μορφή, μέτριο ἀνάστημα, ποὺ φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ ἄσπρο φόρεμα μὲ τριανταφυλλὶ φιόγκους, στὰ μπράτσα καὶ στὸ στῆθος.

Κρατοῦσε ἕνα μαῦρο ψωμὶ κι' ἔκοβε στὰ μικρά της ἀδελφάκια ἕνα γύρω ἀπὸ μιὰ φέτα στὸ καθένα ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία του καὶ τὴν ὄρεξί του, τὴν ἔδινε μὲ πολλὴ στοργὴ καὶ τὸ καθένα ξεφώνιζε ἀφελέστατα τὸ εὐχαριστῶ του, ἐνῶ κρατοῦσε σηκωμένα ψηλὰ τὰ χεράκια του πολὺ πρὶν τοῦ κόψῃ τὴ φέτα. Κι' ἔπειτα εὐχαριστημένο μὲ τὸ ψωμάκι του ἢ ἔφευγε πηδῶντας ἢ σύμφωνα πρὸς τὸν ἡσυχώτερο χαρακτῆρα του ἀπομακρύνονταν σιγὰ—σιγὰ πρὸς τὴν αὐλόπορτα γιὰ νὰ ἰδῆ τοὺς ξένους καὶ τ' ἀμάξι μὲ τὸ ὁποῖο ἔμελλε νὰ φύγῃ ἡ Σαρλότα. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, εἶπε, ποῦ σᾶς ἔδωσα τὸν κόπο ν' ἀνεβῆτε κι' ἀφίνω τὶς κυρίες νὰ περιμένουν. Μὲ τὸ ντύσιμό μου καὶ μὲ διάφορες παραγγελίες τοῦ σπιτιοῦ γιὰ ὅσο θὰ λείπω, ξέχασα νὰ δώσω στὰ παιδιὰ τὸ δειλινό τους ψωμὶ καὶ δὲν θέλουν νὰ τοὺς τὸ κόβῃ κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

Τῆς ἔκαμα ἕνα ἀσήμαντο κοπλιμέντο, ὁλόκληρη ἡ ψυχή μου ἦταν καρφωμένη ἀπάνω στὴ μορφή της, στὸν τόνο, στὸ φέρσιμο καὶ δὲν εἶχα καλὰ—καλὰ συνέλθει ἀπ' τὴν ἔκπληξι ὅταν αὐτὴ ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γάντια καὶ τὴ βεντάγια της. Τὰ μικρὰ μὲ κυττοῦσαν λοξὰ ἀπὸ κάποια ἀπόστασι κι' ἐγὼ προχώρησα κατὰ τὸ μικρότερο, ἕνα παιδάκι μὲ τὴν πιὸ εὐτυχισμένη φυσιογνωμία. Ἐκεῖνο τραβήχτηκε, ὅταν νά! στὴ στιγμὴ ἔβγαινε ἀπ' τὴν πόρτα ἡ Σαρλότα καὶ εἶπε: Λουδοβίκε, δόσε τὸ χέρι σου στὸν κύριο ἐξάδερφο! Τὸ ἔκαμε μὲ πολὺ θάρρος κι' ἐγὼ δὲν κρατήθηκα νὰ μὴ τὸ φιλήσω ἐγκάρδια, παρ' ὅλες τὶς μουτζοῦρες ποὖχε στὴ μυτούλα του. —Ξάδερφος; εἶπα, ἐνῶ τῆς ἔδινα τὸ χέρι, πιστεύετε πῶς ἀξίζω τὴν εὐτυχία, νὰ εἶμαι συγγενής σας; —Ὢ! εἶπ' ἐκείνη μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο, ὁ συγγενικός μας κύκλος εἶνε πολὺ μεγάλος καὶ θὰ λυπόμουν ἂν σεῖς εἴσθε ὁ μακρυνότερός μας συγγενής.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε ἔδωσε ἐντολὴ στὴ Σοφία, τὴν ἀμέσως μικρότερή της ἀδερφή, σχεδὸν ἕνδεκα χρόνων, νὰ προσέχῃ τὰ παιδιὰ καὶ να φιλήσῃ ἀπὸ μέρους της τὸ μπαμπᾶ ὅταν θὰ γύριζε ἀπ' τὸν περίπατο σπίτι. Στὰ μικρὰ εἶπε ν' ἀκοῦνε τὴ Σοφία σὰν νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια· μερικὰ τὸ ὑποσχέθηκαν. Μὰ ξεθαρρεμένη ὅμως ξανθοῦλα περίπου ἕξη χρονῶν εἶπε: Μὰ αὐτὴ δὲν εἶνε Λότχεν· ἐμεῖς ἐσένα ἀγαπᾶμε περισσότερο!

Τὰ δυὸ μεγαλείτερα ἀγόρια εἶχαν σκαλώσει ὡς τόσο στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ μόλις τὴν παρακάλεσα τοὺς ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ ρθοῦν μαζύ μας ἕως τὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, ἂν ὑπόσχωνταν πῶς δὲ θὰ κάνουν ἀστεῖα καὶ πῶς θὰ κρατιοῦνται καλά.

Δὲν εἴχαμε καλὰ-καλὰ τοποθετηθῆ, οἱ γυναῖκες μόλις εἶχαν χαιρετισθῆ μεταξύ τους, ἔκαναν ἀμοιβαῖες παρατηρήσεις γιὰ τὶς τουαλέττες των, ἰδίως γιὰ τὰ καπέλλα, κοτσομπολέψαν τὴ συντροφιὰ ποὺ ἔμελλε νὰ βροῦν, ὅταν ἡ Σαρλότα εἶπε στὸν ἀμαξᾶ νὰ σταθῆ καὶ στ' ἀδέρφια της νὰ κατέβουν· αὐτὰ ζήτησαν μιὰ φορὰ ἀκόμα νὰ τῆς φιλήσουν τὸ χέρι· ὁ μεγαλείτερος τὸ φίλησε μὲ ὅλη τὴν ἁβρότητα ποῦ μπορεῖ νἄχῃ κανεὶς στὰ δέκα πέντε του χρόνια, ὁ ἄλλος μὲ πολλὴ ὁρμὴ κι' ἀδεξιότητα. Τοὺς εἶπε μιὰ φορὰ ἀκόμα νὰ φιλήσουν τὰ μικρὰ καὶ ξεκινήσαμε.

Ἡ ξαδέρφη ρώτησε ἂν τελείωσε τὸ βιβλίο ποὺ τῆς εἶχε στείλει τώρα τελευταία. —Ὄχι, εἶπε ἡ Σαρλόττα, δὲ μ' ἀρέσει, μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε πίσω· καὶ τὸ προηγούμενο δὲν ἦταν καλλίτερο.

Εὕρισκα τόσο νόστιμα σ' ὅλα ὅσο ἔλεγε, ἔβλεπα σὲ κάθε λέξι νέες χάρες, νέες ἀχτῖδες πνεύματος, νὰ πετιοῦνται ἀπ' τὰ χαρακτηριστικά της ποὺ ὅλο καὶ ξάνοιγαν εὐχαριστημένα, γιατὶ αἰσθανότουν πῶς ἐγὼ τὴν ἔνοιωθα!

Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ ΧΟΤΖΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι ἡ Σίντικα Χανοὺμ εἶπε στὸ γυιό της:

—Νασρεντίν! Πάρε τὴ στάμνα καὶ πήγαινε νὰ φέρῃς νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσι.

—Καλά, μάννα.

Τὸ παιδὶ πῆρε τὴ μεγάλη στάμνα, πῆγε στὴ βρύσι καὶ ἄρχισε νὰ τὴν γεμίζῃ.

Ἡ στάμνα ὅμως ὅσο γέμιζε γινόταν βαρύτερη τόσο ποὺ στὸ τέλος τὰ μικρὰ χεράκια τοῦ Νασρεντὶν δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν καὶ ἔπεσε μὲ κρότο μέσα στὴ βαθειὰ νεροκράτα ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν βρύσι.

Ὁ Νασρεντὶν δὲν τρόμαξε. Κάθησε στὴν ἄκρη καὶ περίμενε.

Ἡ Σίντικα Χανούμ, ποὺ ἀνησυχοῦσε ἀπὸ τὴν ἀργοπορία τοῦ γυιοῦ της, ἔτρεξε στὴ βρύσι.

—Τί κάθεσαι ἐδῶ; Τί σοῦ εἶπα;

—Νὰ φέρω νερό.

—Ποῦ εἶνε τὸ νερό;

—Γέμισα τὴ στάμνα.

—Καὶ ποῦ εἶνε ἡ στάμνα;

—Μὴν ἀνησυχῇς, μάνα, σὲ λίγο θὰ βγῇ.

—Ἀπὸ ποῦ θὰ βγῇ, δυστυχισμένε;

—Ἀπὸ τὴ νεροκράτα ποὺ ἔπεσε. Τὴν περιμένω νὰ βγῇ στὸ ἀφρό. Μόλις φανῆ, θὰ τὴν πιάσω ἀπὸ τὸ λαιμὸ, καὶ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ πιά.

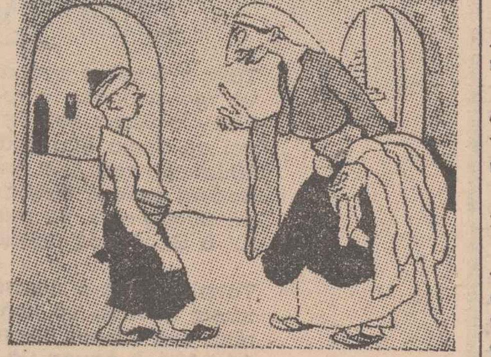

— Τί σοῦ εἶπα, Ναρσενντίν;

Ἡ Σίντικα Χανοὺμ ἔπιασε τὸ γυιό της ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν ἔσυρε στὸ σπίτι.

◆◆◆

Τὸ βράδυ ἦλθε ἡ κόρη της καὶ ὁ γαμπρός της.

Στὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἡ Σίντικα Χανοὺμ σερβίρισε τὸ χαλβᾶ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει μὲ τόσην προσοχή.

Ὁ Νασρεντὶν ἀγαποῦσε πολὺ τὸ χαλβᾶ. Ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἔχωσε μέσα καὶ τὰ πέντε του δάκτυλα.

Θυμωμένη ἡ Σίντικα Χανοὺμ ἔβρισε τὸ γυιό της.

—Τί τρόπος εἶνε αὐτὸς νὰ βουτᾷς τὰ πέντε σου δάκτυλα στὸ χαλβᾶ;

—Βουτῶ τὰ πέντε, ἀπάντησε ὁ Νασρεντὶν, γιατὶ δὲν ἔχω ἕξη.

Ἡ μητέρα του ἀπελπίσθηκε:

—Δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ παιδί.

◆◆◆

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Σίντικα Χανοὺμ παρεκάλεσε τὸν ἄντρα της:

—Πάρε μαζί σου τὸ μικρὸ, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ σπίτι.

Ἦταν Παρασκευή. Ὁ Ἀμπντουλλὰ - ἐφέντης ἔπρεπε νὰ κηρύξῃ μετὰ τὴ μεσημβρινὴ προσευχή.

—Σύμφωνοι, εἶπε καὶ ἔφυγε μὲ τὸν Νασρεντίν.

Τὸν περίμεναν στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς.

Κάθε Παρασκευή, ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης μιλοῦσε στοὺς χωριάτες γιὰ τὴ θρησκεία, γιὰ τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, γιὰ τὴ μετάνοια. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀνέβηκε, ὅπως πάντα, στὸ βῆμα. Ἔβηξε καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται, νὰ κομπιάζῃ: δὲν εὕρισκε τί νὰ πῇ.

Καθὼς ὅμως ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης ἦταν τίμιος ἄνθρωπος, ὡμολόγησε στοὺς ἀκροατάς :

—Ἂν θέλετε τὴν ἀλήθεια, λησμόνησα τί ἤθελα νὰ σᾶς πῶ σήμερα. Σκέπτομαι, ἀλλὰ ματαίως. Δὲν μοῦ ἔρχεται τίποτε στὸ μυαλό.

Ὁ Νασρεντὶν ποὺ καθόταν στὸ κάτω μέρος τοῦ βήματος, σήκωσε τὸ κεφάλι:

—Πατέρα, δὲν σοῦ ἔρχεται τίποτε στὸ μυαλὸ, σύμφωνοι. Ἀλλὰ δὲν σοῦ ἔρχεται στὸ μυαλὸ κἂν πῶς πρέπει νὰ κατεβῇς ἀπὸ τὸ βῆμα;

◆◆◆

Μετὰ τὸ φαΐ, ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης φώναξε τὸ γυιό του:

—Θὰ πᾶμε στὸ μύλο. Σέλωσε τοὺς γαϊδάρους.

Ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης εἶχε δυὸ γαϊδάρους. Ἀνέβηκε στὸν ἕνα καὶ κάθησε τὸ γυιό του στὸν ἄλλο.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μύλο, ὁ Ἀμπντουλλὰ γύρισε καὶ κύτταξε νὰ δῇ ποὺ ἦταν ὁ γυιός του. Ὁ Νασρεντὶν εἶχε μείνει πίσω. Ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης εἶδε τὸ γυιό του ὄρθιο πάνω στοὺς ἀναβατῆρες καὶ τὰ ἔχασε.

—Γιατί δὲν κάθεσαι στὴ σέλλα; τὸν ρώτησε.

—Σκέφθηκα πὼς ὁ γάϊδαρος θὰ κουραζόταν καὶ σηκώθηκα ὄρθιος γιὰ νὰ τὸν ξαλαφρώσω.

Ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης ἔσκασε στὰ γέλια. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ στὸ γυιό του ὅτι εἴτε ὄρθιος εἴτε καθισμένος, ἐβάραινε τὸ ἴδιο. Ὁ μικρὸς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ αὐτὴν τὴν ἐξήγησι. Ἐσκέφθηκε πὼς ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε τὸν μάλωναν. Ἀποφάσισε τότε νὰ κάνῃ πάντα τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι θὰ τοῦ ἔλεγαν. Αὐτὴ ἡ παιδικὴ ἀπόφασι ἔκαμε τὸ Νασρεντὶν, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, τον πιὸ ἐπίμονο ἄνθρωπο.

Καὶ εἶπε τὴν ἀπόφασί του στὸν πατέρα του.

◆◆◆

Οταν τελείωσαν τὴ δουλειὰ στὸ μύλο, φόρτωσαν τὰ γαϊδούρια μὲ δυὸ σακκιὰ ἀλεῦρι τὸ καθένα καὶ ξεκίνησαν.

Περνοῦσαν ἕνα ποτάμι ὅταν τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ σακκιὰ ποὺ ἦσαν φορτωμένα στὸ γάϊδαρο τοῦ Νασρεντὶν μετατοπίσθηκε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ στὸ νερό.

Ὁ Ἀμπντουλλᾶς θυμήθηκε τί τοῦ εἶχε πῆ ὁ γυιός του.

«Ἀφοῦ αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο—σκέφθηκε —θὰ κάνῃ τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι τοῦ λέω, θὰ τοῦ πῶ τώρα ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ. Ἔτσι αὐτὸς θὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλω».

—Νασρεντὶν, φώναξε, τὸ ἀριστερὸ σακκὶ θὰ πέσῃ. Σήκωσε λίγο τὸ δεξὶ σακκὶ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ τὸ ἄλλο.

—Πατέρα, ἀπάντησε ὁ Νασρεντὶν, ὡρκίσθηκα νὰ κάνω τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι μοῦ λές. Αὐτὴν τὴ φορὰ ὅμως θὰ σὲ ἀκούσω.

Καὶ μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιὰ, σήκωσε τὸ δεξὶ σακκὶ καὶ ἔτσι τὰ δυὸ σακκιὰ ἔπεσαν στὸ ποτάμι.

Ὁ δυστυχὴς Ἀμπντουλλᾶ δὲν τόλμησε νὰ βρίσῃ τὸ γυιό του, ἀλλὰ ἀναστενάζοντας ἀπεφάσισε ἀμέσως νὰ τὸν βάλῃ στὸ σχολεῖο.

◆◆◆

Ἀφοῦ ξεφόρτωσαν τὰ σακκιὰ, ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης πῆγε στὸ καφενεῖο. Φεύγοντας εἶπε στὸ Νασρεντίν:

—Θὰ πάρῃς τὸ ἕνα γαϊδούρι καὶ θὰ πᾷς στὰ χωράφια νὰ μαζέψῃς χορτάρι γιὰ τὰ ζῶα.

Ὁ Νασρεντὶν πῆγε στὸ χωράφι καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ χόρτο. Πρόσεξε ὅμως ὅτι ὁ γάϊδαρος στεκόταν σὲ κάθε σωρὸ κοπριᾶς καὶ τὸν μυριζόταν μὲ εὐχαρίστησι.

Τότε ὁ Νασρεντὶν ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὴν κοπριὰ ποὺ φαινόταν πὼς ἄρεσε τόσο πολὺ στὸ γάϊδαρο καὶ γέμισε τὸ κοφίνι. Ἔτσι θεώρησε περιττὸ νὰ μαζέψῃ χορτάρι καὶ γύρισε στὸ σπίτι.

Ὅταν γύρισε ὁ πατέρας του, τὸν ρώτησε:

—Νασρεντὶν, ἔφερες φαΐ γιὰ τὰ ζῶα;

—Ναί, πατέρα. Πήγαινε νὰ δῇς στὸ σταῦλο.

Ὁ Ἀμπντουλλὰ-ἐφέντης δυσπιστοῦσε. Ἤθελε ν' ἀντιληφθῇ μόνος του καὶ πῆγε στὸ σταῦλο. Εἶδε ἕνα σωρὸ κοπριᾶς.

Ἔκπληκτος καὶ θυμωμένος, φώναξε :

—Τί ἔκαμες, δυστυχισμένε;

—Πατέρα, ἄφησα τὸ ζῶο νὰ διαλέξῃ μόνο του τὸ φαΐ του. Προτιμοῦσε τὴν κοπριὰ καὶ τοῦ ἔφερα κοπριά. Τί κακὸ ἔκαμα;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

[Ἡ γαλλικὴ μέθοδος τοῦ «Ἑσπέρου» θὰ ἐξακολουθήσῃ δημοσιευομένη ἀνελλιπῶς εἰς κάθε φύλλον μας, ἀλλ' εἰς σχῆμα ὡς τὸ σημερινὸν καὶ οὐχὶ ὡς τὸ τοῦ Αου τεύχους συμφώνως πρὸς τάς σχετικὰς διατάξεις τοῦ περὶ Τύπου νόμου].

ΜΑΘΗΜΑ Β'

Ici = Ἰσὶ = ἐδῶ

Ami = ἀμὶ = φίλος

Chien = σιὲν = σκύλλος (ἐδῶ βλέπομεν ὅτι τὸ C μαζὶ μὲ τὸ h προφέρεται, ὅπως εἴπομεν, σῖ (μὲ τὸν ρουμελιώτικον τόνον).

Marchandise = Μαρσαντὶζ = ἐμπόρευμα

(Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν παρατηροῦμεν τὰ ἴδια ὡς ἀνωτέρω διὰ τὴν προφορὰν τοῦ ch. Παρατηροῦμεν ἐπίσης, ὅτι τὸ s καθὸ εὑρισκόμενον μεταξὺ δύο φωνηέντων προφέρεται, ὅπως εἴπομεν, ὡς ζῆτα.

Cravate = κραβὰτ = λαιμοδέτης

Joli = ζολὶ = ὡραῖος

Coton = κοτὸν = βαμβάκι

Salon = σαλὸν = αἴθουσα

Malade = μαλάντ = ἀσθενὴς

Porte = πόρτ = θύρα (πόρτα)

Garçon = γκαρσὸν = παιδὶ (ἀγόρι) καὶ μεταφορικῶς: ὑπηρέτης καφενείου ἢ ἑστιατορίου.

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν παρατηροῦμεν ὅτι τὸ c μολονότι ἀκολουθεῖ o δὲν προφέρεται ὡς κάππα, δὲν λέγομεν δηλ. γκαρκόν, ἀλλ' ὡς σῖγμα= γκαρσόν. Τοῦτο διότι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ c ὑπάρχει ἡ σεντίγ, τὸ σημαδάκι ποὺ ὁμοιάζει σὰν τὸ ἑλληνικὸν κόμμα καὶ μεταβάλλει τὴν προφορὰν τοῦ c εἰς σῖγμα καὶ ὅταν τὰ φωνήεντα ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι a, o, καὶ u.

Domestique = ντομεστὶκ = ὑπηρέτης.

Ἐδῶ βλέπομενὅτι τὸ ti προφέρεται ὡς τί, διότι προηγεῖται τὸ s καὶ ὅτι τὸ q προφέρεται μαζὶ μὲ τὸ κ, ὅπως εἴπομεν, ὡς u μὲ τὸν λάρυγγα.

Jardinier = ζαρτινιὲ = περιβολάρης

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν βλέπομεν, ὅτι τὸ r ὅταν εἶναι εἰς τὸ τέλος καὶ μόνον του χωρὶς δηλαδὴ νὰ ἔχῃ δίπλα του φωνῆεν δὲν προφέρεται ὅλως διόλου.

Grèce — Γκρὲς — Ἑλλὰς

France — Φρὰνς — Γαλλία

Allemagne — Ἀλλεμάνιï — Γερμανία

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἔχομεν τὴν περίπτωσιν τοῦ g μαζὶ μὲ τὸ n ποὺ εἴπομεν ὅτι προφέρεται σὰν τὸ νιάου τῆς γάτας. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ προφέρωμεν οὔτε Ἀλλεμὰγκν, οὔτε Ἀλλεμάν. Διότι ἀλλεμάγκν δὲν θὰ πῇ τίποτε καὶ ἀλεμὰν θὰ πῇ Γερμανὸς καὶ γράφεται διαφορετικὰ, ὡς ἑξῆς: Allemand — Ἀλλεμάν — Γερμανός. Πρέπει εἰς τὸ Allemagne νὰ δώσωμεν εἰς τὸ g καὶ τὸ n μαζὶ τὴν προφορὰν σὰν νὰ ἦταν ἕνα νῖ ποὺ προφέρεται σὰν τὸ νιάου, ὅταν μιμούμεθα τὴν γάταν.

ΑΙ ΔΙΦΘΟΓΓΟΙ

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ὅπως καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἔχει καὶ διφθόγγους, δύο φωνήεντα δηλαδή, τὰ ὁποῖα ἑνοῦνται καὶ προφέρονται μαζί. Οὕτω τὸ a καὶ τὸ i προφέρονται ἔ, ὅπως τὸ ἑλληνικὸν αι εἰς τὴν λέξιν καί. Παράδειγμα: a — αἰ — ἔχω.

Τὸ a καὶ τὸ u προφέρονται ὅπως τὸ ἑλληνικὸν ὠμέγα. Παράδειγμα: Automobile — ὠτομομπιλ — αὐτοκίνητον.

Τὸ e καὶ τὸ u προφέρονται ὡς ἐ πολὺ κλειστὸν ὅμως. Παράδειγμα: Bleu — μπλέε — κυανοῦν (γαλάζιο).

Τὸ o καὶ τὸ i προφέρονται οὐά. Παράδειγμα: Moi — Μουά — ἐγώ. Toi — τουὰ — ἐσύ.

Τὸ o καὶ τὸ u προφέρονται ὡς τὸ ἑλληνικὸν ου. Παράδειγμα: Jour — ζοὺρ — ἡμέρα.

Τὸ o, τὸ e καὶ τὸ u προφέρονται καὶ τὰ τρία μαζὶ ὡς ἐ πολὺ κλειστόν. Παράδειγμα: Sœur — σὲρ — ἀδελφή. Δὲν θὰ προφέρωμεν, δηλαδὴ σοέρ, ἀλλὰ καὶ τὰ τρία φωνήεντα μαζὶ ὡς ε πολὺ κλειστόν.

Αἱ ἀντωνυμίαι (Ἀντωνυμία σημαίνει τὴν λέξιν ποὺ τίθεται εἰς μὲν τὰ ἑλληνικὰ ὀπίσω εἰς δὲ τὰ γαλλικὰ ἐμπρὸς ἀπὸ κάθε λέξιν διὰ νά δείξῃ τίνος εἶναι τὸ κάθε πρᾶγμα), εἰς τὴν γαλλικὴν εἶναι τρεῖς, αἱ ἑξῆς: Mon ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἑλληνικὸν μοῦ, ton, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἑλληνικὸν σοῦ καὶ son ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἑλληνικὸν τοῦ. Παράδειγμα: Τὸ ψωμὶ γαλλιστὶ λέγεται πὲν καὶ γράφεται ὡς ἑξῆς: pain.

Τὸ ψωμὶ μου — mon pain — μὸν πὲν

Τὸ ψωμὶ σου — ton pain — τὸν πὲν

Τὸ ψωμί του — son pain — σὸν πὲν

Ὅταν ὅμως ἡ λέξις εἶναι γένους θηλυκοῦ, τότε τὸ mon, ton, son γίνεται ma, ta, sa, καὶ προφέρεται ὅπως τὰ ἑλληνικά: μά, τά, σά. Παράδειγμα: Τὸ σπῆτι γαλλιστὶ λέγεται μεζὸν καὶ γράφεται οὕτω maison.

Τὸ σπῆτι μου — Ma maison — μὰ μεζὸν

Τὸ σπῆτι σου — Ta maison — τά μεζὸν

Τὸ σπῆτι του — Sa maison — σὰ μεζὸν

Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὸ mon, ton, son καθῶς καὶ τὸ ma, ta, sa γίνονται καὶ διὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ διὰτὸ θηλυκὸν mes, tes, ses καὶ προφέρονται ὅπως τὰ ἑλληνικὰ μέ, τέ, σέ. Παράδειγμα:

Τὰ ψωμιά μου — Mes pains — μὲ πὲν

Τὰ ψωμιά σου — Tes pains — τὲ πὲν

Τὰ ψωμιά του — Ses pains — σὲ πὲν

Τά σπήτια μου — Mes maisons — μὲ μαιζὸν

Τὰ σπήτια σου — Tes maisons — τὲ μαιζὸν

Τὰ σπήτια του — ses maisons — σὲ μαιζὸν

ΤΑ ΑΡΘΡΑ

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει δύο μόνον γένη ὀνομάτων καὶ δύο ἄρθρα: Τὸ ἀρσενικὸν καὶ τὸ θηλυκόν. Τὸ ἀρσενικὸν ἄρθρον εἶναι τό: le—προφέρεται λὲ καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ὁ. Παράδειγμα: le pain — λὲ πὲν — ὁ ἄρτος (τὸ ψωμί). Τὸ θηλυκὸν εἶναι τὸ la καὶ προφέρεται λᾶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ἡ. Παράδειγμα: la maison — λὰ μεζὸν — ἡ οἰκία (τὸ σπῆτι),

Εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν γίνονται καὶ τὸ le καὶ τὸ la (ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν) les καὶ προφέρεται λέ, μὲ ἀντίστοιχα τὰ ἑλληνικὰ οἱ καὶ αἱ. Παράδειγμα:

Les pains — λὲ πὲν — οἱ ἄρτοι (τὰ ψωμιὰ)

Les maisons — λὲ μεζὸν — αἱ οἰκίαι (τὰ σπήτια)

Ὅταν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν λέξιν ὑπάρχῃ ἡ ἀντωνυμία mon, ton, son, ἄρθρον εἰς τὰ γαλλικὰ δὲν μπαίνει. Παράδειγμα: ὁ ἄρτος μου, ὁ ἄρτος σου, ὁ ἄρτος του, εἰς τὰ γαλλικὰ δὲν λέγομεν le mon pain, ἀλλὰ μόνον, mon pain, ton pain, son pain.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀντωνυμίας mon, ton, son (μόν, τόν, σόν) αἱ ὁποῖαι εἶναι κτητικαί, σημαίνουν δηλαδὴ τίνος εἶναι, εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ πρᾶγμα, ἡ λέξις τῆς ὁποίας προηγοῦνται, ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει καὶ προσωπικὰς ἀντωνυμίας. Αὐταὶ εἶνε τὸ je τὸ ὁποῖον προφέρεται ζέ καὶ σημαίνει ἐγώ, tu (προφέρεται τῦ) καὶ σημαίνει σὺ καὶ τὸ il τὸ ὁποῖον σημαίνει αὐτὸς καὶ προφέρεται ἴλ.

Τὸ je, τὸ tu καὶ τὸ il εἶναι ἑνικοῦ ἀριθμοῦ, σημαίνουν δηλαδὴ ἕνα πρόσωπον: ἐγώ, σύ, αὐτός. Ὁ πληθυντικός των σχηματίζεται ὡς ἑξῆς: Τοῦ je (ἐγὼ) ὁ πληθυντικὸς (ἡμεῖς) εἶναι nous καὶ προφέρεται νοῦ. Τοῦ tu (σὺ) ὁ πληθυντικὸς εἶναι vous (σεῖς) καὶ προφέρεται βοῦ.

Αἱ ἀντωνυμίαι αὐταὶ χρησιμοποιοῦνται διαρκῶς εἰς τὰ γαλλικά καὶ τίθενται ἐμπρὸς ἀπὸ δύο ρήματα, τὸ ἔχω (avoir), τὸ ὁποῖον προφέρεται ἀβουὰρ καὶ τὸ εἶμαι (être) τὸ ὁποῖον προφέρεται ἐτρ.

Αὐτὰ τὰ δύο ρήματα λέγονται βοηθητικὰ διότι χρησιμεύουν διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν χρόνων ὅλων τῶν ἄλλων ρημάτων.

Εἰς τὸ παρὸν μάθημα θ' ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ βοηθητικὸν ρῆμα avoir (ἀβουὰρ) = ἔχω.

Ὁ ἐνεστώς τοῦ avoir ἔχει ὡς ἑξῆς:

Γαλλικὰ	Προφορὰ	ἐξήγησις
j'ai	ζ'έ	ἔχω (ἐγὼ)
Tu-as	τοῦ ἀ	ἔχεις (σὺ)
il a	ἴλ ἀ	ἔχει (αὐτός)
Nous avons	νου-ζ-αβὸν	ἔχομεν (ἡμεῖς)
Vous avez	βου-ζ-αβὲ	ἔχετε (σεῖς)
Ils ont	ἰλ-ζ-ὸν	ἔχουν (αὐτοί)

Τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἑνικοῦ il a (ἰλ ά)—ἔχει αὐτός, γίνεται elle a (ἐλ ἀ) ὅταν τὸ πρόσωπον εἶναι θηλυκὸν (ἔχει αὐτή). Ἐπίσης εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὸ ils ont (ἰλ-ζ-ον) — αὐτοὶ ἔχουν γίνεται elles ont (ἐλ-ζ-όν)—αὐταὶ ἔχουν, ὅταν τὸ πρόσωπον εἶναι θηλυκόν.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Μόλις ὁ Κὶτ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μεγάλο σαλόνι, δὲν εἶδε κανέναν. Καὶ θὰ ἤρχιζε νὰ περιεργάζεται τὰ πλουσιώτατα ἔπιπλα τοῦ σαλονιοῦ, ἐὰν μία ἀδύνατος φωνὴ δὲν τὸν ἐξάφνιζε:

— Τί κάμνετε; Σεῖς εἴσθε αὐτὸς ποὺ μοῦ στέλνει ὁ φίλος μου Οὐΐλλιαμ Καθῆστε καὶ ἂς μιλήσουμε. Πῶς λέγεσθε;

Ὁ Κὶτ ἐπλησίασε πρὸς τὸν καθήμενον εἰς μίαν βαθυτάτην πολυθρόναν συνομιλητήν του καὶ ἐπῆρε μίαν καρέκλαν.

— Ἔ, ἔ, τὸ ὄνομά μου, εἶπε τέλος, δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἀναγκαῖο γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ὁ Οὐΐλλιαμ καὶ οἱ φίλοι του μὲ φωνάζουν Κίτ.

— Καλὰ ξέρω ὅτι μπορῶ νἄχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς. Νά, γιατί πρόκειται.

Ὁ Σὰμ Μάκλιφ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του ἄφθονα ἑκατομμύρια, ὅταν ἦτο σχεδὸν παιδὶ ἀκόμη. Τώρα ὅμως, ποὺ εἶχε ξεπεράσει τὰ τριάντα, ἡ συνήθης εἰς τοὺς ἀέργους ἑκατομμυριούχους ἀσθένεια τῆς πλήξεως τοῦ εἶχε γίνει ὀξυτάτη νευρασθένεια καὶ τοῦ καθιστοῦσε τὴν ζωὴν μαρτυρικήν, μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ εὔχεται εἰλικρινῶς νὰ πεθάνῃ.

Ὅλα αὐτά, ὅμως, ὁ Σὰμ Μάκλιφ δὲν τὰ εἶπε εἰς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ φίλου του Οὐΐλλιαμ. Ἐψιθύρισεν ἁπλῶς:

— Ἀφοῦ οἱ κουβέντες μας πρέπει νὰ μείνουν μεταξύ μας, θὰ θελήσετε, πιστεύω, νὰ ἀπαντήσετε σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησι. Θὰ δεχόσασταν νὰ σκοτώσετε ἕναν ἄνθρωπο;

— Μὰ τὴν πίστι μου, αὐτὸ εἶνε ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἔχει γίνει καὶ μπορεῖ νὰ ξαναγίνῃ. Μόνον ποὺ πρέπει νὰ παρθοῦν πολλὲς προφυλάξεις καὶ νὰ ἀποφευχθοῦν πολλὲς ἐνοχλήσεις. Θὰ μποροῦσε αὐτὸ νὰ κοστίσῃ ἀκριβά..

— Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴν τιμή...

— Χμ, πέντε χιλιάδες δολλάρια μοῦ εἶνε ἀρκετά.

— Μάλιστα.

Ὁ Σὰμ Μάκλιφ ἐπῆγεν εἰς τὸν τοῖχον, ἄνοιξεν ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἐπῆρεν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐμέτρησεν εἰς τὸν Κίτ.

Καὶ ὁ Κίτ, ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ χρήματα καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην του, εἶπεν εὐχαριστημένος:

— Μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε σὲ μένα. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς ἀναγκαῖες πληροφορίες. Πῶς λέγεται αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ; Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὴ φωτογραφία του;

— Δὲν εἶνε χρήσιμα ὅλα αὐτά.

— Γιατί;

— Διότι αὐτὸν ποὺ πρέπει νὰ σκοτώσετε εἶμαι ἐγώ... Ναί, εἶμαι ἐγώ, ποὺ ἐβαρέθηκα τὴ ζωὴ καὶ θέλω νὰ πεθάνω, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Νὰ στηρίξω στὸ μέτωπό μου ἕνα μικρ[illegible] σωλῆνα κρύο καὶ νὰ πιέσω τὴ σκανδά[illegible] ὄχι δὲν θὰ τὸ μποροῦσα. Ἐνῶ ἂν [illegible] μέρα ἢ μιὰ νύκτα, σὲ μιὰ ὥρα ποὺ [illegible] ἔχω προΐδει, κάποιος μὲ περιμ[illegible] τὴν ἔξοδο ἑνὸς κινηματογράφου ἢ ἑνὸς μπὰρ καὶ σφαῖρα ἀπὸ πίσω, δὲν θὰ εἶνε τὸ ἴδιο χωρὶς νὰ μοῦ πῇ λέξι μοῦ στείλῃ μιὰ πρᾶγμα... Ὁ Οὐΐλλιαμ μοῦ εἶπεν ὅτι εἴσθε καλὸς σκοπευτής.

— Ἄ, γι' αὐτὸ δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε.

— Πολὺ καλά. Εἴμεθα σύμφωνοι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσηκώθηκαν καὶ ἔσφιξαν τὰ χέρια. Ὁ Σὰμ ἐσήμανε καὶ ὁ ὑπηρέτης ποὺ παρουσιάσθηκεν ὡδήγησε τὸν Κὶτ στὴν ἐξώπορτα.

* * *

Ὅταν ὁ Σὰμ ἐσηκώθηκε τὴν ἑπομένην ἀπὸ τὸ κρεββάτι του δὲν ἐδοκίμασε τὸ αἴσθημα τῆς ἀμέτρητης πλήξεως, ποὺ τὸν ἐπερίμενε κάθε πρωῒ μέχρι τώρα.

Οἱ ὧρες του δὲν θὰ ἔμοιαζαν πιὰ μὲ τὶς ὧρες τῶν προηγουμένων ἡμερῶν: Ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινεν ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια του, νὰ παίρνῃ προφυλάξεις. Ἀνεκάλυπτεν, ἐπὶ τέλους, ἕναν σκοπὸν εἰς τὴν ζωήν, μίαν ἀπασχόλησιν, ἕνα ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπῆγεν εἰς τὸν τραπεζίτην του, κατόπιν εἰς μίαν διάλεξιν καὶ τὸ βράδυ εἰς ἕναν κινηματογράφον. Ἀλλὰ κανένα ἀπειλητικὸ πρόσωπο δὲν τοῦ ἐπαρουσιάσθηκε καὶ ὅταν ἐγύρισε τὴ νύκτα εἰς τὸ σπίτι του, ἐδοκίμασεν ἕνα αἴσθημα μεγίστης ἱκανοποιήσεως, ὅπως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ διέφυγεν ἀπὸ κάποιον μεγάλον κίνδυνον.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ποὺ ἐπηκολούθησαν ἔκαμε τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ πάντοτε τίποτε δὲν ἀντελήφθη.

Τότε ὁ Σὰμ Μάκλιφ ἐσκέφθηκε: Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, ἀφοῦ δὲν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικὲς καὶ πολυσύχναστες συνοικίες. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἕναν νυκτερινὸν περίπατον εἰς τοὺς θεωρουμένους ὡς ἐπικινδύνους δρόμους τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἔτσι ἐκεῖνο τὸ πρῶτο βράδυ εὑρέθηκεν εἰς ἕνα ὑπόγειον τῆς Ἦστ Ρίβερ, γεμᾶτο καπνοὺς καὶ ἀγριωπὰ πρόσωπα.

Στὸ τραπέζι, ποὺ ἐκάθησε ἦταν καὶ μία νέα καὶ πτωχικὰ ντυμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία μισοκοιμότανε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια της γιὰ νὰ δῇ τὸν ἄγνωστον ὁμοτράπεζόν της.

Ἦτο συμπαθητική. Τὸ ἐκατάλαβεν αὐτὸ ὁ Σάμ, ὄχι μόνον ὅταν τὴν πρωτοεῖδε, ἀλλὰ καὶ ὅταν, ἀργότερα, ἔπιασε κουβέντα μαζύ της καὶ ἔμαθε, ὅτι λέγεται Μάργκαρετ, ὅτι ἦλθε μὲ τὸν πατέρα της ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ὅτι καθὼς δὲν εἶχεν ἀκόμη βρῇ τίποτε, ὁ πατέρας της ἔπινε γιὰ νὰ ξεχάσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε χάσει τὸν πατέρα της καὶ τώρα ἐφοβόταν νὰ βγῇ μόνη ἔξω εἰς τὸν δρόμον.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ βασισθῆτε σὲ μένα. Θὰ σᾶς προστατεύσω ἐγώ. Τῆς εἶπεν ὁ Σάμ. Καὶ ἀμέσως ἔννοιωσεν ὅτι εἶχε μίαν σοβαρὰν ἀποστολήν.

— Πεινᾶτε μήπως; Τὴν ἐρώτησε. Θέλετε νὰ φᾶτε κάτι;

— Ναί, θὰ ἔτρωγα, ὡμολόγησε. Ἀλλὰ ὅλα ὅσα πωλοῦν ἐδῶ εἶνε τρομερὰ ἁλατισμένα καταλαβαίνετε, γιὰ νὰ πίνουν... Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ πιῶ...

— Πᾶμε ἀλλοῦ.

Σηκώθηκαν. Ὅταν ἐξῆλθαν ἀπὸ τὴν πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν τοῦ ὑπογείου, ὁ παγωμένος ἀέρας τῆς νύκτας τοὺς φάνηκε σὰν κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμαν μαζὺ μερικὰ βήματα, ἐπρόβαλεν ἔξαφνα μέσα εἰς τὸ σκοτάδι μιὰ ἀνδρικὴ σιλουέττα, ἡ ὁποία μὲ σηκωμένον τὸν βραχίονα ἔστρεφε πρὸς τὸ ζεῦγος κάτι ποὺ ἔλαμπε.

— Ἄ, ἔκαμεν ἡ Μάργκαρετ χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

— Ἄ, εἶπε καὶ ὁ Σάμ. Ἀλλὰ ἐθυμήθηθηκεν ἀμέσως: Ὁ Κὶτ ἐκτελοῦσε τὴν ὑπόσχεσί του. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ἀμέσως.

****

Εἰς τὸ βάθος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ μεγάρου ὁ Κὶτ ἀποχαιρετοῦσε τὴν ἑπομένην τὸν Σὰμ Μίκλφ.

— Ἀντίο καὶ καλὴ τύχη. Ἔλεγεν ὁ Σάμ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀποτυχίαν σας.

— Δὲν θὰ ἀποτύχαινα, ἀπήντησεν ὁ Κίτ, ἐὰν τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπίεζα τὴ σκανδάλη δὲν ἐρριχνότανε ἐπάνω μου ἐκείνη ἡ νέα.

— Καὶ τὴν πληγώσατε, πάρα πολὺ ἐλαφρά, δόξα τῷ Θεῷ. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θὰ τὴν γιατρέψωμεν. Ἀναπαύεται τώρα ἐπάνω. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος τώρα πλέον νὰ ζήσω. Σᾶς χαρίζω τὶς πέντε χιλιάδες δολλάρια καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναρχίσετε. Εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Γιὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια ἤθελα νὰ πεθάνω... Σεῖς γιὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια μοῦ μάθατε νὰ ἀγαπῶ τὴ ζωή... καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη!

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

Μὲ πρόλογο τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
Δημ. Γρ. Καμπούρογλου
κυκλοφορεῖ προσεχῶς τὸ καινούργιο βιβλίο τοῦ
ΔΩΡΟΥ Γ. ΠΕΦΑΝΗ - ΜΑΡΣΥΑ
«ΣΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ... ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ...»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ περίφημος Ἀροὺν ἐλ Ρασίντ, ὁ σουλτᾶνος τῆς Βαγδάτης, εἶχεπάρει μέσα στὸ παλάτι του τὸν ποιητὴν Ἀμποῦ Ναουὰς καὶ ζητοῦσε συχνὰ τὴν γνώμην του γιὰ διάφορα δύσκολα ζητήματα.

Μιὰ μέρα ὁ Ἀμποῦ Ναουάς, παρουσιάζεται ἐμπρὸς στὸν σουλτᾶνον:

— Ὢ! ἐνδοξότατε καὶ πολυχρονεμένε σουλτᾶνε τῶν πιστῶν, γνωρίζεις ὅτι εἶμαι καλὸς Μουσουλμᾶνος;

— Ναί, τὸ γνωρίζω, λέγει ὁ Ἀροὺν ἐλ Ρασίντ.

— Θέλω νὰ πάω στὸ προσκύνημα τῆς Μέκκας ὅπως ἔχει καθῆκον νὰ κάνῃ κάθε πιστός.

— Νὰ πᾷς, Ἀμποῦ Ναουάς. Ὁ δρόμος εἶνε ἀνοικτὸς μπροστά σου...

— Ναί, πολυχρονεμένε μου σουλτᾶνε, ἀλλὰ δὲν ἔχω παράδες.

— Μά, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναφωνεῖ ὁ σουλτᾶνος, σύμφωνα μὲ τὰς γραφάς, δὲν ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ πᾷς στὸ Χατζηλίκι.

— Μεγαλειότατε, ἐγὼ σοῦ ζητῶ παράδες καὶ ὄχι... νομικὴ συμβουλή!!...

Ὁ ὕπνος τῶν ψαριῶν

Μέχρι τινὸς ἐπιστεύετο ὅτι τὰ μόνα ζῶα ποὺ δὲν κοιμοῦνται ποτὲ εἶνε τὰ ψάρια. Τώρα ὅμως ἡ ἐπιστήμη ὄχι μόνον ἐξηκρίβωσεν ὅτι κοιμοῦνται, ἀλλὰ γνωρίζει καὶ πολλὰς ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας τοῦ ὕπνου των. Οὕτω, κατὰ τὰς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν εἰς διάφορα ἰχθυοτροφεῖα, ὁ ὕπνος ἔχει πολὺ περίεργον ἐπίδρασιν εἰς τὸν χρωματισμὸν τῶν ψαριῶν. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις αὐξάνει μόνον ἡ ἔντασις τοῦ χρώματός των, ἐνῷ τὰ σχέδια μένουν τὰ ἴδια. Εἰς ἄλλας ὅμως περιπτώσεις ἀλλάζουν ἀκόμη καὶ τὰ σχέδια τοῦ δέρματος, αἱ γραμμαί, αἱ κηλῖδες καὶ ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος. Ἐξηκριβώθη ἀκόμη, ὅτι τὰ περισσότερα ψάρια κοιμοῦνται ἐλαφρότατα καὶ ξυπνοῦν ἀπὸ τὸν ἐλάχιστον παλμὸν τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ ἀέρος.

Ὁ σκύλος τοῦ Οὐγκὼ

Ὅταν ὁ Οὐγκὼ εὑρίσκετο ἐξόριστος εἰς τὸ Ζερσαί, εἶχε μαζί του ἕνα σκύλον, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε πολύ. Κάποτε ὁ σκύλος ἀρρώστησε καὶ ἔβηχε φοβερά. Ὁ ποιητὴς ἀνησύχησε καὶ τὸν περιποιήθη ὅσον μποροῦσε, συγχρόνως δὲ διέκοψε τὰ λουτρὰ τοῦ σκύλου ἀφοῦ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αὐτὰ εἶχαν προκαλέσει τὸ κρυολόγημα.

Ἐπέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ ὁ σκύλος ἔγινε καλά. Τότε ὁ Οὐγκὼ ἐσκέφθη νὰ τοῦ ἀρχίσῃ πάλιν τὰ λουτρά. Ὁ σκύλος ὅμως, μόλις ἀντελήφθη τὰς προθέσεις τοῦ κυρίου του, ἤρχισε πάλιν νὰ βήχῃ. Ὁ ποιητὴς ἐφαντάσθη ὅτι ὁ σκύλος του δὲν ἔγινε ἀκόμη καλὰ καὶ δὲν τὸν ἔλουσε. Μετ' ὀλίγας ὅμως ἡμέρας, ὅταν τὸν ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, τὰ ἴδια: ὁ σκύλος ἔβηχε. Τότε ὁ Οὐγκὼ ἀντελήφθη ὅτι ὁ σκύλος του ἀπέφευγε τὴν θάλασσαν, ὅπου εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τὰ συχνὰ λουτρά.

Τὸ κρασὶ τοῦ Λουδοβίκου

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΣΤ' τῆς Γαλλίας ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν ἀνεξικακίαν του. Κάποτε εἰς μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν ἐπῆρε μαζί του πενήντα μπουκάλες κρασὶ δι' αὐτὸν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του. Οἱ περισσότεροι ὅμως αὐλικοὶ τὸ ἔστρωσαν εἰς τὸ φαγοπότι, ἐκτὸς ὀλίγων ποὺ ἀπεμακρύνθησαν μὲ τὸν βασιλέα διὰ κυνῆγι.

Ὅταν ὁ Λουδοβῖκος ἐπέστρεψε καὶ ἐζήτησε κρασί, δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε σταγών. Ὅλοι ἐκύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἐπερίμεναν μίαν αὐστηρὰν ἐπίπληξιν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως. Ἐκεῖνος ὅμως ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, τοὺς εἶπε μὲ ἕνα χαμόγελο:

— Κύριοι, δὲν ἐφάνην καθόλου προβλεπτικός. Ἔπρεπε νὰ πάρω ἑκατὸν μπουκάλια καὶ ὄχι πενήντα μόνον.

Καὶ ἤπιε νερὸ ἀπὸ μίαν πηγήν.

Οἱ χοροὶ μετημφιεσμένων

Ὁ πρῶτος χορὸς μετημφιεσμένων εἰς τὴν Ὄπεραν τῶν Παρισίων ἐδόθη τὴν 2αν Ἰανουαρίου 1716. Προηγουμένως χοροὶ μετημφιεσμένων ἐδίδοντο μόνον εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ εἰς τὰ σπίτια τῶν ἐπιφανεστέρων αὐλικῶν καὶ πολιτικῶν. Οἱ χοροὶ αὐτοὶ ἐφευρέθησαν διὰ νὰ διασκεδάσουν τὸν τότε διάδοχον τοῦ γαλλικοῦ θρόνου. Ἡ ἐπιτυχία των δὲ ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἐδίδοντο τοὐλάχιστον τρεῖς τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ μανία τῶν χορῶν μετημμιεσμένων ἐξηκολούθει καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Ἀστυνομικὴ διάταξις καθώριζε ὡς τιμὴν εἰσόδου εἰς τοὺς χοροὺς αὐτοὺς 5 λίβρας. Ἀπηγορεύετο δὲ ἡ μετάβασις ἐνόπλων εἰς τὸν χορόν.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οἱ κανόνες τῆς ἐποχῆς

ΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Τί θὰ φορέσετε

Γιὰ γαρνιτοῦρες, οἱ γοῦνες εἶναι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πολὺ τῆς μόδας!!!

Γοῦνες βάζομε στὸ γιακᾶ στὰ «ρεβὲρ» στὰ μανίκια, στὸν ποδόγυρο καὶ μᾶς ἀρέσει ἀκόμα παραπάνω, ἕνα γούνινο παλτό.

Ἀλλὰ οἱ Παρισινοὶ «κουτυριὲ» μᾶς λένε:

— Στολισθῆτε ὁλόκληρες μὲ γοῦνα. Κάνετε «τόκες» (καπελλάκια) ὅλο ἀπὸ γοῦνα. Στὰ καπελλάκια βάλετε κεφάλια ἀλεποῦς. Στὰ «κασκόλ» οὐρὲς ἀλεποῦς, κομματάκια ἀπὸ ἑρμίνα. Ἔτσι ἔχετε μιὰ γαρνιτοῦρα πολὺ «σίκ».

— Μπρὸς στὶς ζακέττες καὶ στὰ κορσὰζ, τὰ πέτσινα ἢ κοκκαλένια κουμπιὰ ἀντικαταστῆστε τα μὲ γούνινα ἢ ἀπὸ «ἀστρακάν» μαῦρο ἢ καφέ. Ἐὰν πάλι δὲν βάλετε κουμπιά, τότε ἀσφαλῶς θὰ χρειασθῆτε ἕνα δέσιμο γιὰ νὰ κλείνῃ ἡ ζακέττα σας. Κάνετε τὸ δέσιμο αὐτὸ ἀπὸ γοῦνα. Τὸ βράδυ θὰ ἰδῆτε πολλὰ φορέματα μὲ ὁλόκληρα μανίκια ἀπὸ ἑρμίνα ἀπάνω σὲ φόρεμα ἀπὸ σατὲν ἢ βελοῦδο.

Τὸ ἀπόγευμα σὲ φορέματα ἀπὸ «ντοᾶ» μαῦρο θὰ ἰδῆτε ἐσάρπες ἀπὸ ἑρμίνα ἄσπρη.

Ἕνας μεγάλος κόμπος ἀπὸ ἑρμίνα μπαίνει πάντοτε στὸ κλείσιμο τοῦ ντεκολτὲ καὶ στὴ ζώνη.

Τὰ φτερὰ καὶ τὰ λουλούδια τῶν καπέλλων ἀντικατεστάθησαν ἀπὸ ἕνα φιόγκο γούνινο.

Στὰ ὄμορφα παπούτσια ἀπὸ δορκάδες βάζετε μιὰ μικρὴ βεντάλλια ἀπὸ «κολίνσκι» (εἶδος γούνας).

Βλέπετε λοιπὸν πῶς, μανσὸν, τσάντες, κραβάτες, κάπες, γιακάδες, ζακέττες, μπολερό, γιλέκα, «πλαστρόν», παλτὰ καπέλλα θὰ εἶναι γούνινα.

Ἔτσι θὰ εἶσθε ντυμένες τέλεια καὶ πολὺ σίκ.

RITA B.

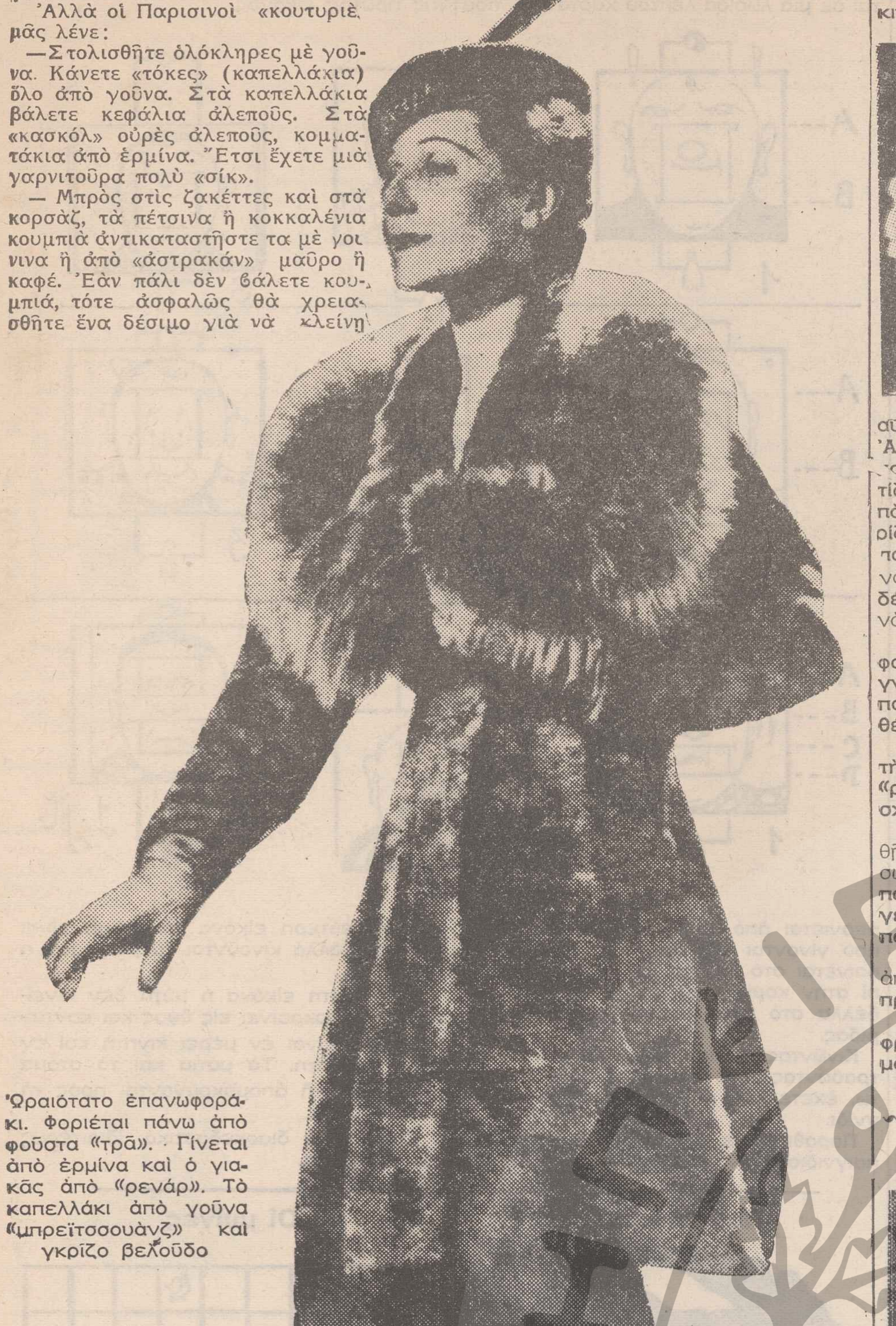

Ὡραιότατο ἐπανωφοράκι. Φοριέται πάνω ἀπὸ φοῦστα «τρᾶ». Γίνεται ἀπὸ ἑρμίνα καὶ ὁ γιακᾶς ἀπὸ «ρενάρ». Τὸ καπελλάκι ἀπὸ γοῦνα «μπρεϊτσσουὰνζ» καὶ γκρίζο βελοῦδο

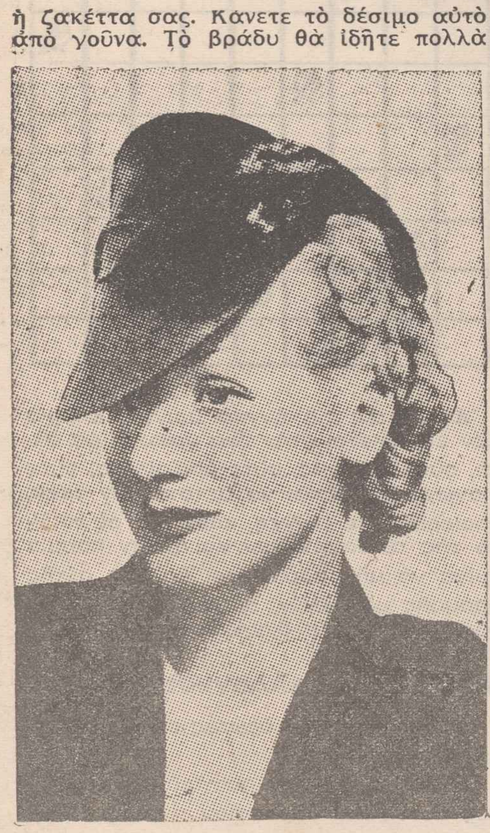

Στὰ βελούδινα καπέλλλα συχνὰ θὰ ἰδῆτε γαρνιτοῦρες ἀπὸ κεφάλια ἀλεποῦς, τσακαλιοῦ κλπ. Πολὺ «σὶκ» αὐτὸ τὸ μοντέλλο. Πηγαίνει ἀκόμα πιὸ καλά, ἂν τὸ κεφάλι τῆς ἀλεποῦς εἶνε ἀρζαντέ

Τὰ ὅπλα τῆς ὡραίας

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χείλη

Κανεὶς πλέον δὲν μπορεῖ σήμερα νὰ μιλήσῃ γιὰ κακά, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ μακιγιάζ. Ποιὸς δὲν ἄκουσε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια τὶς ἡλικιωμένες κυρίες, ποὺ εἶχαν ὡραῖο δέρμα, νὰ λένε πῶς ποτὲ δὲν θὰ μεταχειρισθοῦν πούδρα ἢ κόκκινο. γιατὶ χαλάει τὸ δέρμα τους; Εἶχον δίκηο· μὰ σήμερα τὰ φτιασίδια ἔχουν τελειοποιηθῆ. Δὲν περιέχουν τίποτε τὸ βλαβερόν. Στὸν κινηματογράφο μόνον ὀφείλεται

αὐτὴ ἡ ἀλλαγή! Ἀδύνατον νὰ κρύψουν μιὰ ρυτίδα. Πρέπει λοιπὸν νὰ μεταχειρίζωνται μπογιὲς ποὺ ὄχι μόνον νὰ μὴ χαλοῦν τὸ δέρμα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ διατηροῦν σὲ καλὴ κατάστασι.

Βλέπομε σήμερα τὶς κυρίες, ποὺ βάφονται (πολλὲς πολὺ χτυπητά, κατὰ τὴ γνώμη μου), ὅτι διατηροῦν ἕνα πρόσωπο πολὺ πιὸ νεανικὸ ἀπ' αὐτὲς ποὺ δὲν θέλουν νὰ σιαχτοῦν λιγάκι.

Πολλὲς φορὲς τὸ «ρούζ» μᾶς δείχνει τὴν κατάστασι τοῦ δέρματός μας. Τὸ «ρούζ» βάφει ἄσχημα ἕνα δέρμα ἄσχημο.

Ἐὰν τὸ λιπαρὸ «ρούζ» ἀντὶ νὰ ἁπλωθῇ ὤμορφα, σχηματίσῃ πλακάκια στὸ πρόσωπό σας ἢ ἐὰν γίνεται στρογγυλὰ κομπάκια, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποφύγετε τὴ διαστολὴ τῶν πόρων, στὴν ὁποίαν ὀφείλεται αὐτό.

Ἀναγκάζει τὶς γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ἀπεριποίητη τὴν ἐπιδερμίδα τους, νὰ προσέξουν καὶ νὰ τὴν περιποιηθοῦν.

Γι' αὐτὸ ἂς ἀρκεσθοῦν μόνο στὸ ἐλαφρὸ βάψιμο. Σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ βαψίματος θὰ ἀσχοληθοῦμε σήμερα.

ΤΟ ΛΙΠΑΡΟ «ΡΟΥΖ». — Ἐὰν μεταχειρίζεσθε λιπαρὸ «ρούζ», πρέπει νὰ τὸ ἁπλώνετε στὸ δέρμα σας ἀμέσως μετὰ τὴν κρέμα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα. Βάλετε στὸ χέρι σας λίγη σκούρα κρέμα καὶ ἀνακατέψετέ την μὲ λίγο ρούζ. Ὕστερα ἁπλῶστε αὐτὸ τὸ μίγμα κρέμας καὶ «ρούζ» στὰ μάγουλά σας. Μὴ βάλετε ἀμέσως πούδρα. Κάνετε ἐπὶ δύο-τρία δευτερόλεπτα ἕνα ἐλαφρὸ «μασσὰζ» στὰ μάγουλα, οὕτως ὥστε ἡ ζεστασιά, ποὺ θὰ παραχθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ «μασσάζ», νὰ λυώσῃ τὸ ρούζ στὴν ἐπιδερμίδα σας. Ἐὰν ἔχετε βάλει πολύ, τὸ σκουπίζετε ἐλαφρὰ μὲ βαμβάκι.

Ποῦ θὰ βάλωμε τὸ «ρούζ»;

Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει τὰ μῆλα ἐξωγκωμένα, πρέπει νὰ βάζῃ τὸ «ρούζ» λίγο πιὸ κάτω ἀπ' αὐτά. Ὅταν ἔχει τὸ πρόσωπο στενό, νὰ τὸ βάζῃ ἀπὸ τὰ μῆλα πρὸς τὰ αὐτιά. Ὅταν τὸ πρόσωπο εἶναι φαρδύ, πρέπει νὰ βάφετε ἀπὸ τὰ μῆλα πρὸς τὴ μύτη. Βάζετε λίγο, πολὺ λίγο, «ροὺζ» κάτω ἀπὸ τὰ μάτια σας. Δίνει ζωὴ στὸ βλέμμα σας καὶ συνιστᾶται ἰδίως γιὰ τὸ βράδυ.

Βάζετε πάντοτε πολὺ ὀλίγο «ρούζ», γιὰ νὰ μὴ μοιάζετε σὰν παληάτσοι.

Η ΠΟΥΔΡΑ. — Βάζετε λίγη πούδρα στὴν «χούπ» σας καὶ ἀκουμπᾶτέ την ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπό σας χωρὶς νὰ τὴν [illegible]βετε. Ὕσ[illegible] σκουπίζεσθε [illegible]φρὰ μὲ ἕνα μ[illegible]ζωτὸ μανδηλ[illegible]

ΡΟΥΖ ΞΕΡ[illegible] Ἐὰν προτι[illegible] αὐτὸ τὸ ρούζ, βάζετε πάντ[illegible]άνω ἀπὸ τὴν πούδρα ἐλαφρά.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ. [illegible]ες οἱ γυναῖκες ἔχουν συμφέρον νὰ [illegible]ραίνουν λίγο τὰ μάτια τους. Μιὰ ἐλ[illegible] γραμμούλα, ποὺ νὰ μακραίνῃ τὰ [illegible]α, μιὰ ἐλαφρὰ γραμμή, ποὺ νὰ [illegible]ραίνῃ τὰ φρύδια, λίγο μαῦρο στὰ β[illegible]α, λίγο ριμμὲ στὰ τσίνουρα, εἶναι [illegible]ούσιῶδες μακιγιὰζ τῶν ματιῶν.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ. [illegible] ροὺζ τῶν χειλέων δὲν πρέπει ποτὲ [illegible] εἶναι πυκνό. Γι' αὐτὸ πρέπει, ὅταν [illegible]ζετε πούδρα στὸ πρόσωπό σας, νὰ [illegible]ζετε λίγη καὶ στὰ χείλη σας. Ὕστερ[illegible]ζετε τὸ ρούζ. Ἀφῆστέ το ἕνα λεπτ[illegible]στερα βάλετε ξανὰ λίγη πούδρα, [illegible]στε τὰ χείλη σας καὶ ἀκουμπῆστε [illegible] ἕνα ἄσπρο χαρτί. Ἔτσι θὰ ἔχετε [illegible]αῖα χείλη, μὲ ὤμορφο χρῶμα, καὶ δ[illegible]ὰ ἀφίνετε κόκκινα σημάδια στὰ μ[illegible]λια σας καὶ στὰ ἀγαπημένα σας [illegible]ωπα, ὅταν τὰ φιλῆτε.

Μὴ βιάζε[illegible]οτέ, ὅταν μακιγιαρίζεσθε. Πρέπε[illegible] διαθέτετε πολλὴ ὥρα γιὰ τὸ μακιγ[illegible] Ἀλλοιῶς, πῶς θὰ εἶσθε ὤμορφες καὶ [illegible]πνευτικές;

R.

Γυναικεῖο φράκο

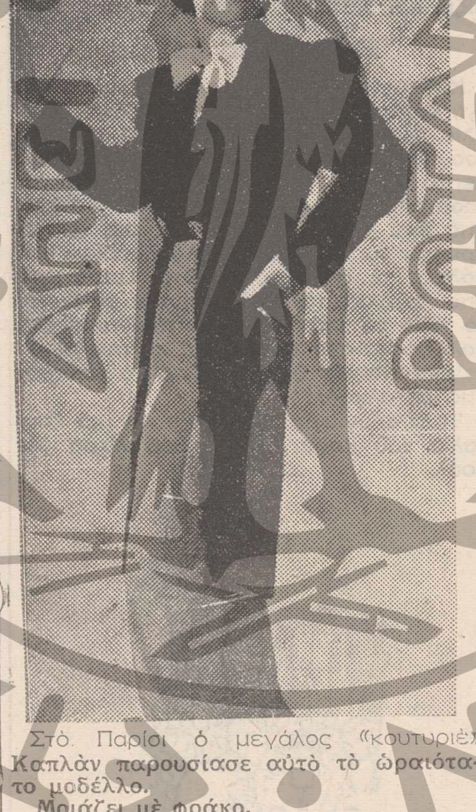

Στὸ Παρίσι ὁ μεγάλος «κουτυριὲ» Καπλὰν παρουσίασε αὐτὸ τὸ ὡραιότατο μοδέλλο.

Μοιάζει μὲ φράκο.

Φοριέται μόνο σὲ βραδυνὲς ὧρες σὲ κάποια ἐπίσημα κέντρα. Τώρα μὲ τὶς «πρεμιέρες» τῶν θεάτρων εἶναι μοναδικὸ αὐτὸ τὸ [illegible]-φόρεμα. Μπορεῖτε εὐκολώτατα ν[illegible]ράψετε καὶ μόνες σας, ἂν βεβαίως [illegible]καταφέρνετε.

Πηγαίνει [illegible]ετικὰ στὶς ὑψηλὲς καὶ κάπως ἀδύν[illegible] γυναῖκες.

Φέτος θὰ [illegible]θοῦν ἁπλῶς τὰ φορέματα σὲ ἀν[illegible] στύλ. Ταγιὲρ γιὰ τὸ πρωῒ ἕνα σ[illegible], τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὸ τσάϊ καὶ αὐ[illegible] φράκο γιὰ τὸ βράδυ.

Γίνεται μ[illegible] ἑξῆς τρόπο:

Ἡ φοῦστα [illegible] γκρὶ σκοῦρο πρὸς τὸ μαῦρο χωρὶ[illegible]μιὰ «ντεκούπ». Πάνω ἕνα γελέκο [illegible] λίγο σταυρωτό, ποὺ κουμπώνει μ[illegible]κρὰ ἀσημένια κουμπάκια.

Μέσα ἀπὸ [illegible]γελέκο βγαίνει ἕνα «πλαστρόν» ἄσπ[illegible]ολλαριστό, ποὺ τελειώνει σ' ἕνα ἀ[illegible]κὸ γιακᾶ.

Ἡ «ζακέτ[illegible]του γίνεται ἀπὸ σγουρὴ γοῦνα, [illegible], ἢ ἀστρακάν. Ἀπὸ τὴ μέση ἀρχίζε[illegible] γιακᾶς. Κουμπώνει στὴ μέση ἀκριβ[illegible] μὲ δύο ἀσημένια κουμπιά. Τὰ μαν[illegible] μπουτρὲ στοὺς ὤμους γιὰ νὰ δείχν[illegible]πλάτες.

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Τὸ ἐργόχειρό σας

ΠΛΕΚΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΦΟΡΕΘΟΥΝ ΦΕΤΟΣ

Νὰ ντύνεσθε μόνοι σας

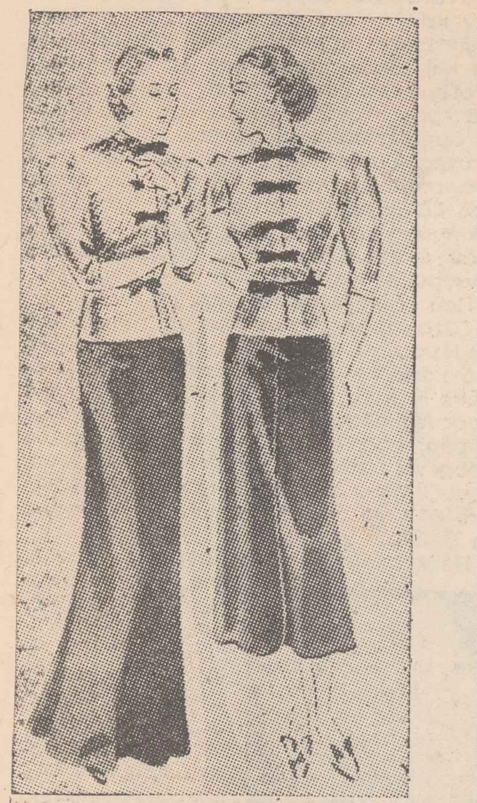

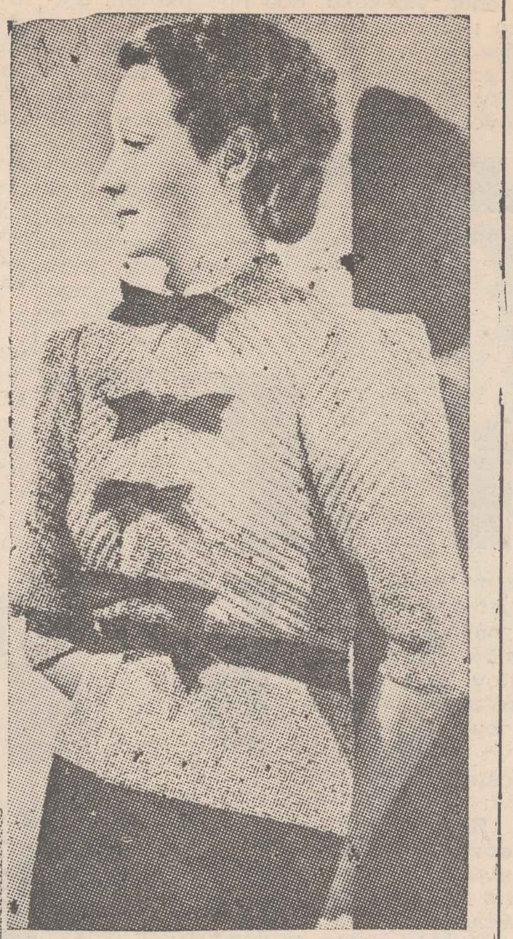

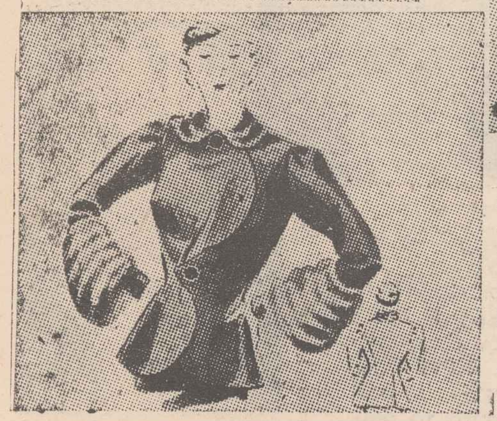

Πολὺ σὶκ μπλοῦζα, ποὺ θὰ φορεθῆ τὰ ἀπογεύματα μὲ ἕνα ὤμορφο «ταγιὲρ» καὶ τὰ βράδυα μὲ μιὰ ὡραία μακρυὰ φοῦστα καὶ ζακέττα. Ὅσες μποροῦν καὶ πλέκουν, ἂς φτιάξουν αὐτὴ τὴ μπλοῦζα. Τὸ βράδυ φορέστε ἀπὸ πάνω τὴ ζακέττα (μοδ. ἀρ. 3) αὐτή. Γαρνίρετέ την μὲ γοῦνα ἀστρακὰν ἢ βελοῦδο.

Ἡ κουζίνα σας

Γέμισες πουλιῶν

Ἀγοράζετε:

Μισὴ ὀκᾶ γάλα
150 δρ. ψωμὶ
3 αὐγὰ
Λίγη φλοῦδα λεμονιοῦ

καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν πουλιῶν, τὰ οποία πρέπει νὰ εἶναι κοπανισμένα. Παίρνομε καὶ 2 κάστανα βραστά, λίγο μαϊντανὸ καὶ τὰ ψήνομε ὅλα μαζί.

Μπισκότα σοκολάτας

Παίρνετε:

5 ἀσπράδια αὐγῶν
½ ὀκᾶ ἀμύγδαλα ξεφλουδισμένα
½ ὀκᾶ ζάχαρι καὶ
3 κομμάτια σοκολάτας.

Χτυπᾶτε τὰ ἀσπράδια πολύ, ἔπειτα ρίχνετε τὰ ἀμύγδαλα, τὴν ζάχαρι, σοκολάτα καὶ λίγη βανίλια.

Τὰ ἀνακατεύετε γιὰ λίγη ὥρα καὶ ὕστερα παίρνετε κουταλιὲς-κουταλιές, τὶς βάζετε σὲ ταψὶ καὶ τὰ στέλνετε στὸ φοῦρνο.

Συμβουλαὶ

Γιὰ τὰ βελοῦδα

Μὴν πῆτε ποτέ, κυρία μου, παραγγέλλοντας τὰ ὑφάσματά σας γιὰ τὸν χειμῶνα, «δὲν θὰ πάρω βελοῦδο, γιατὶ χαλάει εὔκολα». Τὸ βελοῦδο εἶναι ἴσα-ἴσα πολὺ γερό, φθάνει νὰ ξέρετε πῶς νὰ τὸ διατηρήσετε.

Βουρτσίστε το μὲ βοῦρτσα ἀπὸ χόρτο ρυζιοῦ. Πλύνετέ το, τὸ νερὸ δὲν ἀφίνει σημάδια, σιδερῶστέ το ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μὲ βρεγμένο πανί. Ὕστερα βουρτσίστε το πάλι μὲ μαλακὴ βοῦρτσα καὶ ἀπὸ τὶς δύο μεριές. Ἔτσι δὲν χαλάει ποτέ.

Τὰ ἀρώματά σας

Μιὰ πολὺ καλὴ κολώνια

Βάζετε σὲ μισὸ λίτρο ἀλκοὸλ (36ο βαθμῶν), 20 γραμμ. βόρακα, τὸ ζουμὶ 2 λεμονιῶν, 10 γραμμ. ἀπόσταγμα βιολέττας, τὰ ἀνακατεύετε καλὰ καὶ τὰ ἀφίνετε ἐπὶ 15 ἡμέρας.

Ἔτσι μὲ λίγα χρήματα ἔχετε μιὰ πολὺ καλὴ κολώνια, πού, ἐπὶ πλέον, καθαρίζει καὶ διατηρεῖ ἄσπρο τὸ δέρμα σας.

Ἕνα ὡραῖο ἄρωμα

Μαζεύετε βιολέττες, τριαντάφυλλα καὶ ὅ,τι ἄλλα λουλούδια βλέπετε, ὅταν ἔχῃ ἥλιο. Μαδήσετέ τα. Βάλετέ τα σὲ ἕνα τσουκάλι καὶ σκεπάστε κάθε στρῶμα μὲ λεπτὸ ἁλάτι. Βάλετε ὕστερα αὐτὸ τὸ τσουκάλι σὲ ἕνα ὑγρὸ μέρος. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα πιέσετε μὲ μιὰ ζωηρὴ πρέσσα τὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν καὶ βάλετε τὸ ἀπόσταγμα αὐτὸ σὲ μικρὰ μπουκαλάκια, τὰ ὁποῖα ἀφίνετε σὲ δυνατὸ ἥλιο τὸ μεσημέρι καὶ πρωὶ-πρωὶ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες (2 ἑβδομάδες περίπου).

Ἀνακατέψτε ὕστερα αὐτὸ τὸ ἀπόσταγμα σὲ ἀλκοόλ.

Ἡ ἀναλογία πρέπει νὰ εἶναι μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ σὲ ἐνάμισυ λίτρο ἀλκοόλ.

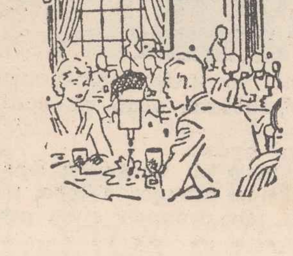

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Γιὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας

ΜΟΡΦΑΣΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἕνα παιγνίδι τοῦ σπιτιοῦ

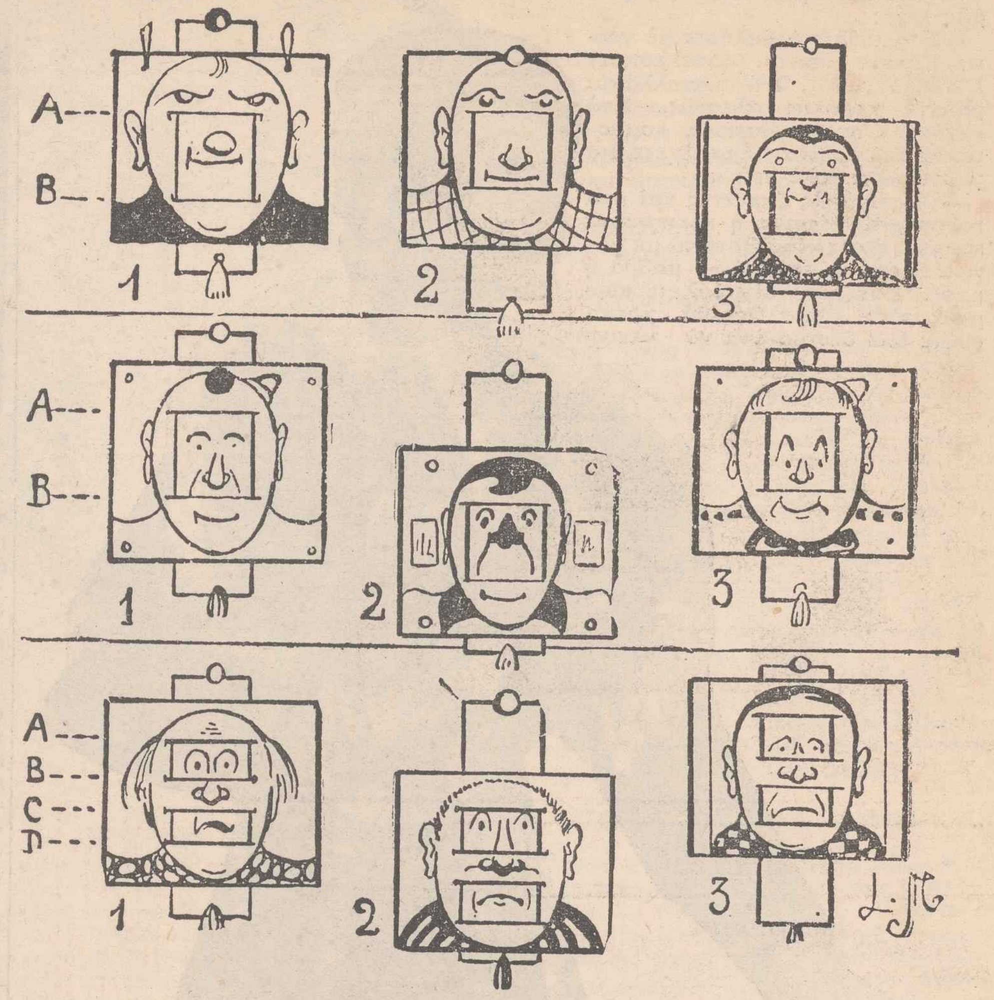

Σχεδιάστε μιὰ κωμικὴ μορφὴ σὲ ἕνα τετράγωνο χαρτόνι. Ζωγραφίστε μόνο τὰ μάτια. Ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα σχεδιάζονται σὲ μιὰ λωρίδα λεπτοῦ χαρτονιοῦ, ποὺ περνιέται ἀπὸ δυὸ ὁριζοντιες σχισμές, ποὺ γίνονται στὸ πρῶτο χαρτόνι, ὅπως φαίνεται στὸ σχέδιο. Βάζετε ἕνα κουμπὶ στὴν κορυφὴ καὶ μιὰ φοῦντα ἢ κορδέλλα στὸ κάτω μέρος αὐτῆς τῆς λωρίδας.

Κινῶντας τὴ λωρίδα τοῦ χαρτονιοῦ καὶ τραβῶντας πότε ἀπὸ πάνω, πότε ἀπὸ κάτω, ἔχετε ἕνα πολὺ διασκεδαστικὸ παιγνίδι.

Παραθέτουμε τρία πρότυπα αὐτοῦ τοῦ παιγνιδιοῦ τῶν μορφασμῶν. Ἡ λωρίδα τοῦ χαρτονιοῦ, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει, πλησιάζει καὶ ἀπομακρύνει τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ προσώπου τῆς πρώτης εἰκόνος.

Στὴ δεύτερη εἰκόνα τὸ στόμα εἶναι σταθερό, ἀλλὰ κινοῦνται τὰ μάτια καὶ ἡ μύτη.

Στὴν τρίτη εἰκόνα ἡ μύτη δὲν κινεῖται, ἀλλὰ μακραίνει εἰς ὕψος καὶ κονταίνει, διότι εἶναι ἐν μέρει κινητὴ καὶ ἐν μέρει ἀκίνητη. Τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα πλησιάζουν ἢ ἀπομακρύνονται πρὸς τὴ μύτη.

Εἶναι πολὺ διασκεδαστικό, ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ παιδιά.

Μαγικὴ εἰκὼν

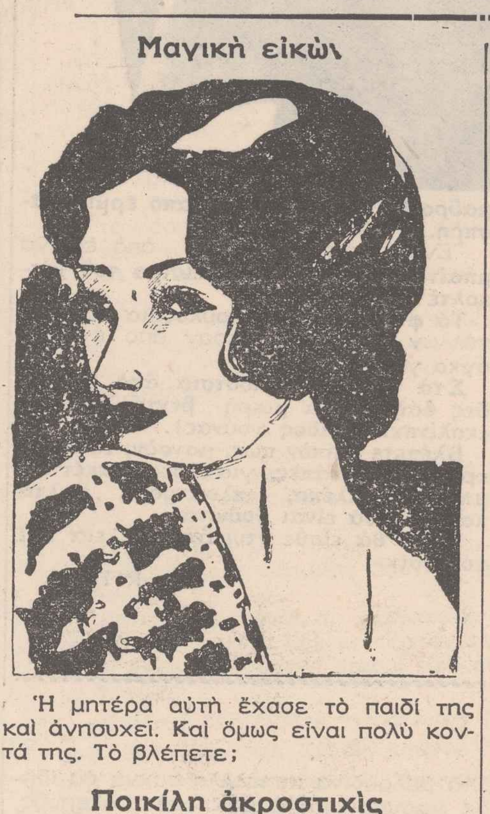

Ἡ μητέρα αὐτὴ ἔχασε τὸ παιδί της καὶ ἀνησυχεῖ. Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ κοντά της. Τὸ βλέπετε;

Ποικίλη ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτο γράμμα τῆς πρώτης λέξεως ἀπὸ αὐτάς, ποὺ ζητοῦνται κατωτέρω, τὸ δεύτερο τῆς δευτέρας, τὸ τρίτο τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν εἰδικὸν πτηνόν:

1. Θεά. — 2. Μέρος τοῦ λόγου. — 3. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. — 4. Κριτὴς τοῦ Ἅδου. — 5. Ἀρχαῖος στρατηγός.

Οἱ μυῖγες

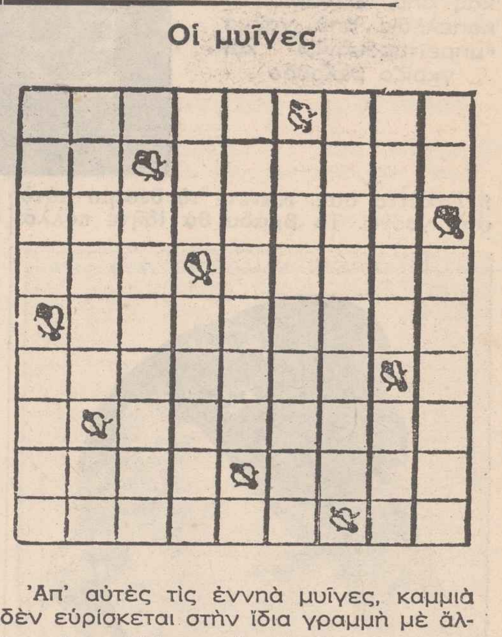

Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐννηὰ μυῖγες, καμμιὰ δὲν εὑρίσκεται στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ ἄλλη, οὔτε καθέτως, οὔτε ὁριζοντίως, οὔτε διαγωνίως. Πρέπει νὰ μετατεθοῦν τρεῖς ὁποιεσδήποτε μυῖγες, κάθε μιὰ σὲ πλαϊνό της τετραγωνίδιον καὶ πάλιν καμμιὰ μυῖγα νὰ μὴν εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς μὲ ἄλλην, οὔτε καθέτως, οὔτε ὁριζοντίως, οὔτε διαγωνίως.

Ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴν ποίησιν

«Ὁ ἀποσταμένος ἔρωτας στὴ λεύκα εἶχε σκαλώσει».

Τίνος νεοέλληνος ποιητοῦ εἶναι ὁ στίχος αὐτὸς καὶ ἀπὸ ποῖον ποίημά του;

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιννίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

Ὁριζοντίως.

1. Ἰσπανικὴ περιφέρεια.
2. Ἀντικείμενα οἰκιακά.
3. Ἄρθρον. Μέρος τοῦ ποδὸς ζώου. Μόριον.

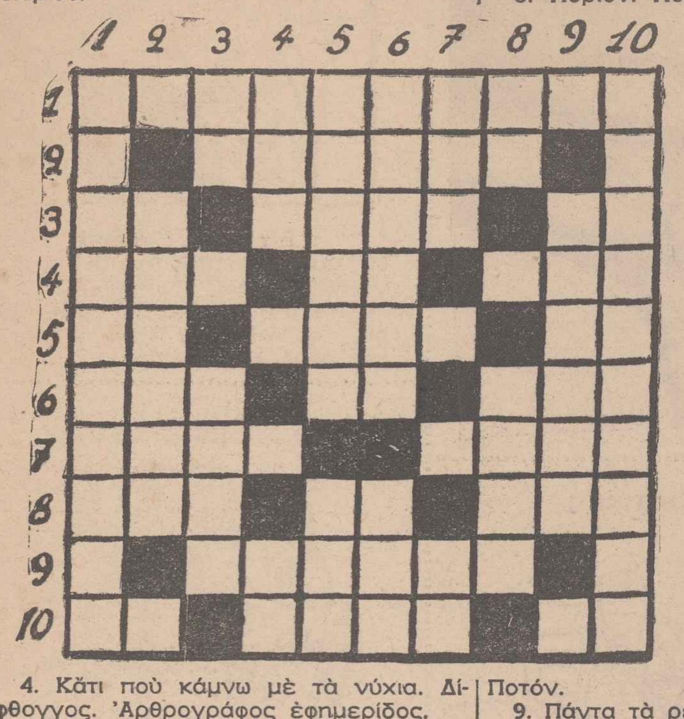

4. Κάτι ποὺ κάμνω μὲ τὰ νύχια. Δίφθογγος. Ἀρθρογράφος ἐφημερίδος.
5. Μέγας φυσικός.
6. Πρόθεσις μὲ ἀπόστροφον. Τίτλος ἀφρικανικοῦ κράτους.
7. Ὄρος εἰς τὴν ἀρχαίαν Μεσσηνίαν. Μέρος τοῦ προσώπου.
8. Μόριον. Μουσικὸς φθόγγος. Τρία γράμματα ἀπό... κἄτι.
9. Ὄργανον ἀσφαλείας.
10. Ἀντωνυμία. τουρκικὸν ὄνομα γυναικός. Ἀντωνυμία.

Καθέτως:

1. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
2. Θρησκευτικὸν πρόσωπον.
3. Σύνδεσμος. Φωτογραφικὸν παίγνιον.
4. Πρόθεσις. Μουσικὸς φθόγγος.
5. Ἰδιότης οὐσίας. Ρῆμα, περιεχόμενον εἰς ρητὸν τοῦ Ἡρακλείτου.
6. Στρατιωτικὴ κατάστασις εἰς κλητικήν. Πρόθεσις.
7. Βασικὸν στοιχεῖον τοῦ κόσμου. Σύνδεσμος.
8. Τὰ ἰδικά σου. Ποτόν.
9. Πάντα τὰ ρέοντα.
10. Δημητριακὸς καρπός.

Αἱ λύσεις

Μεσοστιχὶς

ΡΟΥΜΑΝΙΑ (ΜάΡθα, ἴΟν, πΥρ. ΣαΜος, ΣαλΑμίς, κῶΝος, ρίς, ΔρΑμα).

◆◆◆

Ὁ χωροφύλαξ

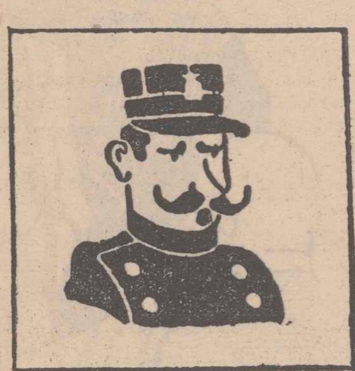

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῆ ἡ εἰκών:

◆◆◆

Οἱ τρεῖς διαρρῆκται

Πόσα νομίσματα ἔκλεψε καθένας;

Ὁ πρῶτος 13, ὁ δεύτερος 7 καὶ ὁ τρίτος 4=24.

Ὁ πρῶτος, ποὺ ἔχει 13, χάνει τὴν πρώτη παρτίδα καὶ δίνει 11 στοὺς δύο ἄλλους, ἐπομένως τοῦ μένουν μόνον 2. Ἐπειδὴ ὅμως κερδίζει τὶς δύο ἄλλες παρτίδες, οἱ συμπαῖκται τοῦ διπλασιάζουν δύο φορὲς τὸ ποσόν του, δηλαδὴ δυὸ νομίσματα τὴ μιὰ φορὰ καὶ τέσσερα τὴν τελευταία, δηλαδὴ ἐν ὅλῳ 8.

Ὁ δεύτερος, ποὺ εἶχε ἑπτά, ἐκέρδισε τὴν πρώτη παρτίδα, ἐπομένως ἔχει 14, ἀφοῦ πληρωθῆ. Ἀλλὰ χάνει τὴ δεύτερη παρτίδα καὶ δίνει στοὺς φίλους του 10. Ἐπομένως τοῦ μένουν πλέον 4. Ἐπειδὴ ὅμως κερδίζει κι' αὐτὸς τὴν τελευταία παρτίδα, τὸ ποσόν του διπλασιάζεται κι' ἔτσι ἔχει 8 νομίσματα.

Ὁ τρίτος, ποὺ εἶχε μόνον 4, κερδίζει τὶς δύο πρῶτες παρτίδες καὶ ἀποκτᾷ 16 νομίσματα. Ἀλλὰ χάνει τὴν τελευταία παρτίδα καί, ἀφοῦ πληρώσῃ 8, τοῦ μένουν μόνον 8, ὅπως καὶ στοὺς δύο ἄλλους.

◆◆◆

Ἀλυσίδα

Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶναι α[illegible]ξῆς·

Συναρμολόγησις εἰκόνος

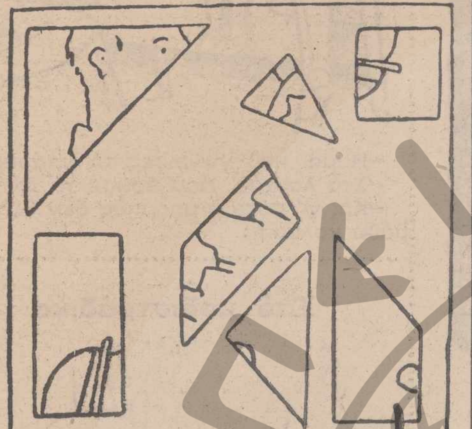

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἑπτὰ τεμάχια, ὥστε νὰ σχηματισθῆ μιὰ γελοιογραφία σὲ πλαίσιον.

Πανὶ — νίκη — κῆπος — Τόσκα — καλαὶ — λαίδη — δῆμος — Μόσχα — χάκων — Κωνπορ — πόρπη — πηγὴ — γερας — ρασκιν — κιννα — νανος — Νόσκε — κέφι — φιλί.

◆◆◆

Σταυρωταὶ λέξεις

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Π	Α	Κ	Ι	Α		Ε	Λ	Ε	Ο	Σ
2	Α	Υ	Ρ	Α		Κ		Ο	Σ	Σ	Α
3	Ι	Ρ	Α		Μ	Ο	Ρ		Α	Ρ	Α
4	Β	Ε	Λ	Ο	Υ	Χ	Ι	Σ	Τ	Α	Ν
5	Α	Σ		Υ	Σ		Σ	Υ		Μ	Η
6			Ε	Τ				Ρ	Α		
7	Η	Λ		Ρ	Ε		Ο	Ι		Κ	Χ
8	Μ	Ε	Σ	Ο	Π	Ο	Τ	Α	Μ	Ι	Α
9	Ε	Ξ	Ο		Ι	Ν	Ι		Ε	Α	Ν
10	Ρ	Ι	Ο	Ν		Ε		Α	Σ	Τ	Η
11	Α	Σ	Σ	Ο	Σ		Π	Ρ	Α	Ο	Σ

◆◆◆

Μαγικὴ εἰκὼν

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ εἶναι εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνος μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ πάνω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

Τὸ θέατρον τῶν σκιῶν

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Γιὰ νὰ γελᾶτε μὲ τὴν καρδιά σας

Χατζηαβάτης. (Κτυπᾶ τὴν θύραν). — Ἀνοῖξτε, παρακαλῶ !

Σελήμ. (Ἀνοίγων). —Καλῶς, τὸν Χατζηαβάτη.

Χατζηαβάτης. —Καλημέρα, μπέη μου!

Σελήμ.—Τί γίνεσαι ; Πῶς ἀπὸ δῶ ;

Χατζηαβάτης.—Καλὰ ἄρχοντά μου. Κύριε Σελὴμ μπέη, πολλὰ τὰ ἔτη σας κι' ὁ Γιαραμπῆς (!) νὰ σᾶς δίδῃ ὅ,τι θέλει ἡ καρδούλα σας. Σᾶς συνιστῶ ἀπὸ ἐδῶ τὸν φίλο μου, κύριον Καραγκιόζην Καραγκιοζόπουλον, λίαν φιλότουρκον καὶ σπουδαῖον παρὰ πολύ.

Σελήμ. (Παρατηρεῖ τὸν Καραγκιόζην ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ μεγάλην προσοχήν). —Χαίρω πολύ, κύριε, μεγάλε ἄντρα καὶ φίλε τοῦ Πατισάχ! (Ἰδίᾳ). Ἀλλὰ κάπου τὸν γνωρίζω τὸν κύριον....

Καραγκιόζης. — Ἐπιχειρηματίας. Μενὰ τοὔκλεψα καμμιὰ φορὰ κανένα πορτοφόλι καὶ δὲν τὸ θυμᾶμαι.

Σελήμ.—Κύριε Καραγκιόζη, τί ἐργασίαν κάμετε ;

Καραγκιόζης. — Ἐπιχειρηματίας. Μεγάλες δουλειές. (Ἰδίᾳ). Καμμιὰ μπάγκα δὲν μπόρεσα νὰ κλέψω ἀκόμη.

Σελήμ.—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, μὴ μὲ παρεξηγήσετε. Ἔχω πάθει μίαν ἱστορίαν μ' ἕνα κύριο ποὺ σᾶς ὁμοιάζει ἐξαιρετικά. Ὁ σωσίας σας θὰ εἶναι. Ὄχι μόνον εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὄνομα σᾶς μοιάζει.

Καραγκιόζης.—Τί λέτε ; Ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος ποὺ μ' ἐξευτελίζει ; (Ἰδίᾳ). Μωρ' ὅπου πάω τὸν μπελᾶ μου θὰ βρίσκω. Ὡς καὶ ἡ πέτρες κοντεύει νὰ μὲ γνωρίζουνε.

Σελήμ.—Λοιπόν, φίλτατε Χατζηαβάτη. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀκούσω.

Χατζηαβάτης.—Ἦλθα, μπέη μου, νὰ σᾶς κάμω μίαν πρότασιν.

Σελήμ.—Τί εἴδους πρότασις εἶναι αὐτή ;

Χατζηαβάτης. —Μπέη μου, σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ πράγματα.

Καραγκιόζης. (Ἰδίᾳ). — Καὶ νὰ τραβᾶς τὰ μαλλιά σου.

Χατζηαβάτης.—(Συνεχίζει. —...Ὁ κύριος ἐδῶ, ὁ φίλος μου Καραγκιόζης, ἔχει **ἕνα θεῖον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Μπάρμπα** Γιῶργος ἢ Μπλαστάρας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι παρὰ πολὺ καλὸς καὶ νοικοκύρης. Ἔχει καμμιὰ διακοσαριὰ γιδοπρόβατα.

Καραγκιόζης.—Τέσσαρα σκυλιὰ, δυὸ ἀγκλίτσες.

..Χατζηαβάτης. — (Συνεχίζει). —.....Καὶ θέλει νὰ πάρῃ γυναῖκα ἀπὸ τὴν Χώραν

Σελήμ.—Λοιπόν ;

Χατζηαβάτης !—Ἐπειδὴ εἶμαι φίλος σας καὶ θέλω νὰ ἀποκαταστήσω τὴν κόρην σας καλά, ἡ ὁποία εἶναι μία πρώτης τάξεως νοικοκυρὰ καὶ εἰς ἡλικίαν ποὺ ταιριάζει μὲ τὸν Μπάρμπα Γιῶργον, ἦλθα νὰ σᾶς προτείνω νὰ τὴν δώσπτε εἰς τὸν γαμβρὸν αὐτόν.

Σελήμ. (Δεικνύων τὸν Καραγκιόζην). —Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν κύριον ;

Χατζηαβάτης. — Ὁμιλεῖτε ἐλεύθερα, μπέη μου. Ὁ Καραγκιόζης εἶναι ἀδελ**φικὸς φίλος καὶ μυστικὸς σὰν τὸ τάφο.**

Καραγκιόζης. (Ἰδίᾳ). — Ἐμένα μοῦ λὲς ; Καλύτερα νὰ μοῦ πῆς ἐμένα κἄ**τι, παρὰ νὰ τὸ δημοσιεύσῃς στὴν ἐφημερίδα.**

Σελήμ.—Ἄκουσε, Χατζατζάρη.

Καραγκιόζης. (Πρὸς τὸν Χατζηαβάτην). — Ἔτσι ποὺ λαμβάνει τὰ μέτρα του θαρρῶ πῶς ἡ νύφη θἆναι καμμιὰ καρακάξα καὶ θὰ μᾶς τὴν βάλῃ ὁ Μπάρμπα Γιῶργος γιὰ μπλάστρι στὸ σβέρκο.

Σελήμ. (Διακόπτων τὰ λόγια του). Ἐπειδὴ σὲ θεωρῶ ἄνθρωπον καλὸν καὶ **τίμιον....**

Καραγκιόζης. (Ἰδίᾳ).—Ἀπὸ τιμὴ ἔνοιά σου. Καλὸς λωποδύτης εἶναι. Σὰν λαδωμένη τυρόπητα βγαίνει ἀπὸ τὶς δουλειές. [illegible] τὰ καταφέρνει ὁ μασκα**ρᾶς καὶ δὲν ἀκούεται τίποτα γι' αὐτόν.**

Σελήμ.— (Ἐξακολουθῶν). —....Ἐπειδὴ λοιπὸν Χατζηαβάτη σὲ θεωρῶ ἄνθρωπον τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ μὲ φρόνησιν δι' αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου. Οὐδέποτε θὰ ἔδιδα τὴν θυγατέρα μου σὲ χωρικὸν καὶ μάλιστα σὲ βλαχοποιμένα. Ἀλλὰ ἀναγκάζομαι ἐπειδὴ συμπαθεῖ τὸν Διονύσιον.

[illegible] —Καὶ αὐτὸς, καλὸς νέος [illegible] μου.

[illegible]όζης. (Ἰδίᾳ).—Καλὸ κουμάσι.

[illegible] καλὸς εἶναι, Χατζηαβάτη ;

[illegible]εος. Σπάταλος ἄνθρωπος. Χαρτοπαίκτης. Ποτὲ δὲν θὰ μαζεύεται σπίτι του. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ κόρη μου τὸν ἀγαπᾷ. Κάποτε μάλιστα μοῦ τὴν ζήτησε εἰς γάμον καὶ ἐγὼ διὰ νὰ μὴ τὸν προσβάλλω, τοῦ εἶπα ὅτι τὸ κορίτσι δὲν εἶναι γιὰ γάμο ἀκόμη. Παρ' ὅλας τὰς παρατηρήσεις μάλιστα ποὺ ἔκανα εἰς τὴν κόρην μου, αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνταμώνουν.

Καραγκιόζης. (Ἰδίᾳ) Ὢ τὸ διάβολο τὸ Νιόνιο ! Ἐπιτυχίες στὶς γυναῖκες ποὺ σοὔχει.

Σελήμ.—Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι ὅταν **ἰδῆ πὼς ἐπιμένω, θὰ θελήσῃ τὸν γά**μον μὲ τὸν χωρικόν, διότι δὲν εἶναι κανένα τρελλοκόριτσο νὰ μὴ σεβασθῆ τὰς διαταγάς μου

Καραγκιόζης (Καθ' ἑαυτόν). — Ὤ γλέντια θἄχουμε μὲ τὸ Διονυσάκη.

Χατζηαβάτης.—Ἐὰν εἶσαι βέβαιος, μπέη μου, ὅτι θὰ [illegible] τὸν Μπάρμπα Γιῶρ**γο νὰ μὴ περιμένῃς διόλου. Τέτοιον γαμπρὸ δὲν θὰ** τὸν **βρῇς ποτέ.**

Σελήμ.—Ἂ [illegible] τῆς ἐπιβληθῶ ἐγὼ τί θὰ κάμῃ ; Θὰ θελήσῃ. Ποιὸς πατέρας εἶναι αὐτὸς ποὺ θέλει κακὸ στὸ παιδί του ;; Καὶ ἐγὼ πάντοτε διὰ τὸ καλό της φροντίζω. Ἕνα θέλω νὰ μάθω. Χατζηαβάτη. Εἶναι τολμηρὸς αὐτὸς ὁ Μπάρμπα Γιῶργος ; Εἶναι ἰσχυρὸς ; Μήπως ὁ Διονύσιος θελήσῃ νὰ μᾶς κάνῃ τίποτα παλληκαρισμοὺς διότι αὐτὸς ὅλο μὲ κακοποιὰ στοιχεῖα συ[illegible]ρέφεται.

Καραγκιόζης. — Ὤ, ὅσον ἀφορᾶ γιὰ αὐτὸ μὴ σὲ μέλει καὶ ὁ Μπάρμπα Γιῶργος τὸν παραγουλίζει σὰν χταπόδι ἂν κινηθῆ.

Χατζηαβάτης.—Νὰ μείνετε ἥσυχος, ἄρχοντά μου. Ὁ Μπάρμπα Γιῶργος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι παλληκάρι, εἶναι καὶ πάρεδρος τοῦ χωριοῦ καὶ ἔχει ἰσχὺν μεγάλην. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸν πειράξῃ. Ἐγὼ τώρα θὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ ἔρθῃ κάτω καὶ ἂν **συμφωνήσετε** τὴν **Κυριακὴν γίνεται ὁ γάμος.**

Καραγκιόζης.—Κι ἔτσι ὁ Νιόνιος τρώει τὴ χυλόπητα. Ἀ ! πῶς εὐχαριστοῦμαι. Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ τὸν σιὸρ-κόντε ποὺ τὶς προάλλες μοῦ πῆρε τὴν Μαργαρὼ τὴν κουζινιέρα, [illegible] τοῦ ἰατροῦ Χάϊνς τὸ σπίτι.

Σελήμ. (Εὐχαριστημένος). — Ἀ !! Ὡραία ! Θὰ [illegible] τὸ κοράσιόν μου, ποὺ **εἶνε σὰν ἀφράτο μῆλο καὶ δὲν θὰ τὸ δαγ**κάσῃ ὁ δηλητηριώδης αὐτὸς ὄφις μὲ τὴν βελάδα καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο, ποὺ μοιάζει σὰ φουγάρο καραβιοῦ.

Καραγκιόζης.—Θὰ τὸν σπάσῃ στὸ ξύλο ὁ Μπάρμπα Γιῶργος ἂν κινηθῆ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος τοῦ ἔργου.

Γνωμικὰ

Δίδομεν συμβουλὰς μὲ τὸ καντάρι, ἀλλὰ τὶς δεχόμεθα μὲ τὸ δράμι.

Ἀλζὲ

◆◆◆

Ὁ καθένας εἶνε ὅπως τὸν ἔπλασε ὁ Θεὸς καὶ πολλὲς φορὲς πολὺ χειρότερος.

Θερβάντες

◆◆◆

Ἔργα καὶ ὄχι λόγια, εἶνε τὸ ἀληθινὸ κριτήριον [illegible]ώσεως τῶν φίλων.

Οὐάσιγκτον

◆◆◆

Ἡ φιλία [illegible] κρύβει τὰ ἐλαττώματά μας, μᾶς [illegible]ερο χρήσιμη ἀπὸ τὴν ἔχθρα ποὺ [illegible] κατηγορεῖ.

Βάκων

◆◆◆

Ἰσχὺς [illegible] καὶ ὅπλον σοφοῦ ἡ φρόνησις.

Πυθαγόρας

◆◆◆

Τὸ πο[illegible]ρᾶς εἶνε βαρύτερον ὅταν ἀδ[illegible]

[illegible]ατοῦ Βαλουὰ

◆◆◆

Ἡ φ[illegible]νε φτώχεια, ἀλλὰ φταίει [illegible]

Τζώνσων

◆◆◆

Καὶ [illegible]υβερνῆται προθύμως [illegible]ὴν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας [illegible]ίας.

Κικέρων

◆◆◆

Οἱ [illegible] τοὺς ἔκαμαν οἱ μητ[illegible]

Ἔμερσων